திருமா வளவன்

சோழர் குலக் கொழுந்து

சென்னை
அர்ச் : காபிரியேல் உயர்தரக் கலாசாலைத்
தலைமைத் தமிழ்ப்பண்டிதர் இலந்தையடிக் கவுணிய
இரா. சிவ. சாம்பசிவ சர்மா
எழுதியது

சரஸ்வதி பிரசுராலயம்
எடுகேஷனல் பப்ளிஷர்ஸ்
தங்கசாலைத் தெரு, ஜார்ஜ் டவுன், சென்னை.

சோழர் குல தீபம்—சுடர் 3

திருமா வளவன்

சோழர் குலக் கொழுந்து

இலந்தையடிக் கவுணிய
இரா. சிவ. சாம்பசிவ சர்மா

பொருளடக்கம்

முன்னுரை

நன்னலம் மிக்க தமிழ் மொழியதனைப் பயிலுறும் மாணவர், இதிகாச, புராண, கற்பனை நீதிக்கதைகளைப் படித்துணர்வதோடு சரித்திரவாராய்ச்சிக்கு ஒத்த கதைகளையும் பயிறல் பெருநல மளிக்கும். அதனை நான் என் அனுபவத்தால் கண்டுணர்ந்தேன். ஆதலால் சரித்திரக் கதைகளைச் சுவைபடச் செந்தமிழ் மொழியில் எழுதிட முன் வந்தேன். 'சோழர் குல தீபம்' எனப் பெயர் புனைந்து வரிசையாகச் சில நூற்களை எழுதலானேன். அக்குல தீபத்தின் மூன்றாவது சுடராக விளங்கும் இச்சிறு நூல் சுவைபட வரையப்பட்டுள்ளது. மதுரமிக்க ஓசையுடைய நடையும், சொற்றொடர் நலனும், செஞ்சொலாழமும் செறிந்து விளங்க இந்நூல் எழுதப்பட்டுள்ளது. ஆதலின், இச்சிறு நூல் மாணவர்கட்குப் பெருநலம் அளிக்கும் என்பது திண்ணம். பிழை காணிற் பொறுக்க.

பொது மறையகம்
சென்னை

இங்ஙனம்
இரா. சிவ. சா. சர்மன்

திருமா வளவன்

---

1. மைந்தன் பிறப்பு

மங்கலத் தமிழ்மொழி வழங்கும் நாடுகளுள் மிகச் சிறந்தனவென்று சான்றோரால் கொண்டாடப்பட்டவை சேர சோழ பாண்டிய நாடுகள் என்பனவாம். அவற்றுள் நடுநாயகமாய் நிற்கும் சீர்மை பெற்றது தீம்புனல் நாடு. சோழர் குலக்கொடியாம் பொன்னி நதி பொய்யா தளித்தலால் செழுமை பெற்றதும் அந்நாடே. குடகு மலையில் உற்பத்தியாகிச் சோழ நன்னாட்டில் பல் கால்களாய்ப் பரந்து பாய்ந்து பொன் கொழிக்கும் தீம்புனல் மிகுந்த காவிரி யாறு பாவலர் பல்லோரால் புகழ்ந் துரைக்கப்படும் மேன்மை பெற்றது. அதன் கிளைநதிகள் அந்நாட்டின் சமவெளிப் பிரதேசங்களில் பரந்து பாய்ந்து வளப் பத்தை மிகுதிப்படுத்துகின்றன. ‘கங்கையிற் புனி தமாய காவிரி’ என மாலின் தொண்டர் ஒருவர் மகிழ்ந்து கூறும் மாண்பு பெற்ற அக்காவிரி நதி, அந்நாட்டின் மேன்மைக்கும் பொருளாதார நிலை

மைக்கும் காரணமா யிருக்கின்றது. மற்றும் தன் இருகரை மருங்கிலும் சிவத்தலங்களும் விட்டுணுத் தலங்களும் நிறைந்திருக்கும் பெருமை பெற்றது.

செங்கதிர்ச் செல்வன் திருக்குலம் விளங்க உதித்துச் சோழ நன்னாட்டினை நெடுங்காலமாக ஆட்சி புரிந்து வந்தோர் சோழர்கள் எனப்படுவார். அன்னார், ‘அன்புடையார் என்பும் பிறர்க்குரியர்’ என்னும் பொய்யில் புலவன் பொருளுரைக் கேற்ப நல்லுடல் அரிந்து அளித்து ஒரு புறாவின் உயிரைக் காத்த மாட்சியைப் பெற்ற சிபி என்னும் சக்கரவர்த்தியின் மரபினில் உதித்தவராவர். சோழர்கள் இயல்பிலேயே அறநெறியும், அரசியல் நெறியும் வழுவாத வேந்தர்கள். கன்று இறக்க ஆ படு துயர் கண்டு ஆற்றாது தேர்க்காலில் தன்னொரு மகனைக் கிடத்தி அவன் மார்புமீது தேரூர்ந்த மன்னனும் இந்நன்னாட்டவனே.

‘மேதக்க சோழ வளநாடு சோறுடைத்து’ என்று நரை மூதாட்டி நவின்ற நல்லுரை நானிலந்தன்னில் உணராதார் யாரே! இயல்பாக மிக்க வளம்பெற்ற அந்நன்னாட்டை ஈகையின் பிறப்பிடம் என்னலாம். வரையாது அளிக்கும் வள்ளல்கள் பலரும் அந்நாட்டில் மல்கி உறைந்தனர். அந்நாடு வளமை பெற்றதாதலின் அந்நாட்டரசர்க்கும் ‘வளவன்’ என்னும் சீர் பெறும் சிறப்புப் பெயர் வழங்கலாயிற்று. மிகப் பழைய அந்நன்னாட்டில் சோழர்கள் எக்கால முதல் குடியேறி ஆண்டுவந்தனர் என்பது சரித்திர ஆராய்ச்சிக்காரர்களாலும் எடுத்தியம்பும் திறத்த தன்று. எனினும் நெடுங்காலமாகச் சோழர்கள் அந்நாட்டை ஆண்டு வந்தனர் என்பதைச் சரித்திர ஆராய்ச்சியாளர் ஒப்புக்

கொள்ளுகின்றனர். அத்தகைய சோழர்கள் சரித்திரங்களைச் செவ்வையாக உரைத் தருந்த நூல்களின் சாதனங்கள் இல்லையென்றாலும் இக்காலத்தில் கிடைத்துள்ள சில சாசன ஆராய்ச்சியாலும், சில நூல்களின் துணையாலும் ஒருவாறு உணரலாகும். பாரத காலத்திற்கு எத்தனையோ ஆயிரக்கணக்கான வருடங்கட்கு முந்தியது இராமாயண காலம். அவ்விராமாயணத்தில் சுக்கிரீவன் வானரச் சேனைகளை நோக்கித் தென் தேசத்திலே சோழ பாண்டிய கேரள தேசங்களிற் சென்று சீதா பிராட்டியாரைத் தேடும்படி கட்டளையிட்டிருப்பது குறிப்பிடத்தக்கது. ஆதலின் சோழர்கள் இராமாயண காலத்திற்கு முன்னமேயே சோழ நாட்டை ஆண்டுவந்தனர் என்பதும் உணரற்பாலதாம்.

இக்காலத்திற் காணப்படும் இலக்கியங்களில் மிகப் பழைய சோழவரசர்களாகப் போற்றிக் கூறப்படுவோர் பெருநற்கிள்ளி, கரிகாலன், கோச் செங்கணான் என்போராவர். இவர்கள் சிபியின் வமிசத்தவர்கள் ஆதலால் செம்பியர்கள் என்றழைக்கப்பட்டனர். இம்மூவருள் சோழன் கரிகாலன் சீர்மிகப்படைத்த செங்கோல் மன்னனாய்த் தோன்றினன்.

சோழ நன்னாட்டிற்குத் தலைநகரங்கள் பல இருந்தன. அவை, கருவூர், உறையூர், திருவாரூர், தஞ்சை, காவிரிப்பூம் பட்டினம் என்பனவாம். இவற்றுள் சுமார் இரண்டாயிரம் ஆண்டுகட்கு முன்பு உறையூரைத் தலைநகராகக் கொண்டு சோழ நன்னாட்டை இராஜ சூயம் வேட்ட பெருநற் கிள்ளி என்னும் அரசன் அரசாண்டு வந்தான். அவனுக்குச் சேட்சென்னி என்றும், இளஞ் சேட்சென்னி என்றும் இரு மைந்தர்கள் இருந்தனர்.

இரு அரச குமாரர்களும் கலைகள் பல கற்று அரசா ளுரிமை பெறும் பருவத்தை யடைந்தனர். பெருநற் கிள்ளி முதுமை அடைந்ததைக அறிந்து தன் மைந்த ரில் மூத்தோனுக்கு அரசாளுரிமையை அளித்து, முடி கவித்துச் சின்னாள் வாழ்ந்திருந்து விண்ணவருக்கு விருந்தானன். மூத்தோனாகிய சேட்சென்னி தன் குலத்திற்கேற்ப உருவில் திருவினை யொத்த பெண் ஒருத்தியை மணந்துகொண்டு சோழ நன்நாட்டைக் கோனெறி கோடாது அரசாண்டு வந்தனன். இளஞ் சேட் சென்னி மூத்தோனுக்கு உற்ற துணையாக இருந்து உதவிகள் பல புரிந்துவந்தான்.

இளையோனாகிய இளஞ்சேட் சென்னி வில் வாள் வேல் பயிற்சியிலும், யானை யேற்றம், குதிரையேற்றம் முதலியவற்றிலும் மிகச் சிறந்து விளங்கினான். அவன் போர்த்தொழிலை நன்கு கற்றிருந்தான். மற்றும், போர் வீரர்களுக்கு ஊக்கத்தை ஊட்டி, ஆக்கத்தைக் காட்டி மறப்பண்பை மிகுவித்து அஞ்சா நெஞ்சோடு அமர்புரியச் செய்வதில் அவன் வெகு சமர்த்தன். அக்காலத்தில் இளஞ்சேட் சென்னியின் பெயரைக் கேட்டோர் எல்லோரும் மெய்ந் நடுங்குவர் என்றால் அவன் வலிமையின் சிறப்பை விளம்பவும் வேண்டு மோ? இளஞ்சேட்சென்னி படையெடுத்துச் சென்று பல்வேறு அரசர்களுடன் போர் புரிந்து அவர்கள் நாடு களைக் கைப்பற்றி மிக்க புகழுடன் விளங்கினான். அவனுக்கு உருவப் பஃறேர் இளஞ்சேட்சென்னி என் னும் சிறப்புப் பெயரும் உண்டாயிற்று. பெருநற் கிள்ளியின் காலத்தைக் காட்டிலும் சேட்சென்னியின் காலத்தில் சோழநாடு விசாலப்பட்டது. அதற்குக்

காரணம் இளஞ்சேட் சென்னியின் தோள்வலியே என்பதைக் கூறவும் வேண்டுமோ? சேட்சென்னி தன் தம்பியின் ஆற்றலையும் அறிவையும் அறிந்து அக மிக மகிழ்ந்தான். அரசுரிமையை ஏற்று நாட்டை ஆளும் நலமும் அவனுக்குண்டு என்பதை உணர்ந்து அவனை அரசாளும்படி விடுத்தான். முன்னே நுரைத்த மொழிக்கிணங்கி இளஞ்சேட் சென்னி சோழநாட்டை ஆண்டுவந்தான்.

ஆற்றல் மிகப் படைத்த இளஞ்சேட் சென்னி கொண்டல் நிகர்க்கும் வண்மையுடையோன். அவன் ஏழைகட்கு எவ்வாற்றானும் இன்னல் அடைந்திடா வகையறிந்து உதவி புரிந்து வந்தனன். பயிர்த்தொழில் குன்றிடா வகையறிந்து வேளாண் மாந்தருக்கு உதவிகள் பல புரிந்து வந்தான். சிற்றரசர்களிடத்தும் குடிமக்களிடத்தும் காலந்தவறாது தான் அடைய வேண்டிய பகுதிப் பணத்தையும் வரிப்பணத்தையும் வசூலித்து வந்தான். தன்னாட்டில் பலவேறு தேயத்தி னின்றும் போந்து வாணிபம் பேணும் வணிக மக்களுக்கு உதவிகள் பலவும் புரிந்து வந்தனன். சுருங்கக் கூறுமிடத்து இளஞ்சேட்சென்னி குடிமக் களின் நன்மையை நாடி அவர்கட்கு உதவி புரிதலையே குறிக்கோளாகக் கொண்டு உழைத்து வந்தனன். அவன் நாட்டில் கல்வியும் மேம்பாடுற்றது.

தொல் பெருங் குலமாய வேளாளர் குலத்தோர் தமிழ்நாட்டில் பண்டைக்காலத்தில் சிறப்புற்று விளங் கினர். வேளாண் மாந்தர் என்போர் உபகாரம் செய் தலையே தம் முதற்கடமையாகக் கொண்டு ஒழுகு பவர்கள். அன்னார் பழங்குடித் தமிழ் மக்கள். அன்

ஞரை, அகத்தியமியற்றி அருந்தமிழ் பெருக்கிய குறு முனிவர் வடநாட்டினின்றும் கொணர்ந்தார் என்று கூறுவாரு முண்டு. அது ஒருவாற்ருனும் பொருந் தாததாகும். அகத்தியர் தென்திசைக்குப் போந்த காலத்திற்கு எத்துணையோ காலத்திற்கு முன்பே தமிழ் நாட்டில் வேளாண் குலத்தினர் இருந்தனர். ஆதலின் வேளாளர் தொல்குடித் தமிழ் மக்களே என்பது விளங் கும். அத்தகைய வேளாளர்கள் அரசர்களால் நன்கு மதிக்கப்பட்டுச் சீரும் சிறப்பும் பெற்று விளங்கினர். தமிழரசர்கள் வேளாளர் குலத்தில் பெண் கொடுப் பதும் பெண் கொள்வதும் உண்டு. சோழநாட்டில் அழுந்தூர் என்னும் ஊரில் இரும்பிடர்த்தலையார் என்னும் பைந் தமிழ்ப் பாவலர் ஒருவர் இருந்தார். அவர் உழு வித்து உண்ணும் வேளாண் வகுப்பைச் சேர்ந்தவர்; தமிழ் மொழியின் இலக்கண இலக்கியங்களை நன்கு பயின்றவர்; ஒழுக்கத்திற் சிறந்தவர். அத்தகைய இரும்பிடர்த்தலையாருக்கு அழகிற்கு உரு என்று சொல்லும்படியாக உருவில் திருவினை ஒத்த உடன் பிறந்தாள் ஒருத்தி இருந்தனள். அந்நங்கையின் நல் லறிவையும் நல்லெழிலையும் கண்டு கேட்டு இளஞ்சேட் சென்னி அவளை மணக்க விழைந்தான். அவன் பெரி யார்கள் சிலரை, அந்நங்கையை மணம்பேசி வருமாறு தூது அனுப்பினன். அவ்வாறே பெரியோர்கள் சிலர் இரும்பிடர்த்தலையாரை யடைந்து மன்னன் விழைந்த தை மகிழ்வொடு கூறினர். இரும்பிடர்த்தலையார் தம் தங்கையை இளஞ்சேட் சென்னிக்கு மணம் செய்து வைப்பதாக ஒப்புக்கொண்டார். நன்னாளும் குறிக் கப்பட்டது. உறையூர் எழில்பெறு இந்திரன் நகரமோ

என ஐயுறும் வண்ணம் அலங்கரிக்கப்பட்டது. அந் நன்னாள் நனுகுதலும் இளஞ்சேட்சென்னி இரும்பிடர்த்தலையாரின் தங்கையை மணந்து கொண்டான். அன்னாளும் சேட்சென்னியின் குண நலன்களை நன்குணர்ந்து அவனுக் கொப்ப ஒழுகி இல்லறம் நடத்தி வந்தாள். ஆண்டுகள் சில கடந்தன.

பெறுதற்கரிய பேறுகளுள் மிகச் சிறந்தது மக்கட்பேறு. அதனை அடையாதார் இல்லற வாழ்க்கையின் பயனை அடையாதாரே. ஆதலின் இளஞ்சேட்சென்னி தன் குலத்திற்கொத்த அறிவு, ஆற்றல், ஒழுக்கம் முதலியவை சிறந்து விளங்கத்தக்க ஒரு மைந்தனைத் தந்தருளுமாறு நாளும் இறைவனை வழிபட்டுவந்தான். அவன் விருப்பியவாறே கடவுள் அருளும் கைக்கூடியதால் அவன் மனைவி கருக்கொண்டாள். தன் மனைவி வயிறு வாய்த்திருத்தலைக் கேட்டு இளஞ்சேட்சென்னி மனமிக மகிழ்ந்தான். அதே காலத்தில் சேட்சென்னியின் மனைவியும் கருப்ப முற்றிருந்தாள். மாதங்கள் கடந்தன. ஒருநாள் நிமித்திகன் ஒருவன் அரண்மனையை அடைந்தான். அவனைச் சேட் சென்னியும் இளஞ்சேட்சென்னியும் அன்புடன் வரவேற்று உபசரித்தனர். நிமித்திகன் அவர்களை நோக்கி, 'மன்னவர்களே! நீவிர் எந்நாளும் இன்பமே எய்தி வாழ்வீராகுக. உம் குலமும், குலத்துட் பிறந்தார் செயல்களும், அச்செயல்களின் அருமை பெருமையும் அறைந்திடற் கரியதாகும். அன்னார் புகழே நில உலகமெங்கும் பரந்துள்ளது. அன்னார் குடிவழி வந்த நும் பெருமையும் அத்தகையதே. அன்னார் கோயில்கள் பல கட்டினர்; குளங்கள் பல வெட்டி

னர்; சோலைகள் பல வைத்தனர்; சாலைகள் பல உண்டாக்கினர்; தமிழ்ப் பயிரைத் தழைக்க வளர்த்தனர்; தமிழ்ப்புலவர்கட்குத் தகுதி யறிந்து பொருள் வழங்கினர். அத்தகைய பெருமை வாய்ந்த முடிசூடா மன்னர் மரபில் வந்த நும் பெருமையை மிக்க மேன்மையுடையதென்று மீக்கூறுதல் மிகையேயாம். ஆதலின், வேந்தர்களே! கோல் நெறி கோடாது ஆட்சி புரிந்து மாட்சியுற்று மேன்மை எய்துவீராக' எனப் போற்றி நின்றனன்.

தங்கள் குலப் பெருமையை விளக்கிக் கூறிய நிமித்தகனை நோக்கி, "ஐய! வழிவழியாகத் தொல்புகழ் கொண்ட பழங்குடியான சோழர் குடியை மிக்க புகழுடன் விளங்க வைக்கும் மைந்தர்கள் எங்கட்குப் பிறப்பார்களா?" என்று அரசர் இருவரும் கேட்டனர். அவர்க்கு நிமித்தகன், "மன்னர்களே, உங்கள் இருவருக்கும் ஆண்குழந்தைகளே பிறக்கும். ஆயினும் நமது இராசமாதேவியின் திருவயிற்றிலுள்ள குழந்தை சிறிது காலந் தாழ்த்துப் பிறக்கின் இத்தரணி முழுதும் ஆளும் தரணிபனாவன்" என்று கூறினான். அந்நிலையில் சேட்சென்னியும் இளஞ் சேட்சென்னியும் தம்முள் யாருக்கு அத்தகைய மகன் வாய்ப்பானோ எனப் பலவிதத் தோற்றங்களை மனத்திற் கொண்டவர்களாய் அமர்ந்திருந்தனர். அந்நிலையில் ஏவலாளன் ஒருவன் ஓடிவந்து சேட்சென்னியின் மனைவி காமரு குழவி யொன்றீன்றாள் எனக் கூறி நின்றனன். சேட்சென்னியோ மனமுடைந்தவனாய், "என்னே! இன்னும் சற்றுக் காலந் தாழ்த்துப் பிறக்கினன்றோ நம் தனயன் தரணி யாளுவன்? இளையோன் மைந்தனன்றோ

இனித் தரணியாளுபவனைப் பிறப்பன்? நாமொன்று நினைக்கத் தெய்வமொன்று நினைக்கின்றதே? ஆவது ஆகுங் காலத் தாவதும், அழிந்து சிந்திப் போவது அயலே நின்று போற்றினும் போதல் திண்ணம். இதற்கு நாம் வருந்திப் பயன் என்? நடப்பது நடந்தே தீரும்" என மனமுடைந்தான். இளஞ் சேட்சென்னியின் தேவியோ வயவுநோய் பொறுக்கலாற்றுளாயினும் தனக்குப் பிறக்கும் மைந்தன் தரணி முழுவதும் ஆளும் தகைமை எய்துதல்வேண்டுமென மனத்தில் உன்னி ஆற்றி இருந்தனள். நாழிகை செல்லச் செல்ல, வயவு நோய் மிகத், திரிபுவனப் பெருந்தேவி தாங்கி நின்றாள். நல் ஓரையும் நணுகிற்று. பாற்கடலில் வெண்மதியம் தோன்றிற்றால் அன்ன காமரு மகவு ஒன்றைத் திரிபுவனப் பெருந்தேவி பெற்றெடுத்தாள். இளஞ் சேட்சென்னி அடைந்த இன்பத்திற்கோ அளவில்லை. அன்னையும் தந்தையும் தம் அருமைத் திருமகனைக் கண்ணும் மணியுமெனக் காத்து வருவாராயினர். குழந்தை இளம்பிறை ஒப்பவும், சான்றோர் நட்பு வளர்வது போலவும் வளர்ந்து வந்தது. சேட்சென்னியோ துயர்க்கடலில் ஆழ்ந்திருந்தான். அவன் மனைவி தன் மைந்தன் நன் முகூர்த்தத்தில் பிறக்கவில்லையே என்று பெரிதும் வருந்தினன். சேட்சென்னி அடைந்த துன்பம் அவன் மனத்தில் எழுந்த பொறாமைக்குக் காரண மாயிற்று. நாளடைவில் அப் பொறாமை வறண்ட புல்லில் பற்றிய தீப்போல் கடிது வளர்ந்து பகைமையைத் தோற்றுவித்தது. பகைமை முதிர்ச்சியை யடைந்ததால் சேட்சென்னி, இளஞ் சேட்சென்னியையும் அவன் மைந்தனையும் வெறுத்

தான். பிறர் ஆக்கங் கண்டு வெறுத்தலும், பகை கொள்ளலும், அழுக்காறு எய்துதலும் இவ்வுலகில் குணநலன் இல்லாற்கு இயல்பேயன்றோ!

2. இளைஞன் இடுக்கண்

இளஞ்சேட் சென்னி, தன் மைந்தன் நாளும் மேலோங்கி வளர்ந்து வருதல் கண்டு உள்ளங் களி கொண்டான். அவன் நாளும் பொலிவுற்று வளர்ந்து வருதல் தாய் தந்தையர்கட்கு அகமகிழ்ச் சியை அளித்தது. மைந்தன் கல்வி கற்கும் பருவத்தை எய்துதலும் இளஞ்சேட்சென்னி, மைந்தன் தக்க பருவத்தை அடைந்திருத்தலை அறிந்து தக்க ஆசிரி யரிடம் ஒப்புவித்தான். அரசகுமாரன் அரசர்க்குரிய பலகலைகளையும் கற்றுத் தேர்ச்சி பெற்றனன். மற்றும் யானை யேற்றம், குதிரை யேற்றம் முதலியவற்றிலும் வில், வாள், வேல் பயிற்சியிலும் முற்றக் கற்றுத் தேர்ச்சி பெற்றனன். அவன் சுந்தர மேனியும் உரம் பெற்று விளங்கிற்று. கண்டா ரனைவரும் வியப் புக்கொளும்படி அரசிளங் குமரன் அரியேறன்னவாக வளர்ந்துவந்தனன். தாயும் தந்தையும் மைந்தன் திருமேனிப் பொலிவுகண்டு மகிழ்பூத்தனர். சேட் சென்னியோ நாளும் பொறாமைப் பேயால் கவரப்பட்டு மனக் களிப்பின்றி முகப் பொலிவு குன்றி விளங்கினன்.

யானைப் பிடரிமிசை அமர்ந்து பவனிவரும் அரசர் களையாயினும் தமக்குள்ள வாழ்நாள் குறைந்தால் இத்தரணிமிசை வீழ்வர் அன்றோ? நல்லனென்றும் கருதாது செல்வனென்றும் ஏழை என்றும் நோக் காது நடுநிலைமை உடையவனாய்க் காலங் கருதி யிருந்து நாளும் வர நணுகி ஒருவரும் அறியா நிலையில் உயிர்

கவர்ந்து செல்லும் கூற்றுவன் இளஞ் சேட்சென்னி யின் உயிரைக் கவர்ந்துகொண்டனன். தாயும் தனயனும் பட்ட துன்பத்தை அளவிட யாரே வல்லார்? சோழநாட்டுக் குடிகளனைவரும் ஆற்ருெணுத் துயரத்திற் காளாயினர். அந்நாட்டில் இளஞ் சேட்சென்னியின் பிரிவை எண்ணி வருந்தாதார் இல்லை. அந்தோ! இளஞ்சேட் சென்னி இறந்தது அரசிளங்குமரன் இன்னலுறும் காலம் போந்தமைக்கு அறிகுறியேயோ!

சேட்சென்னி ஒருவனே அப்பெருநாட்டில் இளஞ் சேட்சென்னிக்காக வருந்ாதவன். இளஞ்சேட் சென்னி இறந்தது சேட்சென்னிக்குப் பெருநலமளித்தது. அவன் இளஞ்சேட்சென்னியின் புதல்வனை முற்றிலும் வெறுத்தான். சேட்சென்னிக்கு மைந்தர்கள் ஒன்பதின்மர் பிறந்தனர். பிள்ளைப் பேறின்றி வருந்திய வரசன் ஒன்பதின்மரைப் பெற்றதும் மனமாறுதலை யடைந்தான். தன் மைந்தருக்கு எவ்விதத்திலேனும் அரசாட்சி உரிமையை எய்துவிக்க வேண்டும் என்னும் பேரவா அவனைப் பிடர்பிடித்துந்தியது. என்னே இவ்வுலகின் கொடுமை! தன் தம்பியின் புதல்வன் தனக்கும் புதல்வனே என்பதையும் ஓராது இளஞ்சேட் சென்னியின் புதல்வனைக் கொல்லவும் அவன் கருதி யிருந்தனன். ஆயினும் அவன் காலமும் இடனும் கருதியிருந்தான். அவனுக்குப் பகைமை பாராட்டுதலினுல் தன் கருமம் நிறைவுறு தென்று கருத்திற் ருேன்றிற்று. ஆதலின் கரவுடை மனத்தினனுய் மிக்க அன்பும் அருளும் காட்டுவான்போல் இளஞ்சேட் சென்னியின் மைந்தனிடம் ஒழுகி வரலாயினன். வெள்ளைக்குக் கள்ளச்

சிந்தை இல்லையன்றோ! ஆதலின் இளஞ்சேட்சென்னி யின் புதல்வன் தந்தையிடம் முற்றும் நம்பிக்கைவைத் துச் சொற்படி அவன் நடந்துவந்தனன். நாட்கள் செல்லச் செல்லச் சேட்சென்னி தம்பி புதல்வனைக் கொல்லத்தக்கசூழ்ச்சிகளை ஆராய்ந்து செய்துவந்தான்.

இளஞ்சேட்சென்னி இறக்கவும் அரசனாய் வரு தற்கு அவன் புதல்வனே உரிமை உடையான் எனி னும் இளைஞனா யிருந்தமையின் சேட்சென்னியே ஆண்டுவந்தனன். இளஞ்சேட்சென்னியின் மைத் துனரும், அரசிளங் குமரனின் தாய் மாமனுமான இரும்பிடர்த்தலையார் என்னும் புலவர் தன் தங்கை யின் செல்வப் புதல்வனைச் சேட்சென்னி கொல்ல நினைந்து சூழ்ச்சிகள் பல செய்துகொண்டிருந்தான் என்பதை எவ்வாறோ அறிந்துகொண்டார். அவர் தாம் தங்கையோடிருத்தலே தகுதி என்று கருதித் தங்கை வீட்டையடைந்து அவ்விடத்தே வதிந்து வருவாராயினர். சேட்சென்னி தன் கொடிய தோழர்களோடு ஆலோசித்துப் பிறர் அறிகொணா நிலையில் அரசிளங்குமரனைக் கொன்றுவிடுவதெனத் தீர்மானித்திருந்தனன். அந்தோ! அவன் கொண்ட கருத்து எளிதில் நிறைவுறாதபடி இரும்பிடர்த்தலையா ரன்றோ அக்குமரனைக் காவல்செய்து வருகின்றார்! இரும்பிடர்த்தலையார் அங்கிருப்பது சேட்சென் னிக்கு இடையூறாயிருந்தது. தன் சூழ்ச்சிக்குத் தடை யாய் நிற்பவர் அவர் எனத் தெரிந்த அவன் அவரிடத் தும் பகைமை பாராட்டினன். அதனை யுணர்ந்த இரும்பிடர்த்தலையார் அவனுக்குப் பன்முறையும் நன்மொழியைச் செவியறிவுறுத்தியும் அவை யாவும் செவிடன் காதில் ஊதிய சங்கேயாயின.

ஒருநாள் இரும்பிடர்த் தலையார் வெளியே போ
யிருந்தார். சேட்சென்னி அதனை நன்குணர்ந்தான்.
அவர் சென்ற சிறிது நேரத்திற்கெல்லாம் தன்
கொடிய நண்பர்களை யழைத்துத் தம்பியின் புதல்வ
னைக் கொல்லத் தக்க சூழ்ச்சி யாதென வினவினன்.
அக்கொடியோர்கள் அவனிருக்கு மாளிகையில் தீயிடு
தலே தகுதி என்றனர். அவனும் அக்கயவர் மொழிக்
கிணங்கினன். அந்தோ! அக்கொடியோன் நண்பர்
அனைவரும் குழுமி, கருணை சற்றின்றி இரும்பிடர்த்
தலையாரின் மருகனும் தங்கையும் இருந்த மாளிகை
யில் தீயிட்டனர். தீயும் நாற்புறமும் சுற்றிப் பரந்
தெரியலாயிற்று. இளஞ்சேட்சென்னியின் மனைவி
செய்வது இன்னதென்றறியாது திகைத்து அங்கு
மிங்குமோடி அலமந்து எங்கும் உய்வழி காணாது
ஏங்கித் தரையில் வீழ்ந்து மூர்ச்சையுற்றனள்.
கொடிய தீ அவளைச் சூழ்ந்து பற்றி எரித்தது.
மைந்தனோ அங்கு மிங்கும் ஓடி அலமந்து தீயின்
வெப்பம் தாக்குறா இடங்களை அடைந்து மெய்
விதிர்த்துக் கண்ணீர் பெருக்கித் திகைப்புற்று நின்
றனன். மாளிகையைத் தீயும் இலங்கை நகரை
எரித்தது போலவும், காண்டவ வனத்தை எரித்தது
போலவும் கடுகி வளர்ந்து எரிக்கலாயிற்று. திக்
கற்றவர்கட்குத் தெய்வமே துணையன்றோ? அந்
நிலையில் வெளியே சென்றிருந்த இரும்பிடர்த்தலை
யார் அங்கு வந்தனர். மாளிகை தீப்பற்றி இருந்த
லைக் கண்டு மருள்கொண்டனர்; தங்கை என்னா
யினளோ, மருகன் என்னாயினனோ என்று மயங்கி
நின்றனர்; பரபரப்புடன் மாளிகையில் பல் வேறிடங்

களினுட் புகுந்து பார்த்தனர்; ஓரிடத்தே தன் மருகன் உய்வகை காணாது ஏங்கித் திகைத்து நிற்றலைக் கண்டார்; அவனது மதிமுகம் வாடிய முளரிபோல் வதங்கியிருப்பதைக் கண்டு துக்கமேலீட்டால் 'ஓ' வென்று அலறினர்; முன்னின்றதீ விரைந்து தழல் விட்டெரிதலையும் நோக்காது, தம் ஆருயிரையும் கருதாது தீக்குளிப்பார்போல எரியுந் தழலுட் புகுந்தார். விரைந்து தழலுட் புகுந்த இரும்பிடர்த்தலையார் இமைக்குமுன் மருகனையடைந்து, ஆகமுறத் தழுவி யணைத்தெடுத்துக்கொண்டு வேகமுற வெளிப்பட்டு வந்தார். வருங்கால் மருகனின் கால்களில் தழல்பட்டுப் புண்ணாயிற்று. இரும்பிடர்த் தலையார் சிறு புண்ணை ஆற்றிக்கொள்ளலாம் என்னும் பெருந் துணிவால் உயிர் காப்பதொன்றையே ஒரு பெருங் கருத்தாகக்கொண்டு மருகனைத் தூக்கி மார்போடணைத்துக்கொண்டு தழலிடைப் புகுந்து வெளியே வந்தார்.

காலம் கொடிது. தீவினை விளையுங் காலம் வரின் துன்பங்கள் ஒன்றின்மேல் ஒன்றாகத் தொடர்ந்து வருவது உண்மையேயன்றோ? பற்றும் ஊழ்வினையினால் உறும் தீங்கை யாவரே தடுக்க வல்லார்? அதனை அறிவார் தாம் யார்? 'விதியினால் விளையும் விளைவை யார் மேதினி அறிவார்?' என்றும், 'விலக்கரு தாய விதியினால் விளையும் விளைவை யார் அறிவார்?' என்றும் 'செயற்கை வெவ்வேறு ஆய நாள் அவ்விதியை வெல்லும் வகையை யார் வல்லாரே' என்றும், 'ஊழ்வினை உறுத்து வந்தூட்டும்' என்பதும் இவ்வுலகில் உணராதார் யாரே? சேட்சென்னியின் பகைவர்கள் மாளிகையின்

மதிற்புறத்தே யாரேனும் தப்பிப்பிழைத்து வருவரோ; வருவராயின் கொல்லுவேம்' எனக் கருதி மறைந்து ஒளித்திருந்தனர். அவர்கள் அவ்வாறு மறைந்திருத்தலை இரும்பிடர்த் தலையர் எங்ஙனம் அறிவர்! அந்தோ! தீக்குத் தப்பிப் பிழைத்தோமென்று அகமிக மகிழ்ந்து அரும்பெறல் மருகனை அணைத்துக்கொண்டு விரைந்தோடிச் செல்லும் இரும்பிடர்த் தலையாரை வெறுந்தடியர் தடுத்துப் பிடித்துக் கொண்டனர். அவர்கள் அம்மைந்தனைப் பெறுதற் பொருட்டு அவரோடு பெரிதும் மலைந்தனர். இரும்பிடர்த் தலையார் தம்மால் இயன்றமட்டும் நல்லுரை பகர்ந்து உடல்வலி கொண்டு தடுத்தும் மருகனைக் காக்க முயன்றனர். என்செய்யினும் என்னே! கல்லாதவரிடத்து இவர் நல்லுரை என் பயன் தரும்! இவரோ ஒருவர்; பகைவரோ பலர். கள்ளத்தன்மை பொருந்திய பகைவரிடத்து இவர் மனக்கனிவு காண்பது எவ்வாறு? மூடர்களான அவர்கள் இவரொடு மலைந்து மைந்தனைப் பறித்து ஈர்த்துக்கொண்டு மறைந்து சென்றனர். இரும்பிடர்த் தலையார் ஏக்கங்கொண்டு 'கன்று பிரி காராவின் துயரனைய' துயரினைத் தாங்கி, மணி யிழந்த நாகம் போல் மனமொடிந்து செயலற்ந்து கண்களில் நீர் வாரக் கவலையுற் றிருந்தனர். இப்பால் பகைவர் இளஞ் சிறு மைந்தனுன இளஞ்சேட்சென்னியின் புதல்வனைக் கைப்பிடியாய்ப் பிடித்துச் சென்று சேட்சென்னியின்முன் விட்டனர். கதியற்றுத் தன் முன்னிற்கும் தம்பியின் புதல்வனைக் கண்டு சிறிதும் இரக்கங்கொள்ளானுய்ச் சேட்சென்னி அவனைச் சிறையிலிடுமாறு ஏவலாளர்கட்குக் கட்டளை யிட்டனன். தன் சூழ்ச்

சிறை முற்றுவித்துக் கொடுத்த நண்பர்களுக்குச் சேட்சென்னி பொன்னும் மணியும் துகிலும் பட்டும் வேண்டிய அளவு வரையாது கொடுத்து விருந்தும் இட்டான். இளஞ்சேட்சென்னியின் புதல்வன் சிறையிடப்பட்ட பின்னரே சேட்சென்னியின் மனம் சாந்தமடைந்தது.

சிறையிலிடப்பட்ட சிறுவனோ தனக்கு நேர்ந்த இன்னலை நினைந்து நினைந்து வருந்தினான். தன் தாய் நீக்கிரையானதை யுன்னி ஏங்கிப் புலம்பினான். தன் மீது பொய்யன்பு காட்டிப் பெருந் துன்பத்திற் புகுத்திய சேட்சென்னியின் கொடிய செயலை யுன்னி நைந்தான். தம்முயிர்க் குறுதி என்னாது தழலிற் புகுந்து தன்னைத் தப்புவித்த தாயின் தமையனாரான இரும்பிடர்த்தலையாரை எண்ணி ஏங்கினான். சிறைப்பட்ட தான் எவ்வாறு தப்புவது என்பதை அறிந்து கொள்ள வியலாது அறிவு மயங்கி ஏங்கிக் கலங்கினான். தீயினாற்பட்ட புண்ணின் வருத்தத்தைத் தாங்கினான். நாட்கள் சில சென்றன. உண்ண உணவும், பருகத் தண்ணீரும், படுக்கப் பாயும், உடுக்க உடையும் அவ்வரசிளங்குமரனுக்குத் தகுந்த முறையில் அகப்படவில்லை. சாரளத்தின் வழியே நோக்குங் காலத்துத் தன்னை யொத்த இளஞ்சிறார்கள் தெருவில் விளையாடுதலைக் கண்டு அழுங்குவான். ஒவ்வொரு சமயங்களில் அவன் தனக்குற்ற பொல்லாங்கை யெல்லாம் எண்ணி எண்ணி அழுவான். இவ்வாறு சிறைச்சாலையில் அவன் பட்ட கஷ்டங்கள் பல. சிறைக் காவலருட் சிலர் அவனிடத்தே அனுதாபங் காட்டினர். சிலர் ஆதரவும் அளித்தனர். விதிவலியா லெல்லலுற் றழுங்

2

கிச் சோரும் அரசிளங் குமரனுக்கு அன்னார் அன்பும அனுதாபமும் காட்டியது புத்துயிர் அளித்ததென்னலாம். அலைகடலிடையே கலமுடைந்து நீரில் மூழ்கி அலமந்து திகைக்கும் ஒருவனுக்கு ஒரு பற்றுக்கோடு வாய்த்தாற்போல அரசிளங்குமரன் அவர்கள் காட்டிய அனுதாபத்தால் தான் ஒருவாறு தனக்குற்ற விடுக்கண்களினின்றும் தப்பிப் பிழைக்கலாமென எண்ணங் கொண்டனன். அக்காவலாளர்கள் நாட்கள் செல்லச் செல்ல அவனிடத்து அன்பு மிக்குடையோர்களாகி உணவுப் பொருள்களும் கொடுத்து அவனோடு அளவளாவுவா ராயினர். அரசிளங் குமரன் அவ்வவ்வமயங்களில் அவர்களோடு தகுமுறையில் உரையாடி இரும்பைக் காந்தம் இழுக்குமாபோல அவர்கள் மனத்தைத் தன்பால் இழுத்துக் கொண்டான். சின்னஞ்சிறு சிறுவன் சிறையகப்பட்டு வருந்துதலை யாவரே கண்டு இன்புற்றிருப்பர்! காவலாளிகள் அவனிடம் மிக்க அன்புடையராய் இருந்தாரேனும் அவர்கள் அவனைச்சிறை விடுத்தனுப்ப வல்லராவரோ ? அரசிளங்குமரன் அவர்கள் மனநிலை யறிந்து பொருந்தப் பழகி அவர்களைத் தன் வசப்படுத்திக்கொண்டான். ஒருவர்கு இன்பமும் துன்பமும் இவ்வுலகில் நெடுநாள் நிலைத்திரா தனவன்றோ ? கல்வியறிவில்லா மூடரே இன்பம் வந்துற்றகாலை பெரிதும் களித்தும், அல்லல் வந்துற்றகாலை அழுங்கியும் நெஞ்சு புண்ணுவர். மதிநல மிக்குடைய மன்னன் மகன் அறிவுடையார் செயல்போல இடுக்கணினின்றும் நீங்கி வெளியேறுதற்கு அற்றம் நோக்கி யிருந்தனன்.

3. சிறை வெளிப்பாடு

சிறையகப்பட்ட செல்வனை கண்டு தேற்றியும் அவன் சிறை மீட்சிக்குரிய துறைகளை நாடி அறிந்துழைத் தும் நன்மை புரிதற் கெண்ணிய நற்றமிழ் நாவலரா கிய இரும்பிடர்த்தலையார் சேட்சென்னியிடத்திற்குச் சென்று நயத்திலும் பயத்திலும் நல்லுரை புகன்ற னர். சேட்சென்னி இரும்பிடர்த்தலையாரின் மொழி களைச் சிறிதும் செவி சாய்த்துக் கேட்டிலன். அதனை யறிந்த புலவர் பெரிதும் வருந்தி அம்முயற்சி வீணை தென்று விடுத்தனர். பின்னர் ஒரு நாள் அவர் தம் மருகனைச் சிறைச்சாலையில் ஒருவருங் காணு நிலையில் சென்று காண விழைந்தனர். அவ்வாறே ஒருநாள் மாலைப்பொழுது ஒருவருங் காணு வகையில் சிறைச் சாலைக்குட் சென்று மருகனைக் கண்டனர். அறிவும், ஆற்றலும், அழகும், அஞ்சாநிலையும் பொருந்தப் பெற்ற அவ்விளங்குமரன் இன்னல் வந்துற்றதே என்று ஏக்கமுருது, ஊக்கமும் உழைப்புங் கொண்டு உள்ளத்துணர்ச்சியை முகத்திற் காட்டி ஒப்பற்ற ஆண் சிங்கத்தைப்போல் நிற்பதை இரும்பிடர்த்தலை யார் கண்டனர். அப்பொழுதே அவர் மனம் களிப் படைந்தது ; மருகனை இறுகத் தழுவிக்கொண்டார் ; இன்சொல் பல இயம்பினர் ; அவனுக்குப் புத்துயிர் அளிக்கும் பொன் வார்த்தைகளைப் புகன்றார் ; அவ ணல் அச்சிறைக் காவலாளிகள் அவனிடம் ஒழுகும் நிலையை அறிந்துகொண்டார். அன்று முதல் அவர்

தினந்தோறும் சிறைக்கூடத்துக்குச் சென்று தன் மருகனைக் கண்டார். அரசிளங் குமரனுக்குச் சிறைக் கூடமே பல கலை கற்கும் பள்ளிக்கூடமாய்த் துலங்கிற்று. இரும்பிடர்த்தலையார் அவனுக்குப் பல கலைகளையும் அச்சிறைக் கூடத்திலேயே போதித்தார். வாள் பயிற்சி, வில் பயிற்சி முதலியவைகளையும் அங்கேயே அவன் கற்றான். சிங்கக் குருளையைப்போல் விளங்கிய அச்சிறுவன் நாட்கள் செல்லச் செல்ல அறிவும் ஆற்றலும் மிக்குடையோனாகி உரமும் பெற்று அஞ்சா நெஞ்சும் துணிவும் அகத்திற் கொண்டான். சேட்சென்னி இழைத்த இன்னல்களை எண்ணுந் தோறும் எண்ணுந்தோறும் அக்கொடியோனிடம் அருவருப்பும் அடங்காச் சினமும் கொண்டான். அன்னை தீக்கிரையானதை நினைக்குந்தோறும் நினைக் குந் தோறும் அழலிடையிட்ட மெழுகென அகங் குழைந்தனன். அரிய மாதுலரான இரும்பிடர்த்தலையார் அழலினின்றும் காப்பாற்றிய திறத்தை நினைந்து நினைந்து உருகினன். காவலாளிகள் தன்பால் வைத்த கருணையை எண்ணி எண்ணிப் போற்றினன். தனக்கும் ஒரு நன்னாள் உண்டு என்பதையும் விளைவனயாவும் நன்மைக்கே என்பதையும் ஒப்புயர்வற்ற அவன் மனம் உணராதிருக்கவில்லை. அவ்விளஞ்சிங்கம் அச்சிறைச் சாலையினின்றும் தப்புதற்கு அற்றம் நோக்கி அமைதியுடனிருந்தனன்.

சீரிளங்குமரன் சிறைச்சாலையிலும் செம்மையுற்றுத் திகழ்வதைச் சேட்சென்னி வெறுத்தான். அவ்விளங் குமரன் உயிரோடிருக்கும்வரை தனக்கும் தன் மைந்தர்களுக்கும் அரசு நிலைத்திடாதென்பதையும் இன்ன

னும் பழியும் எய்து மென்பதையும் அவன் உணர்ந் தான். ஆதலால் எவ்வகையிலேனும் அவ்விளங்குமர னைக் கொன்றுவிடுதலே தக்கதென்று அவன் கருதி னன். ஆனல் அவனைக் கொன்றிட்டாற் நாட்டோர் வெறுப்பரே என்னும் நடுக்கம் அவனைப் பற்றியது. நாட்டோர் தன்னை இகழ்ந்துரையா வகையில் தன் கருத்தை முற்றுவித்துக் கொள்ளக் கண்ணுங் கருத்துமாயிருந்தான். அவன் தன் கொடிய தோழர்க ளோடு நீர ஆலோசித்து அவ்விளங்குமரனைக் கொன்று விடுதலே தகுதி என்னும் ஒரு முடிபுக்கு வந்தான். அதனை எவ்வாறே அறிந்துகொண்ட இளஞ்சேட் சென்னியின் புதல்வன் மனத்தை ஒருநிலைப்படுத்தி உறுதி செய்துகொண்டு அற்றைநாள் மாலைப்பொழு தில் சிறைச்சாலைக் கதவங்களைப் புடைத்துத் திறந்து கொண்டு இளஞ்சிங்கம் கூண்டினின்றும் புறப் பட்டாற்போல வெளிக் கிளம்பினன். அப் பொழுது அங்குக் காவல் செய்துகொண்டிருந்த காவலாளர் நீண்ட கூரிய கைவாளுடனே எதிர்த்து வரச் சிங்கக் குருளை அன்னன் சீறி எழுந்து, அவர் கள் வாளைத் தன் கையால்பற்றிப் பிடுங்கிக்கொண்டு அவர்கள் தலைகளை வெட்டி உருட்டித் தப்பித்துக் கொண்டு விரைந்தோடினன். ஆண்டிருந்த சிறைக் காவலர் சில்லோர் அவ்விளஞ்சியத்தின் வீராவேசத் தைக் கண்டு மதிமயங்கி, அறிவழிந்து உணர்வற்றுச் செயலற்று நின்றனர். அரண்மனை யெங்கும் பரபரப் புண்டாயிற்று. காவலாளர் சில்லோர் விரைந்து சென்று அரண்மனையுட் புகுந்து சேட்சென்னியை அணுகிப் பணிந்து நடந்தவை நவின்று மெய்ந்நடுக் குற்று நின்றனர். சேட்சென்னி தம்பியின் புதல்வன்

சிறையினின்றும தப்பினன் எனக் கேட்டலும் பெருந்துயருற்றான். தான் எண்ணிய எண்ணமெல்லாம் வீணுகக் கழிந்ததை உன்னி உன்னி வருந்தினன். யாது விளையுமோ என்று ஏங்கினன்; அச்சம் அவன் மனத்திற் குடிகொண்டது; முறை தவிர் கொடுங்கோல் மன்னனும் சேட்சென்னி பலப் பல எண்ணினன். தப்பிச் சென்ற சிறுவன் தனக்கும் தன் மைந்தர்கட்கும் எத்தகைய தீங்கை விளைவிப்பானே என்று ஏக்கங்கொண்டு மனஞ் சாம்பினன். அச்சிறுவன் மாதுலனலேயே விடுபட்டிருத்தல் வேண்டுமெனத் தோற்றியது. என் செய்வான்? காவலர்மீது எரிந்து வீழ்ந்தான். அந்தோ! அந்நிலையில் அவன் மனம் பட்ட பாட்டை ஏட்டில் எழுத இயலுமோ. அவன் ஏவலாளர்களைக் கூவி, 'நாட்டில் எவ்விடத்தில் அச்சிறுவன் இருப்பினும் அன்னுனைப் பிடித்து வருக' எனக் கட்டளையிட்டனன். கணக்கிலடங்காக் காவலாளர் பல்லோர் காவலன் கட்டளையைக் கடிது மேற்கொண்டு காடும் மலையும் கடந்து சென்று தேடினர். சிற்றூர்களிலும் பேரூர்களிலும் புகுந்து தேடினர். வீடுகள்தோறும் நுழைந்து கண்டனர். எங்குத் தேடியும் அச்சிறுவனைக் கண்டாரில்லை. அரசன் கோபத்திற் கஞ்சிய அவர்கள் பல்வேறு இடங்களிலும் பரந்து சென்று தேடியும் பார்த்திபன் புதல்வனைப் பார்த்தாரில்லை. முடிவில் அவர்கள் அரசனை யடைந்து, 'மன்னவ' பல்வேறிடங்களில் நாங்கள் பல நாட்களாய்த் தேடிப் பார்த்தோம். அச்சிறுவன் எங்கும் காணப்படவில்லை. எங்கள் கட்புலனுக் கிலக்காகுவானெனில் அவனைக் கொன்று கொணர்ந்

திருப்பேம் அல்லேமோ? அவன் என்ன மாயம் செய்து எங்குச் சென்று ஒளித்தனனோ அறியேம். இனி அவனைக் கண்டேமாயின் அவனை எங்கள் வாட்கு இரையாக்காது விடேம். அவனும் ஆருயிர் தாங்கி நிற்றல் அருமையினும் அருமை. என்னே! சீயம் போற் சீறி எழுந்து கட்புலம் கதுவாது விட்புலம் போய விஞ்சையனோ அவன்! காவல, எந்நாளிலேனும் அவன் எங்கள் கண்களில் காணாதிரான்; காணுவேமாயின் அவன் உயிரை உண்ணாதிரேம்' எனக் குழறிக் கூறி நின்றனர். அரசன் மனமிகவுடைந்து செயலற்று அரியணையிற் சாய்ந்தான். அவன் மனத்தில் பலப் பல எண்ணங்கள் தோன்றின. இருப்பிடர்த் தலையாரே தம்மதி வன்மையால் அவனைச் சிறைமீட்டு நாட்டைக் கடத்திக் கொண்டு சென்றிருக்கவேண்டுமென்று சேட்சென்னி நினைத்தான். சிலவாண்டுகட்குப்பின் வருதலுங் கூடுமென்றும், வந்தால், தன்னையும் தன் குலத்தையும் கருவேரறுத்திடுவா னென்றும் அவன் கருதினான். அப்பொழுது அவனுடைய மனம் பட்டபாடு என்னவென் றியம்புவது! அச்சம் அவனிடத்திற் குடிகொண்டது. அவன் நெஞ்சு நடுக்குற்றது. அவன் நிலைகுந்தான். எண்ணாது எண்ணி ஏங்கினான். அவன் மனமும் மதியுங் கலங்கின. அறிவிழந்து பலவாறு பிதற்றிக்கொண்டு தன் உள்ளக் கருத்தை முகத்திற்றேக்கி வெருண்டு நின்ற வேந்தன் நிலையைக் கண்ட காவலாளர் விரைந்து அகன்றனர்.

இருப்பிடர்த்தலையார் அன்றே மருகன் சிறைச் சாலையினின்றும் தப்பியோடினன் என்று கேள்விப்

பட்டு மனமகிழ்ந்தனர். அற்றைத்தினமே அவர் அவ்வூரை விடுத்து அழுந்தூரடைந்தார். அடைந்தாரேனும் அவர் மருகன் யாண்டுறைகின்றனனோ என்று அறிய ஆவலுற்றவராய் அம்முயற்சியிற் கண்ணுங் கருத்துமாயிருந்தார். மருகனுக்கு நற்காலம் பிறந்துள்ளதை யறிந்து நகை கொண்டார். அறிவாற்றலாற் சிறந்தோன் ஆதலின் மருகன் சேட்சென்னிக்கு இனி அகப்படான் என நினைந்து அகம் மகிழ்ந்தார்.

4. களிறு கொணர்ந்த காவலன்

இளஞ்சேட் சென்னியின் அரும்புதல்வன் தன் சிறு தகப்பனுல் பல்வகைத் துன்பத்திற்கு உள்ளாக்கப் பட்டுச் சிறைப்பட்டானென்றும், அவன் தாய் எரியூட் டப்பட்ட மாளிகையிலிருந்து தீக்கிரையானுள் என் றும், சிறைப்பட்ட சிறுவன் தப்பியோடினுனென்றும் அவனைக் கொல்லுதற்குச் சேட்சென்னி பல்வகையி லும் முயன்று வந்தானென்றும் நகரமாக்கள் நன் குணர்ந்தனர். இச்செய்தி சில நாட்களில் நாடெங்கும் பரவிற்று. நாட்டில் எங்கும் மக்கள் குழுமிக் குழுமி இதனைப்பற்றியே பேசிக்கொண்டிருந்தனர். சேட் சென்னியின் மனநிலை மாறுதலடையாது நாளும் நாளும் வலிமைபெற்று வருதலை உணர்ந்த நகரமக்கள் அவன்பால் வெறுப்புக் கொண்டனர். சேட்சென்னி யைப்பற்றித் தூற்றிக் கூருதார் அந்நாட்டில் ஒருவரு மில்லை. இளஞ்சேட் சென்னியின் புதல்வனுக்காக அந்நாட்டில் வருந்தாதாருமில்லை. சேட்சென்னியோ பல்லாற்ருனும் முயன்று பார்த்தும் தன் எண்ணம் நிறைவேருது ஒழிந்தமையைக் குறித்துச் சால வருந்தி னன். அவன் மனம் கவலை என்னும் நோயால் பிடிக் கப்பட்டு அல்லலுற்று அழுங்கியது. அந்தோ! கவ லைக்குட்பட்ட மன்னன் நாளடைவில் மனநோய் மிகுந்து வருந்தினன். மன்னனுக்குற்ற மனநோய் நாளடைவில் முதிர்ந்து அவன் மரணத்திற்குக்காரண மாயிற்று. சேட்சென்னி சின்னுளில் மாண்டொழிந்

தான். அந்நாட்டு மக்களனைவரும் அவன் ஒழிந்தது குறித்து களித்தாரேயன்றி வருந்தினாரில்லை. அந்தோ! 'தாமொன்று நினைக்கத் தெய்வமொன்று நினைக்கும்' என்னும் முதுமொழிக்கிணங்க மன்னன் தன் எண்ணம் நிறைவுறாது மனநோய்கொண்டு மண்ணுலகை நீத்துப் பொன்னுலகு புக்கான். உலகில் தீமை கருதுவோர் எந்நாளும் இன்பமுறார் என்பது அவனிடத்து நன்கு விளங்குவதாயிற்று.

சேட்சென்னியின் புதல்வர் ஒன்பதின்மரும் தம்முள் தாம் பகைத்தெழுந்து அரசாட்சியைப் பெறுவதற்காகப் போர் புரிவாராயினர். அம்மைந்தர்கள் ஒருவரிடத்திலேனும் சீர்பெறு செந்தமிழ்ச் சோழ நன்னாட்டை அரசுபுரியும் ஆற்றல் அமைந்திலது. அத்தகைமையைக் குடிமக்களும் நன்குணர்ந்திருந்தனர். ஆதலின் அவர்கள் எவ்வாற்றானும் அம்மைந்தர்கள் அரசெய்யாதிருத்தலை விழைந்தனர். சோழ நன்னாட்டுப் பெரியோர் பலரும் பல நல்லுரைகளை எடுத்துப் புகன்றும் அம்மைந்தர் கேட்டாரல்லர். ஆதலின் நாட்டில் குழப்பம் தோன்றிற்று. உள் நாட்டுக் கலகங்களும் பல எழுந்தன. அவற்றை யடக்கி நாட்டை நன்னிலைப்படுத்தும்பொருட்டு விழைந்த பெரியோர் பலரும் அரசன் ஒருவனைத் தேர்ந்தெடுத்தல் அவசியம் என்னும் முடிவுக்கு வந்தனர். சேட்சென்னியின் புதல்வர் ஒன்பதின்மரும் தம்முள் தாம் சச்சரவிட்டுக் கொண்டிருந்ததால் ஒருவரும் அரசெய்தும் தகைமை பெற்றிலர். ஆதலால் அக்காலத்து வழக்கமேபோலப் பட்டத்து யானையை விடுத்து அரசுரிமை எய்தும் திருவுடையாரை அவ்

யானை தூக்கிக்கொண்டு வர ஏற்றுக் கொள்வதெனும் முடிவுக்கு வந்தனர். பின் அனைவரும் ஒருங்கு கூடிக் கழுமலம் என்னும் சீர்காழிப் பதியின்கண்ணே பிணித்து நின்ற களிற்றினைக் கட்டவிழ்த்துப் பிடித்து வந்து, அதனை நீராட்டி அழகு படுத்தி மலர்த் தொடையல் ஒன்றை அதன் கையில் கொடுத்து அரசனைத் தேர்ந்தெடுத்து வருமாறு நன்னாளில் கடவுளைத் தொழுது விடுத்தனர். இது நிற்க.

அழுந்தூரில் அமர்ந்திருந்த இரும்பிடர்த்தலையார் சோழநன்னாட்டில் குழப்பங்களும், உட்கலகங்களும் மலிந்திருப்பதை யறிந்து மகிழ்ந்தார். சேட் சென்னியின் புதல்வர் ஒன்பதின்மரும் தம்முட்டாம் பகைத் தெழுவதை யறிந்து அவ்வொன்பதின்மரும் அரசு செய்துதற்கு உரியா ரல்லரென்று புலவர் மனத்தில் உறுதிகொண்டார். சோழநாட்டில் நன் முதுமக்கள் நானிலம் போற்றும் நலம்பெறு மன்னனை நாடியறிவதில் நழுவார் என்னும் உறுதியும் புலவர் கொண்டனர். ஆதலின், தன் மருகன் எந்நிலையினும் சோழ நன்னாட்டு அரசுரிமையை எய்துவான் என்னும் திண் எண்ணம் புலவர் மனத்தில் தோன்றியது. அன்னோன் யாண்டுளன் என்பதை அறிந்துகொள்ள விழைந்த புலவர் பெருந்தகை தம் நண்பர் பலரையும் உசாவி, மருகன் கருவூர்த் தொல் பதிக்கண் சென்றுளான் என்று அறிந்து கொண்டனர்.

சிறையினின்றும் தப்பிப்பிழைத்த செம்மல் சோழ நன்னாட்டு உறையூரினும் பிற ஊர்களினும் தன்னை ஒருவரும் அறிந்து கொள்ளாவகை உருக்கரந்து சுற்றித் திரிந்தனன். தான் அந்நாட்டில் உள்ளவரைத்

தனக்கேதம் ஏற்படும் என உணர்ந்து சீருடைச் செம்மல் சோழநன்னாட்டைக் கடந்து சேரநாட்டின் தலைநகராய கருவூர்த் தொல்பதியை யடைந்தான். அங்குச் சின்னாள்வரை தன்னை ஒருவரும் அறிந்து கொள்ளாவகையில் உருமாறித் திரிந்து வந்தனன். அரச குடும்பத்திற் பிறந்தும் இளமைப் பருவத்தில் தாங்குதற்கரிய பேரின்னல்களைப் பொறுத்துத் தாங்கித் தன்னை இன்னன் இனியன் என வெளிப் படுத்தாது கரந்துரையும் கள்ள வாழ்க்கையை மேற்கொண்டு ஒழுகிய இளஞ்சேட்சென்னியின் அரும் புதல்வன் நிலையை நினைக்குந்தோறும் நினைக்குந்தோறும் உலகில் மக்கட்கு எந்நிலையினும் துன்பமுண்டாக்கித் தாழ்நிலையுறச்செய்யும் தகைமை பெற்றது ஊழ்வினை என்பது உணர்தற் பாற்றன்றோ? கருவூரின்கண் தன் மருகன் உள்ளான் என்பதை யறிந்த இரும்பிடர்த்தலையார் கருவூர்த் தொல்பதிக்கண் தமக்கினியராய்ப் பொருந்தி வாழும் பெரியார் பலர்க்கு ஓலைகள் போக்கி அம்மைந்தனை ஒருவரும் அறியா வகையில் பாதுகாத்து வருமாறு வேண்டிக் கொண்டனர். இருப்பிடர்த்தலையாரின் ஓலை கண்ட கருவூர்ப் பழம்பதிக்கண் உறையும் பெரியார் பலரும் தத்தம் இல்லங்கட்கு இளஞ்சேட்சென்னியின் புதல்வனை அழைத்துக்கொண்டு சென்று ஊண் உடை உவக்க அளித்துப் போற்றி வருவாராயினர். இரும்பிடர்த் தலையார் தன் மருகனுக்கு எந்நிலையிலாயினும் சோழநன்னாட்டின் அரசை அளித்திட எண்ணிப் பல்வேறு உபாயங்களையும் நாடுவாராஞர். புலவர் சோழநாட்டில் நிகழ்வுற்ற செய்திகள் யாவற்றையும் நன்

குணர்ந்து கொண்டு மருகனுக்கு அரசாட்சியை அடைவிக்குங் காலம் அதுவே என உணர்ந்து அதற்குரிய முயற்சியிற் குன்றாது பாண்டிய நாடு நோக்கிப் பிரயாணமானார்.

தேனினும் இனிய தமிழ்மொழி வளர்ந்த செந்தமிழ்ப் பாண்டிநன்னாட்டில் அந்நாள் தீதுதீர் மதுரையைத் தலைநகராகக் கொண்டு அரசாட்சி புரிந்த சீர்பெறு பாண்டியன் சினங்கெழு கருங்கை ஒள்வாட் பெரும் பெயர் வழுதி. அன்னான் ஆற்றலும் அறிவும் ஏற்றமும் பொருந்தப் பெற்றவன். படைவலி மிகுத்துப் பகைவரைக் கெடுத்துப் பண்புடை நெறியில் பாண்டி நன்னாட்டைப் பாங்குற வாண்ட பாண்டியர் பல்லோருள் ஓங்கிய சிறப்புடைப் பெரும் பெயர்வழுதியும் ஒருவனவன். அன்னான் வாளேந்திய கையிணையுடையனாய் யானை எருத்தத் தமர்ந்து, நாகம் போற் சீறிப், புலிபோற்பாய்ந்து, போர்க்களம் குறுகிப், பகைவரைத் தாக்குவனேல் அன்னான் வாட்கு இரையாகாத பகைவரும் உளராவரோ? அன்னான் வீரப் பொலிவுடைத் தோற்றமே பகைவரை மலங்கச் செய்து புறங்காட்டி யோடும்படி செய்யுமெனின் அவன் அமர்க்களம் புகுந்து போர் புரிதலும் வேண்டுமோ? அன்னோன் மிகு வலி படைத்திருந்தான் எனினும் அறநெறியில் சிறிதும் வழுவுற்றிலன். தன்னுயிர்போல் மன்னுயிரைப் பாவிக்கும் தகைமை வாய்ந்த பேரருளாளன் அவன். அவன் குடியோம்பிக் கொள்ளுமா கொண்டு, கோனெறி கோடாது அரசாட்சி புரிந்து வந்தனன்.

இரும்பிடர்த்தலையார் பாண்டியன் சிறப்பைப் பாங்குற உணர்ந்திருந்தார். அன்னார் அவனது தமிழ்ப் பற்றையும், தமிழ்ப்புலவரிடத்து வைத்திருந்த அன்பின் பெருமையையும், வள்ளண்மையையும், சொன்ன சொல் தவறாமையையும் உறுதிப்பாட்டையும் நன்குணர்ந்திருந்தார். ஆதலின் அவர் அப்பாண்டியனிடத்து நெடுங்காலமாக நட்புக்கிழமை பூண்டொழுகினர். பாண்டியன் அழுந்தூர்ப் புலவரான இரும்பிடர்த்தலையாரை அடிக்கடி கண்டு அளவளாவி இன்புற்றிருப்பான். அவரைக் காணாவிடில் பாண்டியன் ஏங்குவான். இரும்பிடர்த்தலையாரோ பாண்டியனைப் பன்முறையும் சென்று கண்டு நல்லறிவுறுத்தி வருவார். இரும்பிடர்த்தலையாரிடத்துப் பாண்டியன் அச்சமும் பெருமதிப்பும் அகத்தே கொண்டிருந்தனன். ஆதலால் இரும்பிடர்த்தலையார் பாண்டியன் தனக்குப் பல்லாற்றானும் உதவுவான் என்னும் நம்பிக்கை கொண்டிருந்தார்.

சோழ நாட்டுக் குழப்பங்களையுணர்ந்த இரும்பிடர்த்தலையார் பாண்டிநாடு நோக்கிப் பயணமானாரென்று கூறினோமன்றோ? அப்பெருந்தகையார் கன்னித் தண்டமிழ் நாட்டுத் தொல்பதியாம் மதுரைமாநகரமடைந்து அரண்மனைக்குச் சென்று பாண்டியனைக் கண்டனர். பாண்டியன் அவரைத் தந்தைபோல் தழுவி அன்புடன் வரவேற்றனன். காவலனும் பாவரும் சிறிதுநேரம் அளவளாவிக் கொண்டிருந்தனர். பின்னர் பாண்டியன் அவர் வந்த காரணம் என்னென்று கேட்டான். புலவர் பெருமான் பாண்டியனை நோக்கி, " மதி வழிவந்த தொல் குலவேந்தே !

யான் இங்கு வந்திருக்கும் நிலையை நீ ஒருவாறு ஊகித் தறிந்திருத்தலும் கூடும். என் மருகன் சோழன் சேட் சென்னியால் அடைந்த இன்னல்களுக் களவில்லை. அச்சிறுவன் தாங்கரும் இன்னலைத் தாங்கிக் கொண்டு கருவூர்ப் பெரும்பதிக்கண் புகுந்து கரந்துறைந்து வருகின்றான். சோழநாட்டில் சேட்சென்னி இறந் தானாக அவன் மைந்தர் ஒன்பதின்மரும் தம்முள் தாம் பலைந்து அரசெய்து தற்குரியரல்லராய் நிற்கின் றார். சோழநாட்டு மூதறிஞர் பல்லோரும் சேட் சென்னியின் புதல்வர்க்கு எடுத்துரைத்த நல்லுரை கள் யாவும் பயனில வாயின. ஆதலால் அப்பெரி யோர்கள் அனைவரும் ஒருங்கு கூடி அரசெய்துதற்குரி யாரைத் தேர்ந்தெடுத்தல் இன்றியமையாத தென்னும் முடிபிற்கு வந்தனர். பாண்டியனே, எங்கள் நாட்டில் நெடுங்காலமாக அனுட்டித்து வரும் பழக்க மொன் றுண்டு; உரைக்கின்றேன், கேள். கழுமலம் என்னும் சீர்காழிப்பதியில் அரசர் பட்டத்தி யானை பிணிக்கப் பட்டு நின்றுள்ளது. அரசெய்துதற்குரியார் இலராகின் யாரைத் தேர்ந்தெடுத்தல் முறை என்று அறியாது அந்நாட்டுப் பெரியோர்கள் திகைப்புறுங் காலத் தில் அக்களிற்றை அவிழ்த்து நீராட்டி அழகு படுத்தி அதன் புழைக்கையில் பூமாலை ஒன்று கொடுத்துக் கடவுளைத் தொழுது கட்டவிழ்த்து விடுவர். அப்பேரானை நாடெங்குஞ் சுற்றித் திரிந்து அரசாட்சி எய்துதற்குத் தகுதியுடைய நல்லூழ் உடையானை நாடியறிந்து, அவன் கழுத்தில் பூ மாலையைச் சாத்தி அவனைப் பிடரிமிசைச் சுமந்து கொண்டு விரைந்தோடிவரும். அத்தகையோனை

நாங்கள் அரியாசனத் தமர்த்தி முடிசூட்டி அரச னுக்குவோம். இத்தகைய வழக்கம் சோழ நன்னாட் டில் பண்டைக்காலத்திலும் இக்காலத்திலும் நடந்து வருவது. பெரும்பெயர் வழுதி! அவ்யானை கூரிய அறிவுடையது. எங்கள் குலத்தாரை யன்றி வேறெவ ரையும் மாலை சூட்டி எருத்தத் தேற்றிக்கொண்டு வாராது. அதன் நுண்ணறிவை நீ அறிவை யாயின் பெரியதோர் வியப்புக் கொள்வாய். மன்னவ, இப் பொழுது சோழநாட்டில் அரசெய்துதற்கு உரியார் இலராயினரன்றோ? அந்நாட்டு முதுமக்கள் சேட் சென்னியின் புதல்வர்களுக்கு அறிவுறுத்திய பொன் மொழிகள் யாவும் அவலமாயின. அப்பெரியோர்கள் கழுமலத்தை யாத்த களிற்றினைக் கட்டவிழ்த்துக் கையிற் பூமாலை கொடுத்து அரசுரிமை எய்துதற் குரி யாரை அதன் மூலமாக அறிந்து கொள்ள விரும்பி யுள்ளனர். புரவல! பண்டொருகால் எனக்கு வேண் டும் உதவி புரிவதாக வாக்களித்துள்ளாயன்றோ? உன் உதவியை நாடி அடைதற்கு எனக்கு நற்காலமும் வாய்த்தது. என் மருகனை நான் என் மைந்தனெனவே போற்றிக் கொள்கின்றேன். சோழ நாட்டுக் குடிகள் விடுக்கும் யானை உறுதியாக என் மருகனையே மாலை சூட்டி எருத்தத்தேற்றி வரும் என்னும் திண்ணெண் ணம் என்மனத்தில் குடிகொண்டுள்ளது. ஈசன் திரு வருளும் வாய்க்குமென்றே நம்புகின்றேன். ஆதலின் மாறனே, என்னுடன் உறையூர்ப் பெரும்பதிக் கெழுந் தருளி அவ்விந்தையைக் கண்டு களிப்பாயாக" என வேண்டி நின்றார். பாண்டியன் ஒள்வாட்கைப் பெரும் பெயர் வழுதியும் அதற்கிசைந்தனன். பின் புலவ ரும் புரவலனும் புறப்பட்டு உறையூரடைந்தனர்.

சோழநாட்டுக் குடிமக்கள் கழுமலத்து யாத்த முதுகளிற்றைக் கட்டவிழ்த்து நீராட்டிக் கையில் வேந் தர் சூடும் தொடையல் ஒன்றையும் கொடுத்துக் கட வுளை வாழ்த்தி அரசெய்துதற்குரியாரை அறிந்து எடுத்து வருமாறு கூறிவிடுத்தனர். அக்களிறு சோழ நாடெங்குஞ் சுற்றித் திரிந்துபின் சேரநாட்டுத் தலை நகரான கருவூர்ப் பெரும்பதிக்கண் புகுந்தது. புக்க களிறு அந்நகர்ப் பெரும் வீதியில் பன்முறை கையில் மாலை தாங்கிக் கம்பீரமாகச் சுற்றிவந்து, ஓரிடத்துக் களைத்து உய்வகை நாடி உள்ளத்தால் பலப்பல சிந் தித்துக் கொண்டிருக்கும் இளஞ்சேட் சென்னியின் புதல்வனை யடைந்து நின்றது. அவ்யானையைக் கண்ட இளமைந்தன் துணுக்குற்றான்; எனினும் அஞ்சினானல்லன். யானை ஒரு முறை அவனை உற்று நோக்கியது. அவன் கையிலிருந்த விழுப்பம் பொருந் திய வேந்தர் சூடத் தகுந்த மாலையை அவன் கழுத்திற் சூட்டித் தன் புழை நெடுங்கரத்தாற்பற்றித் தன் எருத் தத்தின்மீது பொற்புற வமைத்துக்கொண்டு உறை யூர் நோக்கிக் கடுகி நடந்தது. கருவூர்ப் பெருமக்கள் அனைவோரும் அவ் யானையின் பேராற்றலையும் கூரிய அறிவையும் கண்டு வியந்து நின்றனர். யானை உறை யூர்த் திருநகரின் பெரு வீதிகளில் இரும்பிடர்த்தலை யாரின் ஒரு பெரு மருகனை தம் எருத்தத்திற்றாங்கிக் கொண்டு வலம் வந்து அரண்மனையின் பெரு முற்றத் தில் அவனை இறக்கியது. அந்நிலையைப் பாண்டிய னும் இரும்பிடர்த்தலையாரும் கண்டு களிப்பெனுங் கடலுட் படிந்து திளைத்து அவ்யானையின் கூரிய அறி வுடைமையை வியந்து போற்றிக் கடவுளின் திருவருட்

செயலை நினைந்து மகிழ்ந்தனர். உறையூர்த் தொல் பதி 'வாழ் மூதறிஞர்களும் குடிகளும் பெருமகிழ் வுற்றுக் **களிறு கொணர்ந்த காவலனை** நன்னாளில் நன்முகூர்த்தத்தில் அரியணை மீதமர்த்திப் பெருமுடி கவித்து அரசனாக்கினர். அக்காலையில், தீயினின் றும் தப்பி வந்த பொழுது நெருப்புப் புண்பட்டு கரிந்து போகிய காலை அனைவருங் கண்டு அவனைக் **கரி காலன்** என அழைப்பாராயினர். சில வடமொழி நூற்கள் அவனைக் **கல்மாஷபாதன்** என்று கூறுகின் றன. இரும்பிடர்த்தலையார் தம் எண்ணம் கைவரப் பெற்றது கண்டு இன்பக் கடலுள் மூழ்கினர். பல் லோரும் போற்றக் கரிகாலன் களிற்றால் கொணரப் பட்டுக் கவின்பெறு சோழ நன்னாட்டுக் காவலனா னான். பாண்டியன் மதுரையை அடைந்தான்.

5. திருமா வளவன்

இளமைப் பருவத்துப் பிறரால் சுடப்பட்டு உயிர் உய்ந்து போகிய கரிகாலன் மீண்டும் நல்வினை நலத்தால் சோழ நன்னாட்டின் பேரரசாட்சியைப் பெற்று இனிது அரசுபுரிந்து வந்தனன். கரிகாலன் ஆண்டில் இளையனாயினும் அறிவில் முதிர்ந்து விளங்கினான். கல்வி அறிவும், நிறைந்த பொறுமையும் அவனிடத்தில் குடிகொண்டிருந்தன. அவன் நல்லோர் பலரையும் தன்னவையிற் கூட்டி அவர்கள் கூறும் நன்மொழிகளைப் பொன்னேபோல் போற்றிக் கடைப்பிடித்து ஒழுகி வந்தனன். இரும்பிடர்த்தலையார் எக்காலத்தும் கரிகாலனை விட்டுச் சிறிதும் பிரிந்திடாது அவனுடனிருந்து ஏற்ற அமயங்களில் நன்னெறிகளைப் போதித்து வந்தனர். அவர் கரிகாற் சோழனை அடுத்திருந்தது அவன் ஆக்கத்திற்கும் பெருமைக்கும் காரணமாயிருந்தது. சேட்சென்னியின் புதல்வர்களோ முன்னினும் மிகப் பகைமை பாராட்டிவந்தனர். அவர்களுக்கு மனத்தில் அச்சம் தோன்றியது. தந்தை இழைத்த தீங்குகளையும் தாம் பகைத்து நிற்கும் தகைமையையும் அறிந்துள்ள கரிகாலன் தங்கட்கு என்ன தீங்கிழைப்பானோ என்று அஞ்சினர். அதனால் அவர்கட்கு மனவமைதி உற்றிலது. மற்றும், கரிகாலன் புகழ் நாளும் பரவுதலை நோக்கி அழுக்காறு கொண்ட அவர்களுடைய மனம் கரிகாலன் வீழ்ச்சிக்கு உரிய கருமங்களை நாடி அறிதலிலேயே முனைந்து நின்றது.

கரிகாலன் இரும்பிடர்த்தலையாரின் பெருந்துணையால் நாட்டில் பல சீர்திருத்தங்களைச் செய்தனன். வழக்கொடு வருவோர் வாய்மொழி கேட்டு நெறியிற் றிரம்பா நேர்மையோடு அவன் நீதி கூறிவந்தான். குடிமக்கள் அவனுட்சியில் அச்சமின்றி வாழ்ந்து வந்தனர். அவன் செங்கோல் மாட்சியும் நல்லறிவாண்மையும் நானிலமெல்லாம் போற்றுந் தன்மை பெற்றிருந்தன. நீதியிற்றிரம்பல் செல்லாக் கரிகாலன் வழக்குக் கேட்டு உரைமுடிபு கூறும் தகுதியினை அந்நாட்டுக் குடிமக்களனைவரும் நன்கறிந்து மகிழ்ந்திருந்தனர். சுருங்கச் சொல்லின் ஆண்டில் இளையனாய் அறிவில் முதிர்ந்திருந்த கரிகால்வளவன் சோழ நன்னாட்டைச் சிறப்புடைவகையால் குடிகட்கு ஐவகையச்சமும் தோன்றாதபடி நடுவு நிலைமையோடு பரிபாலித்து வந்தான். அவன் நாட்டில் செல்வம் பெருகிற்று. குடிமக்கள் இன்புற்று வாழ்ந்து வந்தனர். அவன் புகழ் எங்கும் பரவியது. அவன் பெருமையைக் கற்றோரும் மற்றோரும் புகழ்ந்து பாராட்டினர். மீன் குட்டிக்கு நீச்சம் பழக்குவதில்லை யன்றோ? குல வித்தை கல்லாமலே வருமாதலின் சோழன் கரிகாலன் கூரறிவுடைமையோடு இனிது ஆண்டுவந்தனன். சோழநன்னாடு பொன்னுலகோ எனப் போற்றும் தகைமை பெற்றது. அவனை அனைவரும் **திருமா வளவன்** எனப் போற்றிக் கூறினர்.

ஒருநாள் நல்லறிவுடைய முதியோர் இருவர் தம்முட் பகைத் தெழுந்த காரணத்தால் வழக்கொடு கரிகாலன் பேரவை நண்ணினர். இருவரும் அரியணை மீதமர்ந்திருந்த கரிகாலனைக் கண்டு, தம் வழக்கைத்

தீர்த்து முடிவு கூறுவதற் குரிய அறிவு அவனிடத்தில் இல்லையே. ஆண்டில் இளையோனாயிற்றே. நாம் கூறும் வழக்கினை ஆய்ந்து காணும் நல்லறிவினை அவன் எங்ஙனம் பெற்றிருப்பான் என எண்ணி வருந்தினர். அவர்கள் கருத்தை யறிந்த கரிகாலன் அரியணையினின்றும் இழிந்து விரைந்து அரண் மனைக்குட் புகுந்து சிறிது நேரத்திற் கெல்லாம் நரை முடியும் வெண்மையான தாடியும் ஊன்று கோலுங் கொண்டு கிழ உருப்பட்டு வந்து அரியணை மீதமர்ந் தான். அவனைக் கரிகாலனென வறியாத அவ்விரு முதியோரும் தம் வழக்கினை நலம் பட உரைத்து வாதாடி நின்றனர். கரிகாலன் இருவர் சொல்லையும் எழுதரம் கேட்டு அவர்கள் சொற் கொண்டே இரு வர்களும் ஒப்ப உரைமுடிபு கூறினன். அன்னார் அவன் சொல் வன்மையையும், தெளிந்த அறிவின் திறத்தையும், நீதி பாலிக்கும் பெருந் தகைமையையும், கண்டு மகிழ்ந்தனர். திருமா வளவன் நரைமுது மக் கள் தன் உரைமுடிபை உகப்புடன் ஏற்றுக் கொண்ட அக்கணமே நரைமுடியையும் வெண்தாடியையும் ஊன்று கோலினையும் நீக்கி, அரியேறு என்ன அரியா சனத்துப் புன்முறுவல் பூத்து அமர்ந்திருந்தனன். அத்தகையோனை அரியாசனத்திற் கண்ட அவ்விரு நரை முதுமக்களும் கரிகாலனே நரைமுது வேடந் தரித்து உரைமுடிபு கூறினன் என வுணர்ந்து தாம் நாணுட்கொண்டாராய் 'உருவு கண்டு எள்ளார் அறிவு யோர்' என்னும் முதுமொழியை மறந்து அவமானம் அடைந்தோமே, நம் கருத்தறிந்து முதுமை பூண்டு உரைமுடிபு கூறிய உரவோன் திருமா வளவனின் பெரு

மையை என்னென்று கூறுவது' எனநைந்தார். அவ்விருவரும் கரிகாலனை நோக்கி, "சுடர் வழி வந்த பீடுடைத் தோன்றல்! நின் குலப் பெருமையை என்னென்றியம்புவது! மீன்குட்டிக்கு நீச்சும் புலிகுட்டிக்குப் பாய்வும் கற்பிப்பார் உலகில் உளரோ! 'குலவித்தை கல்லாமற் பாகம்படும்' என்னும் சான்றோர் மொழி சாலச் சிறந்ததே. காவிரிபுரக்கும் நாடு கிழவோய்! நின்கொற்றம் நெடுங்காலம் வாழ்வதாகுக. நீ இளைஞனாயினும் நீதி செலுத்தும் வன்மையில் ஒப்புயர்வற்று விளங்குகின்றனை. உன் குலப் புகழனைத்தும் உன் புகழ்க்கு ஈடாமோ? வளவர் சிகாமணியே! எம் அறியாமையை நீக்கி அகந்தையை ஒழித்தாய். நீதி செலுத்தும் திறமை இயற்கையாகவே சோழர் குடியிற் பிறந்தார்க்கு உண்டு என்பதை யறிவோம். அதனை யாம் அங்கை நெல்லிக் கனி எனக் கண்டனம். சோழர் குல திலகமே! நின்னைப் போன்ற அரசன் எமக்கு முன்னும் இருந்ததில்லை; பின்னும் வரப்போவதில்லை. செம்பியர் சீயமே! அறியாமையால் முன்னம் நின் பெருமையை யறியாது அவமதித்த எங்களை மன்னிப்பாயாக" என்று அவனடி வீழ்ந்து பணிந்து விடை கொண்டு சென்றனர்.

அரசவையிலிருந்தோரும், இரும்பிடர்த்தலையாரும், கரிகால்வளவனது கூரிய அறிவு கண்டு வியந்து கொண்டாடினர். அவன் புகழ் பரவுதற்கு அஃது ஒரு காரணமாயிற்று. அன்றே அரண்மனையில் நடந்த நிகழ்சிகளெல்லாம் அவ்வூரிலுள்ளார்க்கும், அந்நாட்டோர்க்கும் தெரியலாயின. அவன் கூரிய அறிவினைக் கேட்டு அனைவரும் வியந்து புகழ்ந்தனர். சோழர் குடிப்

பெருமை அவனால் நிறுவப்படும் என்று உரைத்தனர் சில்லோர். சோழநாடு செய்த தவப்பேற்றால் இத் தகைய நல்லரசனைப் பெற்றது இந்நன்னாடு; இனி நன்னிலை எய்தும் என்று நவின்றனர் சில்லோர். சோழர் தொல்குலம் விளங்க வந்த கரிகாலன் இம சேது பரியந்தம் கைக்கொண்டு ஒருகுடைக்கீழ்த் தனி யாளும் அரசனாவான் என்றனர் சில்லோர். இவ்வாறு அவன் புகழை நாடெங்கும் மக்கள் புகழ்ந்து கொண் டாடினர்.

சோழர்குலத்து வந்தோர், சோழவள நாட்டிலுள்ள பிடவூர், அழுந்தூர், வல்லம், நாங்கூர், நாகூர், ஆலஞ் சேரி, கிழார், பெருஞ்சிக்கல் என்னும் ஊர்களில் வாழ்ந்துவந்த வேளிர் குலத்து வந்தவரான வேள், அரசு, காவிதி எனும்பட்டங்களைப் பெற்று விளங்கிய வேளாளர் குலத்தில் பெண் கொடுப்பதும் பெண் கொள்வதும் வழக்கம். வேளாளர் உழுது உண்போர், உழுவித்து உண்போர் என இருவகையினர். அவருள் சீர்காழியைச் சார்ந்த நாங்கூரிடத்தே உழுவித்துண் ணும் வேள் என்னும் பட்டம் எய்திய வேளாளரிடத் துத் திருமா வளவன் பெண் கொண்டனன். இவன் தந்தை அழுந்தூர் வேளிடத்துப் பெண் கொண்டா னன்றோ? திருமா வளவன் இந்நாங்கூர் வேள் மகள் அன்றி வேறு பல மகளிரையும் மணம் புரிந்து இன் புற்றிருந்தான். அவன் ஆண்டுகள் சில கடக்கச் சேட் சென்னி நலங்கிள்ளி, நெடுங்கிள்ளி, மாவளத்தான், என்னும் மூன்று ஆண்மக்களையும் ஆதிமந்தியார் என் னும் பெண்மகளையும் பெற்றெடுத்தான். நெடுஞ் சேரலாதனை மணந்து சேரன் செங்குட்டுவனை ஈன்

றெடுத்த நற்சோணை என்பவளும், சோழன் வேற் பஃறடக்கை பெருவிறற்கிள்ளி என்பவனும், இராஜ சூயம் வேட்ட பெரு நற்கிள்ளி என்பவனும், கரிகா லனது புதல்வியும் புதல்வர்களும் ஆவரென்று கூறுவாரும் உண்டு. திருமா வளவன் நல்லெழிலும் அருங்குணமும் வாய்ந்த தம் மனைவியர் பலரொடும் மக்களோடும் இன்புற்று இனிது வாழ்ந்திருந்தனன். அவன் சோழர்கட்குரிய ஆத்திமாலையையும், புலிக் கொடியையும் உடையவனாய் ஆன்றோரால் சிறப்பித் துக் கூறும் உறையூரின்கண் அமர்ந்து இன்ப அரசு நடத்திவந்தான். அவன்புகழ் உலகெங்கனும் பரவி யது. சேட்சென்னியின் மக்கள் ஒன்பதின்மரும் அவன் புகழ் கேட்டுப் புழுங்கிய உள்ளத்தராய்த் தீ நெறிபற்றி ஒழுகுவாராயினர். திருமா வளவன் இன்னா செய்தார்க்கும் நன்னயம் செய்யும் இயல்பினன் ஆத லின் அவர்களுக்கு யாதொரு இடையூறும் செய்தி லன். திருமா வளவன் ஆன்றோர் புகழச் சோழ நாட்டை இனிது பாலித்து வந்தனன்.

6. பூம்புகார்

ஒரு நாட்டின் சிறப்பெல்லாம் அந்நாட்டின் செல்வ நிலை, கைத்தொழில், வேளாண்மை, வாணிபம், கல்வி முதலியவற்ருலேயே கணித்தறியப்படுகின்றது. 'சோழ நன்ஞடு சோறுடைத்து' என ஔவையாரால் போற்றிப் புகழப்பட்டது என்பது யாவரும் உணர்ந்ததே. உலகில் கல்வியறிவால் உய்வழி கண்ட மக்கள் தம் நாட்டை எவ்வாற்ருனும் சீரும் சிறப்பும் பெற்றுப் பொலியுமாறு செய்கின்றனர். அன்ஞர் பல்வேறு நாடுகளிலும் விளங்கிடும் செல்வ நலங்களை யெல்லாம் தாமும் தம் நாட்டிற் பெற்று அனுபவிக்கப் பாடுபடுகின்றனர். அரசனுயிருப்பவன் நாட்டின் முன்னேற்றத்தை நாடியவனுய் நாட்டில் கல்வி, வாணிபம், வேளாண்மை முதலிய கைத்தொழில்கள் செம்மையாய் நடைபெறுதற்குரிய துறைகளில் ஊக்கமும் முயற்சியும் கொண்டு பாடுபடத் தக்கவனுவன். திருமாவளவன் தன்னுட்டை மேம்படுத்த எண்ணினுன். கரிகாலன் நாங்கூர் வேள்மகளை மணம் புரிந்து கொண்டதும் பெரும் நன்மையே யாயிற்று. நாங்கூர் வேளிர் அனைவரும் அழுந்தூர் வேளிர்களுக்கு உறவின்முறை ஆனவர்களே. இந்நிலையில் நாங்கூர் வேளிர்களும் அழுந்தூர் வேளிர்களும் கரிகாலனுக்கு உறவினராயினர். இரும்பிடர்த்தலையார் தன் மருகன் எவ்வாற்ருனும் துணை வலி பெற்றுச் சீரும் சிறப்பும் எய்தி வாழ்தல் வேண்டுமென்று விழைவு கொண்

டனர். நாங்கூர் வேண்மாளைக் கரிகாலன் மணந்து கொண்டது இரும்பிடர்த் தலையாரின் விழைவை நிறைவேற்றியது. கரிகாலன் வேண்மாளோடும் மற்றை மனைவியரோடும் அருளும் அன்பும் தாங்கி அறவோர்க் களித்தல், அந்தணரோம்பல், சுற்றம் தழுவல், விருந்தினர் பேணல், இரவலர்க்களித்தல் முதலியன வாகிய இல்லறத் தானுக்குரிய நல்லறத்தைச் செவ்வனே ஆற்றி இனிது வாழ்ந்திருந்தனன்.

கரிகாலன் தன்னாட்டை மேம்படுத்தும் எண்ணத்தை இரும்பிடர்த்தலையார் முதலாய பெரியோரனைவரிடத்தும் கூறிச் செயத்தகுவது யாதெனக் கேட்டனன். திருமா வளவனின் பெருநோக்கத்தை நன்கு அறிந்துக்கொண்ட பெரியோர்கள் அவனோடும் கலந்து உசாவி அதற்கேற்றவாறு செய்யத் துணிந்தனர். ஒரு நாட்டின் முன்னேற்றம் அதன் செல்வ நிலையாலேயே நிலைநாட்டற்பால தாதலால், அச் செல்வ நிலையை மேம்படுத்தும் முறையைக் கரிகால் வளவன் ஆராய்ந்து பார்த்தான். ஒரு நாட்டின் செல்வ நிலை அந்நாட்டின் வாணிபத்தாலேயே பேணிக் கொளற்பாலதென்பதையும், வேளாண்மையை விருத்தி செய்தல் வேண்டு மென்பதையும், கரிகாலன் நன்குணர்ந்திருந்தான். அலை கடல் நடுவில் பலகலம் போக்கி வாணிபம் பேணிப் பொருளீட்டுவது சிறப்புடைய நெறி என அவன் உணர்ந்தான். வாணிபத் துறையை மேம்படுத்தும் வழியை ஆராய்கின்றபோது உறையூர், கடற்கரைக்கு வெகுதூரத்தில் உள்நாட்டில் இருந்ததால் அந்நகர் வெளிநாட்டு வாணிக முறைக்குச் சிறந்ததாகாதென மனத்திலெண்ணிக் கடற்

கரையை யடுத்ததும் இயற்கையான துறைமுகத்தை யுடையதும், வெளிநாட்டு வர்த்தகத்திற்கு உதவி புரியக் கூடியதுமான காவிரிப்பூம்பட்டினமே சிறந்த தென எண்ணி உறையூரினின்றும் காவிரிப்பூம்பட்டினத்திற்குத் தலைநகரை மாற்ற எண்ணினன். தான் எண்ணியதை அரசன் அறமேவார் அனைவருக்கும் எடுத்துக் கூறினன். அவர்களும் அவன் கருத்திற் கிசைந்தனர். உடனே மன்னன் உறையூரை விடுத்துக் காவிரிப்பூம்பட்டினத்தைத் தலை நகரமாகக் கொண்டான். காவிரி நதி கடலொடு கலக்கும் இடத்தில் சங்கமுகம் என்னும் துறையினையுடைய காவிரிப்பூம்பட்டினம் சோழநாட்டிற்கு இராஜதானி யாயிற்று. சோழர் குடியில் வந்த அரசர்கள் காவிரிப் பூம்பட்டினம், உறையூர் முதலான நகர்களை மாறிமாறி இராஜதானியாகக்கொண்டு ஆட்சிபுரிவது உண்டு. இரு நகர்களையும் ஒரே அரசன் காலத்தில் இரு தலை நகர்களாகக்கொள்ளுதலும்பண்டும்பின்னும் இருந்து வந்த வழக்கமாம். காவிரிப்பூம்பட்டினம் இயற்கை யாகத் துறைமுகத்தைப் பெற்றிருந்ததினால் மேல் நாட்டாரோடு கப்பல் வியாபாரம் புரிந்திட வசதி யாயிருந்தது. மற்றும் அப்பட்டினம் தமிழரசர்களது தலைநகரங்களான மதுரை, வஞ்சி, தொண்டி, கொற்கை, முதலிய பட்டினங்களுள் தலைசிறந்து விளங்கியது. அப்பட்டினம் பண்டையில் பெருநகராகப் பெருமையுற்றிருந்த தென்பதை இளங்கோவடிகளும் பிறரும் எடுத்துரைக்கின்றவாற்றால் நன்கு உணரலாம்.

காவிரிப்பூம்பட்டினம் தொன்மை மேன்மையில் மிக்கது. இந்திரன் முதலிய இமையவரும் அந்நகரின் பொலிவைக் கண்டு போந்திருந்தன ரென்று தொன்னூல்களால் அறியக்கிடக்கின்றது. மற்றும், காந்தமன் என்னும் அரசன் அந்நகரினைத் தலைநகராகக் கொண்டு அரசாண்டு வந்தானென இற்றைக்கு ஆயிரத்து எண்ணூறு வருடங்கட்கு முன்பு இருந்த கூலவாணிகச் சாத்தனார் என்னும் புலவரால் எழுதப்பட்ட மணிமேகலையினால் அறியக்கிடக்கின்றது. அக்காந்தமன் சோழர் குடியிற் பிறந்தவனென்றும், ஜமதக்கினியின் புதல்வரான பரசுராமர் க்ஷத்திரியர் குலத்தை வேரறுத்திடுவதாக உறுதிகொண்டு கொல்லத் துணிந்த காலத்தில் அக்காந்தமன் காவிரிப்பூம்பட்டினத்தில் அரசாட்சி செய்துகொண்டிருந்தானென்றும் பழைய நூலால் அறியக் கிடக்கின்றது. ஆகவே அந்நகர் இராமாயண காலத்தில் சிறந்து விளங்கிய நகரமென்று கூறுவதில் யாதொரு ஐயப்பாடுமில்லை. அந்நகருக்குப் பூம்புகார், புகார், காகந்தி, சம்பாபதி, காவிரிப்பூம்பட்டினம் என்று பெயர்கள் வழங்கி வந்தன. பெரிப்ளஸ், டாலமி என்ற பிறநாட்டுத் தேசசஞ்சாரம் செய்ய வந்தவர்கள் காமாரம், கபேரிஸ் என்று பெயர்களிட்டழைத்தனரெனச் சரித்திர நூற்கள் கூறுகின்றன. காவிரிப்பூம்பட்டினம், பல்லவனீச்சரம் என்னும் பனிமதி சூடும் சடைமுடிப் பெருமான் தலத்திற்கு அடுத்து விளங்குவதாகும்.

கரிகாலன் அதனைத் தலை நகராகக்கொண்டு ஆட்சி புரியத் தொடங்கியதும் அந்நகரினைப் பொன்னுலகோர் போற்றும் அமராவதியோ என்று கூறத் தக்க

நிலையில் அழகுபடுத்தினான். அந்நகரம் பட்டினப்பாக்கம், மருவூர்ப்பாக்கம் என இரு பிரிவினையுடையதாயிருந்தது. பட்டினப்பாக்கம் அரசவீதி, விழாவீதி, அரண்மனைகள், புரோகிதர், அந்தணர், மந்திரிகள், மருத்துவர், சேனாபதிகள் முதலியோர் வசிக்கும் மாளிகைகளும், நியாயஸ்தலங்களும் விளக்கமுற்றிருக்க அழகுறப் பொலிவதாகும்; ஆவண வீதிகளும் வணிகர் வீதிகளும், வேளாளர், இடையர் வீதிகளும் இசைக்கருவியாளர், சூதர், மாகதர், ஜோதிடர் வாழும் மாளிகைகளும் நிரம்பப்பெற்றது. அகன்ற விசாலமான அப்பாக்கத்தின் தெருக்களில் யானை, குதிரை, தேர் என்பன போய்க்கொண்டும் வந்து கொண்டுமிருக்கும். இடையிலுள்ள பொது விடங்களை நாளங்காடி என்று வழங்குவர். அதில் பகற்பொழுதே கடைகள் கூடும். அங்குப் பண்டங்களைப் விற்போர் வாங்குவோர்களின் ஓசை நிறைந்திருக்கும். அப்பட்டினப்பாக்கத்தில் பலவகை மன்றங்களும் மண்டபங்களும் உண்டு. எங்கும் மலர்தரு மரங்களும் கனிதரு மரங்களும் நிறைந்திருக்கும். மற்றும் திருமால் கோயில், பலதேவன்கோயில், குமரகோட்டம், வாசவன்கோயில், சிவன்கோயில், வச்சிரக் கோட்டம், அருகன் கோயில், புத்த விகாரம் முதலிய தேவாலயங்கள் சிறுசிறு குன்றுகள்போல் செறிந்து விளங்கும். எங்கும் உதயமண்டபமும் பொழுது போக்கிடங்களும் நிறைந்து காணப்படும்.

மருவூர்ப்பாக்கமோ நிலாமுற்றங்களும் மாடங்களும் உடைய சோலைகளுக்கிடையே விளங்கும். கூலவீதிகளில் நெல்முதலிய தானங்களும், கடைவீதியில்

முத்து, பவழம் முதலிய இரத்தினங்களும், பட்டாடை முதலியவைகளும் குவித்தும் தொகுத்தும் வைக்கப் பட்டிருக்கும். பூ, முகவாசம், சந்தனம், அகில் முதலிய வாசனைத் திரவியங்களை விற்போர் வீதிகளில் சுற்றித் திரிவர். பட்டு, மயிர், பருத்தியினல் செய்யப் பட்ட கம்பளங்கள் எங்கும் நிறைந்து விற்கப்படும். நெய்வோரும், கொல்லரும், தச்சரும், கன்னரும், பிறருமான பல் துறைத் தொழிலுடை மக்கள் அங்கு வசித்து வந்தனர். வியாபாரத்தின் பொருட்டுக் காவிரிப்பூம்பட்டினத்திற்குக் கப்பலோடு வந்த யவனர்கள் செல்வத்தாற் சிறந்த அந்நகரின் ஓரிடத்தே வசித்து வந்தனர். சுங்கச்சாலைகளும் (Custom House) கலங்கரை விளக்கமும் (Light House) மரு வூர்ப்பாக்கத்தேதான் அமைந்திருந்தன. அந்நகரில் காவிரிச் சங்கமுகத் தீர்த்தமே அல்லாமல், சோம குண்டம், சூரிய குண்டம் என்னும் புண்ணிய தீர்த் தங்களும் இருந்தன. மற்றும், பல்வகைத் தெய்வங் களுக்கும் கோயில்கள் கட்டப்பட்டு விளங்கின.

காவிரிப்பூம்பட்டினத்தைத் தலைநகராகக்கொண்டு முசுகுந்தன் என்னும் சக்கரவர்த்தி ஆண்டு வந்தான். அவன் இந்திரனுக்குற்ற துன்பத்தையறிந்து விண் ணுடு சென்று அசுரர்களோடு கடும்போர் புரிந்து அவர் களைக் கொன்று இந்திரன் துன்பத்தைத் துடைத் தான். அவன் செய்த பேருதவிக்காக இந்திரன் கைம் மாருகப் பூதம் ஒன்றைக் கொடுத்தான். அப்பூதம் நாளங்காடியில் வந்து தங்கியது. அப்பூதத்திற்கு மறக் குடிமகளிரும் தாழ்குடிப் பெண்களும் பலியிட்டுக் கொண்டாடுவார். அவர்கள் குரவை முதலிய கூத்துக்

களையும் ஆடுவர். அந்நகரில் சிறந்து விளங்கிய மன்றங்களுள் பட்டிமண்டபம் என்பதும் ஒன்று. அது மகதநாட்டு மன்னனால் கொடுக்கப்பட்டதாகும். அது மயன் என்னும் தெய்வத் தச்சனால் செய்யப்பட்டுப் பொன்னும் மணியும் பொருந்திட விளங்கும். அங்கு அமைச்சரும் அரசரும் அருங் கவிவாணரும் நிறைந்திருப்பர். அடுத்ததாகிய வெள்ளிடைமன்றம் வெளியான ஓரிடத்திலிருப்பதாகும். அங்குப் பண்டப் பொதிகளை அடுக்கிவைத்திருப்பர். அங்கு வைத்த பொதிகளை எவரும் கவராட நினையார். அவற்றைக் கவருடநினைப்பாராயின் அம்மன்றத்திலுள்ள பூதம் அவர்களைத் துன்புறுத்தும். அடுத்ததாகிய இலஞ்சி மன்றம் என்பது நீர் நிறைந்த அழகியதோர் குளிர்ந்த பொய்கை. அதில் படிந்தோர் எத்தகைய நோயுடையராயினும் நோய் நீங்கப்பெற்று வலியும் வனப்பும் ஒருங்கெய்தப் பெறுவர். அப்பொய்கையில் தினந்தோறும் எண்ணிலடங்காப் பற்பல தேயத்து மக்கள் வந்து குளித்து நீராடி நோய் நீங்கப் பெற்றுச் செல்வர். கல்மன்றம் எனப்படுவது கண்ணாடிக் கல்லால் செய்த பெரிய தூணொன்று நடுவண் விளங்குவதாய்ப் பரந்த இடத்தையுடையதாகும். அத்தூண் மிக்க ஒளி வீசும். அதனை வணங்கி நிற்பார் தம் வடிவை அதிற் காண்பர். மருந்தூட்டப்பட்டாரும், பித்தேறியவரும், பாம்பினால் கடியுண்டவரும் அத்தூணை வணங்கி நிற்பராயின் யாவும் நீங்கப் பெறுவர். பாவைமன்றம் என்பது ஒரு பெரு வீதியின் நடுவண் பிரதிமை ஒன்று நிலை நாட்டப்பட்டுள்ள இடம். அரசன் நீதிமுறையினின்று வழுவினனாயினும் அறம் கூறும் அவையத்தோர்

நடுவுநிலையினின்று வழுவினாராயினும், அப்பாவை அழும். அதனால் முறை யல்லன செய்தார் நீதிநெறி பற்றி ஒழுகிச் செய்த குற்றத்திற்கு மன்னிப்புப் பெறுவர். பூதசதுக்கம் என்னும் தெய்வத்தன்மை பொருந்திய மன்றம் ஒன்று அந்நகரில் இருந்தது. அது நாற்சந்தியின் நடுவண் அமையப்பெற்றது. அம்மன்றத்தின் நடுவில் ஓர்பூதம் நிலைநாட்டப்பட்டிருந்தது. அதனைச் சதுக்கபூதம் என்பர். அது பேசுந் தன்மையுடையது. அது குரல் கொடுத்து விளித்தால் நான்கு காவததூரம் கேட்கும். தீத்தொழில் புரிவோர்களையும், வஞ்சித்துத் திரிவோரையும், கற்பிற்றவரும் பெண்டிரையும், பிறன்மனை விரும்பும் பேதையையும், பொய்க் கரிபோகும் மானிடரையும், புறங்கூறுவோர்களையும், அரசரை வஞ்சிக்கும் அமைச்சர்களையும் தம் கைப் பாசத்தினால் கட்டி நிலத்தில் ஓங்கி யடித்துக் கொன்று தின்று களிக்கும். பட்டி மண்டபம் முதலாகப் பல்வேறு மன்றங்களுக்கும் பூத சதுக்கத்துக்கும் மக்கள் பொங்கலிட்டுப் பூசித்துத் திருவிழாக் கொண்டாடுவார்கள்.

சூரிய குண்டம், சோமகுண்டம் எனும் இரு பொய்கைகளும் காவிரி நதி கடலோடு கலக்கு மிடத்தில் உள்ளன. அவற்றிற் கருகில் காமன் கோயில் ஒன்றுண்டு. நெய்தல் மலர்களின் இதழ்கள் நிறைந்த நறுமணம் வீசும் சோலையின் நடுவே அது விளங்கும் அந்நீர் நிலைகளில் நீராடிக் காமன் கோயிலுக்குச் சென்று அத்தேவரை வழிபடுவாராயின் பிரிந்த கணவரை இம்மையிற் கூடி இன்புற்று, மறுமையிலும் போக பூமியிற் போய்ப் பிறப்பர் என்று கூறுவர் புலவர்.

முன்னொருகாலத்தில் தேவேந்திரன் அசுரர்களால் மிகத் துன்புற்றான். அக்காலத்தில் திருமாவளவனு டைய முன்னோர்கள் அவ்வசுரர்களைக் கொன்று இந்தி ரனை அத்துன்பத்தினின்றும் நீக்கினார்கள். அதனால் மகிழ்வுற்ற இந்திரனால் முன்னர்க் கூறப்பட்ட மன்றங் களும் குன்றங்களும் கொடுக்கப்பட்டனவாம். அவை கள் அக்காவிரிப்பூம்பட்டினத்திற்குச் சிறப்பையும் மேன்மையையும் அளித்தன. அக்காலத்தில் அப் பட்டினத்திற்கு ஒப்பானதும் மிக்கானதுமான பிறி தொரு பட்டினம் இல்லை. கரிகாலனுடைய முன் னோர்களிற் சிலர் அப்பட்டினத்தைத் தலைநகராகக் கொண்டு ஆண்டிருந்தார்கள். சிலர் அதனை விடுத்து உறையூர் முதலானவற்றையும் கொண்டனர்.

பூம்புகார் என்னும் அந்நகரில் ஆண்டுகள்தோறும் இந்திரம் விழா நடைபெற்று வந்தது. அப்பூம்புகாரைத் தலைநகராகக்கொண்டு பண்டொருகால் தூங்கெயில் எறிந்த தொடித்தோட் செம்பியன் என்னும் அரசன் ஆட்சி புரிந்து வந்தான். அவன் காலத்தில் மழை பொய்த்ததனால் நாடு வறுமையுற்றது. மக்கள் பெரி தும் வருந்தினர். அதனை யறிந்த சோழன் அகத்திய முனிவரை யடைந்து என் செய்வதென்று கேட்டனன். அவர் ஆண்டுதோறும் இந்திரனுக்கு விழா நடத்தி வருவாராயின் பொய்யாது மழை பொழியும் என்றும், அதனால் நாட்டில் வறுமை குன்று மென்றும், நாடு செழிக்கு மென்றும் கூறினர். தூங்கெயிலெறிந்த தொடித்தோட் செம்பியன் இந்திரனுக்கு விழா நடத்தினன். நாட்டில் மழை பொழிந்தது. நாடு வற்கடத்தினின்றும் விடுபட்டது. நீர்வளம் மீக்கூற

நாட்டில் வளப்பமும் செல்வமும் மிக்கோங்கின. அதுமுதல் சோழவரசர்கள் ஆண்டுதோறும் இந்திரனுக்கு விழா நடத்தி வந்தனர். இந்திரா விழாவை ஒருநாளும் நடத்துதற்கு மறந்திடார். அந்நாட்டோர் அவ்விழாவை நடத்துதற்கு மறந்திடுவராயின் நாளங்காட்டிப் பூதம் துன்புறுத்துமென்பதையும், தீ நெறிபற்றி ஒழுகுவோர்களைப் பாசத்தால் பிணித்துக்கொல்லும் தகைமை வாய்ந்த சதுக்கபூதம் அந்நாட்டை விட்டகலுமென்பதையும் அறிந்திருந்தனர். ஆதலின் இந்திரவிழா சோழர்களால் சிறப்பாகக் கொண்டாடப்பட்ட விழாக்களில் ஒன்றும். திருமாவளவனும் தன் முன்னோர்போல அதனை வழுவாது நடத்திவந்தனன்.

7. சேட்சென்னி மைந்தரின் சூழ்ச்சி

குடகுமலையில் உற்பத்தியாகி, மலையின் வளங்களைக் கவர்ந்துகொண்டு, கீழ்த்திசை நோக்கி ஓடிச்சென்று, சோழநாட்டிற் பரந்து பாய்ந்து, அவ்வளப்பத்தை அந்நாட்டில் தங்கவைத்துச், செல்வ நிலையை யுயர்த்தி, பொய்யாது அளிக்கும் பொன்னி என்னும் காவிரி யாற்றினைச் **சோழர் குலக் கொடி** என்று கூறுவர் பெரியோர். சோழநாடு சமநிலப் பிரதேச மாதலால் அந் நாட்டில் பலவிடங்களிலும் அப்பேராற்றின் கால்வாய் களும் கிளைநதிகளும் பரந்து பாய்ந்து நாட்டிற்கு வளப்பத்தை யுண்டாக்குகின்றன. வேளாண் மாந்த ரனைவரும் அந்நாட்டில் விரும்பிக் குடியேறி வேளாண் மையைச் சிறப்பாக நடத்தி வந்தனர். கழனிகளும் தோட்டங்களும் அந்நாட்டில் எங்கும் காணப்படும். கழனிகளில், விதைவிதைத்தலும், களைகட்டலும், எருவிடலும், பரம்படித்தலும், விளையுள்கொளலும் எக்காலத்தும் இடைவிடாது காணப்படும் நிகழ்ச்சிக ளாம். வாழை, கரும்பு, மஞ்சள், முதலிய நன்செய் புன்செய்ப் பயிர்கள் எக்காலத்தும் காணலாம். எங்கும் நெற்குவியல்கள் மலைகள்போல் குவிந்திருக்கும். இத் தகைய நாட்டில் குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம், நெய்தல் என்னும் நானிலனும் சிறந்து மிளிருமன்றோ! மருத நிலத்து உழவர் ஓதை எழுகடல் ஓதையையும் அடக் கும். கழனிகளில் தாமரை, அல்லி, நீலோற்பலம் முதலிய மலர்கள் மலர்ந்து காணப்படும். சுருங்கச்

சொல்லின் சோனாடு புண்ணிய நதியாம் பொன்னி யாற்றால் பெருமை பெற்று விளங்குவதாகும்.

திருமா வளவன் தன்னாட்டை மேன்மேலும் சிறப்புப்படுத்த எண்ணி ஒவ்வொரு நகரிலும் நியாயத் தலங்களை அமைத்தான்; அறச்சாலைகளையும் கல்விச் சாலைகளையும் ஏற்படுத்தினான். திருமாவளவன் காவிரி நதிப் பெருக்கால் தீமை விளையாதபடி அந்நதி பாயும் ஊர்களிலெல்லாம் இருகரைகளிலும் கரை கட்டும்படி தன் சிற்றரசர்களுக்கு ஆணை தந்தான். அவ்வாறு ஆணை பெற்றருள் பிரதாபருத்திரனும் ஒருவனாவன். கரைகள் கட்டியபின் கரிகாலன் பற்பல கால்வாய்களையும் வடிமதகுகளையும் கட்டினான். அதனால் வேளாண் வாழ்க்கை பெருகிற்று. விதைத்த ஒன்று ஆயிரமாக விளைந்திட நாடு வளம் பெற்றது. குடிகளனைவரும் பொன்னிக் கரைகண்ட பூபதி என்றும், தக்கபொன்னி ஆறு கரை கண்ட தரணிபன் என்றும், சாலி நெல்லின் சிறைகொள் வேலி ஆயிரம் விளையுட்டாகக் காவிரி புரக்கும் நாடு கிழவோன் என்றும், கரிகால் பெருவளத்தான், திருமா வளவன் என்றும் அவனை வாயாரப் புகழ்ந்து கூறுவாராயினர். புண்ணிய நதியாம் பொன்னி நதிக்குக் கரிகால் வளவன் திரிசிரபுரத்திற் கடுத்தாற்போல் விளங்கிடும் பேரணையைக் கட்டினனென்றும் கூறுவர். ஆனால், சிலர் அவ்வணையைக் கட்டியவன் இராஜகேசரி வர்மனான வீர இராஜேந்திரன் என்று கூறுவர். திருமா வளவன் தன்னாட்டில் ஊர்கள் தோறும், ஏரிகள், குளங்கள் முதலியவற்றையும் வெட்டுவித்தான். மற்றும், நிலங்களை அளந்து கொடுத்துக் குடிகளிடம் சிறிதளவைக் கடமையாகக்

கொண்டு பல்லாற்றானும் அக்குடிகளுக்கு நன்மைகளையே புரிதலில் முயற்சியுடையவனாய் இருந்தான். குடி ஓம்பிக் கொள்ளுமா கொள்வோர்க்குச் செல்வம் வெள்ளத்தின் மேலும் பலவாகவன்றோ பெருகும்? ஆதலின் திருமா வளவன் செல்வத்தால் நிறைந்து விளங்கினான். எந்நாட்டவரும் முன்னாட்டிக் கூறும் சிறப்பினை யுடையதாகத் துலங்கியது சோழ நன்னாடு.

> "ஏரியும் ஏற்றத்தி னாலும் பிறநாட்டு
> வாரி சுரக்கும் வளனெல்லாந்—தேரின்
> அரிகாலின் கீழுகூஉம் அந்நெல்லே சாலுங்
> கரிகலான் காவிரிசூழ் நாடு"

என்று புலவர்கள் புனைந்து கூறுவாராயினர்.

முல்லையும் மருதமும் எங்கும் பரந்திருத்தலின் காடுகளும் வயல்களும் நிறைந்திருந்தன. காடுகளி லுள்ள மிருகங்கள் கழனிகளி லுள்ள பயிர்களை மேய்ந்து இன்புற்றிருந்தன. திருமா வளவன் சிற்சில காலங்களில் மனமகிழ்ச்சிக்காக மாவேட்டை புரிதலு முண்டு. அவன், மா வேட்டைக் கேகுங்கால் வேடர்கள் பலர் அவனைப் பின்தொடர்ந்து செல்வர். வேட்டுவர்கள் வேட்டையாடும் தொழிலினை யுடையவர்கள். அவர்கள் குறிஞ்சி நிலத்தும் முல்லை நிலத்தும் சென்று வேட்டையாடுவார்கள். அவர்கள் வாழ்க்கையை நோக்கு மிடத்து நாம் வருந்த வேண்டியதாயிருக்கும். சுற்றிலும் மரங்களடர்ந்த மலைச்சாரல்களில் அவர்கள் வீடுகள் குடிசைகளாக அமைந்திருக்கும். அம்மரங்களில் வலைகளும் யானைக் கொம்புகளும், புலித் தோல்களும் தொங்கவிடப்பட்டிருக்கும். முட்

பன்றி, புலி, கரடி முதலிய காட்டு மிருகங்கள் எங்கும் திரிந்து கொண்டிருக்குமிடத்தில் அவர்கள் அச்சமின்றி வாழ்வர். புலிக் குட்டிகளோடும், யானைக் கன்றுகளோடும் மான் குட்டிகளோடும் அவர்கள் சிறுார்கள் விளையாடிக் கொண்டிருப்பார்கள். எளிய வாழ்க்கையை யுடைய வேடர்கள் திருமா வளவனோடு வேட்டைக்குச் சென்று விலங்குகளைக் கலைத்து அவனோடு வேட்டையாடி உதவிபுரிவார்கள்.

ஒரு சமயம், திருமா வளவன வேட்டையாடச் சென்றான். மறவர்கள், வேடுவர்கள், இருளர்கள் முதலியோர் வலைகள், குறுந்தடிகள், வேல்கள், கோல்கள், வில்கள், அம்புகள், ஈட்டிகள் முதலியன கையிற் கொண்டு, நாய்கள் பின் தொடர்ந்து வரப், பறை, தடாரி முதலிய வாத்தியங்கள் ஒலிக்க, அவனுடன் வேட்டையாடச் சென்றனர். காட்டில் பல விடங்களிலும் வலைகளை விசித்துக் கட்டிப் புதர்கள் தோறும் பதுங்கியிருந்த மிருகங்களைக் கலைத்தார்கள். நாய்கள், ஓடும் மிருகங்களை வளைத்து வளைத்துத் தப்பியோடிப் பதுங்குவதற்கு வழியின்றித் தடுத்து நின்றன. திருமா வளவன் மன மகிழ்ச்சியொடு வேட்டையாட்டத்தில் விருப்புக் கொண்டவனாய்க் கானக மெங்கும் அலைந்து திரிந்து வேட்டையாடுவானானான். இதுநிற்க.

சேட்சென்னியின் புதல்வர்கள் ஒன்பதின்மரும் கரிகாலனுக்கு உண்டாகும் புகழையும் செல்வ மேம்பாட்டையும் கண்டு பொறாமை கொண்டனர். அவர்கள் பல் வகையிலும் அவனுக்கு இடையூறு விளைக்க முயன்று வந்தனர். ஆயினும் அவன் அரசனாக விருந்

காணுதலின் அவர்கள் யாதும் செய்யக்கூடவில்லை. வேட்டைக்குச் சென்ற அச்சமயத்திலும் அவர்களால் இடையூறு இயற்ற முடியவில்லை. ஆனால் அவனுக்கு பெரியதோர் மானக்கேட்டை விளைவிக்க நினைத்தனர். திருமா வளவன் சீரிய குலத்தில் வந்தோனாதலின் தனக்கு மானம் அழிந்துபோகும் நிலை எய்தின் 'மானம் அழிந்தபின் வாழாமை முன்னினிதே' என்னும் கருத்திற்கிணங்கி உயிர் துறந்திடுவானென எண்ணினர். அவர்கள் நினைத்த சூழ்ச்சியைச் சிறப்புடைத்தெனச் செப்பினர் சில கயவர். திருமா வளவன் சென்ற காட்டிற்கருகிலிருந்த இடையன் ஒருவன் வீட்டிற்குச் சென்றார்கள். அவ்விடையன் வீட்டில் அழகிய மாது ஒருத்தி இருந்தாள். அவள் அழகில் சிறிது மேம்பட்டவளென்றே கூறவேண்டும். அவளைக் கொண்டே தங்கள் காரியத்தை முடித்துக்கொள்ள எண்ணிய அவர்கள், அவள் வீட்டிற்குச் சென்றார்கள். சேட்சென்னியின் புதல்வர்கள் இடையன் வீட்டையடைந்து அப்பெண்ணை நோக்கி ஒருவன், "நங்காய் நின் எழிலினைக் காணுந்தோறும் நீ தெய்வ மடமங்கையோ என ஐயுறுகின்றனம். மகிதலம் புகழும் மன்னர் குலத்துதிக்கும் மாண்புடைய நீ இடையர் குலத்துதித்தது என்னே? நின்னைக் காணின் எவரே நின்னை மணக்க விரும்பாதார். பொற்கொடிபோல்வாய்! நான் நின்னை அரசியாக்க விரும்புகின்றனன். ஆதலின் நங்காய்! யான் கூறும் வழியில் நிற்பையேல் எளிதில் அரசி ஆகலாம். நின்னைக் கண்ட எனக்கு நின்னை அரசியாக்க வேண்டுமென்ற எண்ணம் தோன்றி, அவ் அவா நின்னிடம் என்னைச் சேர்த்தது.

திருவனையாய்! யான் நினக்கு ஒரு தகுதி உரைக்கின்றேன்; கேள். அவ்வாறு ஒழுகுவையாயின் நீ பல்லோர் போற்றும் பேர் அரசி ஆகிவிடலாம்," எனக் கூறிக் கண்கவர் வனப்புடை ஆடைகள் பலவும், அணிகலங்களும், பொன்னும் அளித்தனன். குலமுறையிற் கண்டறியாத உயர்தரு ஆடையணிகளையும் பொன்னையும் கண்டு மகிழ்பூத்த நங்கை பொருள் மயக்குற்று அவர்கள் வேண்டுகோட்கு இசைந்ததாகக் குறிப்புக்கள் காட்டி நின்றாள். சேட்சென்னியின் புதல்வன் அதுவே தக்க தருணமெனக்கொண்டு "சுடர்த்தொடி நங்காய்! இதுபோது சோழ நன் நாட்டை ஆளும் மன்னன் மாவேட்ட மாட உன்னி இப்பெருவனத்திடை வந்துள்ளான். அன்னான் விரைவில் இப்பக்கம் வருவான். அக்காலை நீ பட்டுடை உடுத்தி நல்லணி அணிந்து சொல்லியல்பெறு நல்லியல் வாய்ந்து மெல்லிய மேனியை ஒல்கிடப் பூங்கொடி போலப் பொள்ளெனக் காட்டி மெள்ள மறைவாயாயின் அன்னான் நின் வடிவழகில் திளைத்து மலர் முகம் கொண்டு நின்பாலடைந்து வேட்கை வயத்தனாய் மணம் புரிந்து கொள்ளுமாறு நின்னை வேண்டிக் குறை இரந்து நிற்பன்," என்று கூறினன். அவளும் அவன் கூற்றுக் கிசைந்தனள். சேட்சென்னியின் புதல்வர்கள் தம் சூழ்ச்சி பலித்ததன்றெண்ணி அகம் மிக மகிழ்ந்து அவ்விடம் விட்டகன்றனர்.

திருமா வளவன் மா வேட்டமாடிப் பல்வேறு சூழல்புக்கு அலைந்து திரிந்து ஒரு பெரும் சோலையை நண்ணினன். அச்சோலை வானுற வோங்கி வளர்ந்த மரங்கள் நிறைந்தது. பல்வேறு மலர்தரு செடிகள்

அங்கு நிறைந்திருந்தன. அதனை அடுத்து ஒரு நன்னீர் ஓடை ஓடிக்கொண்டிருந்தது. மரங்களும், செடிகளும், தளிர்த்துத், தழைத்துப் பூத்து விளங்கின. ஓடையில் நீர் தண்ணென்று தெளிவாக ஓடிக்கொண்டிருந்தது. அச்சோலையில் புள் ஒலி எங்கும் பறந்து கேட்டது. இளந்தென்றல் 'சில்' என்று வீசிக் கொண்டு இருந்தது. வசந்த காலத்தைச் சேர்ந்த அத்தினத்தில் மாவேட்டம் ஆடப் போன மன்னன் திருமா வளவன், தன்னந் தனியனாய் அச்சோலையுட் புகுந்து ஓடையின் அருகில் காணப்பட்ட கற்பாறையின் மீது அமர்ந்தான். இயற்கை வளத்தை உற்று நோக்கிக் கொண்டிருந்த மன்னன் கண்களுக்கு விருந்தன ஒருமாது மின்னற் கொடிபோன்று தோன்றி மறைந்தாள். அவள் பின் கன்றுகாலிகள் இளந்தளிர்களை மேய்ந்துகொண்டிருந்தன. அவள் அங்கும், இங்கும், அலைந்து மன்னன் கண்களுக்கு மின்னற் கொடிபோன்று தோன்றித் தோன்றி மறைந்தாள். திருமா வளவன் அப்படக் கொடி மங்கையின் வடிவழகில் ஆழ்ந்து மது உண்டு மயங்கும் மதுகரம் ஒப்ப மயக்குற்றுச் செயலற்று, வைத்த கண் வாங்காது உற்று நோக்கிகொண்டிருந்தான். பொங்கெழில் விளங்கும் நங்கையைக் கண்ட மன்னன் பலப்பல எண்ணிப் பின் ஒருவாறு துணிந்து அவள் பால் அணுகினன்.

மன்னன் தன்பால் அணுகி வருதலைக் கண்டு அம் மட நல்லாள் நாணி ஒதுங்கி நின்றனள். மன்னன் அவள் முன்னின்று, "பொற்பின் செல்வி! இப்பெரும் காட்டிடையுள்ள இச்சோலையில் நீ தன்னந் தனியாய்

திரிந்து கொண்டிருப்பது என்? வன விலங்குகள் திரியும் இக்காட்டிடத்தே நீ தனிமை யுற்றிருத்தல் தகுமோ? பெண்ணே! நின் வடிவழகைக் காணுந் தோறும் என் மனம் நின்னிடத்தே விரைந்து நாடா நிற்கும். ஆதலின், நின் வரலாற்றை அறிய விரும்பு கின்றனன். கிளி நிகர் மொழியாய்! நீ யாவள்? நின் பெயர் யாது? நின் தாய் தந்தையர் யாவர்? இவற்றை எனக்கு விளங்கக் கூறுதி. இப்புவி புகழும் ஒப்பிலா நங்காய்! நாண் என்பது மாதர்க்கு நல்லணிகலனே. எனினும் நீ செம்பவளவாய் திறந்து நின் வரலற்றைக் கூறுவாய். நின் அமுதனைய மொழிகளை விருப்புடன் கேட்கும் பெருவிருப்புடையேன் என்பதை நீ அறிதல் வேண்டும்," என்று கனிந்து பரிவுடன் வினவினன்.

இடையர் குலத்து உதித்த அப் பெண் சேட் சென்னியின் புதல்வர்கள் செய்த சூழ்ச்சியின் வய மாகி நின்றனள். ஆதலின், நாணினள் போன்று பாவனை காட்டி ஒரு புறத்து நின்று கடைக்கண்ணால் நோக்கி, "மன்னவ! யான் இளமைப் பருவ முற்றிருந்த காலத்தில் பகைவர்களால் துரத்தப் பட்ட என் தந்தையும் தாயும், என்னோடு இக்காட் டில் வதிந்தனர். என் தந்தை கொடுவாய்ப் புலிக் கோட்பட்டு இறப்ப, என் தாயும் என்னை இக் காட்டிடை வதியும் இடையன் ஒருவனகத்தே விடுத்து அகன்றாள். இற்றை நாள் அளவும் யான் என் தாயின் செல்லிடம் அறியேன். யான் ஓர் அரசன் மகளே," என்று கூறினாள்.

அவ்வனிதை மன்னன் மகள் எனக் கூறக் கேட்ட திருமா வளவன் உளமிக மகிழ்ந்தான். பின் அவன்

தன் விருப்பத்தை வெளிப்படையாக அவளுக்கு எடுத்துக் கூறினன். நங்கை அவனை நோக்கி, "மன்னவ! உயர் குலத்துதித்த நீர் இழிகுலத்து வாழ்ந்துவரும் நங்கையை மணக்க விரும்புவது நன்றன்று. மற்றும், அடியேன் நின்னை மணக்கப் பெறுவேனேல் யான் நற்பேறு பேற்றேனுயினும் நின் கோயிலினுள்ளாரும், சுற்றத்தாரும், என்னையும்; நின்னையும், இகழ்ந்துரையாடுவர். ஆதலின் நீர் யாவரினும் மேலாக என்னைப் பெருமைப்பட வைத்துக்கொள்வீர் ஆயின் யான் நும் கருத்திற்கு இசைதல் கூடும்," என்றனள். மன்னன் அவள் விருப்பதத்திற்கு இணங்கினன். பின், அவள், அவளை யானையின் எருத்தத்தேற்றி அழைத்துக்கொண்டு சென்று அணி நகர்க்குள் புகுந்து அரண்மனை அடைந்தான். பின் அவளை, அவன் விதிமுறை கடவா நெறியில் மணந்து இன்புற்றிருந்தான். ஆண்டுகள் சில கடந்தன.

சேட் சென்னியின் புதல்வர்கள் அவள்பால் பெண்கள் பலரை விடுத்துப் பல்வேறு வகையில் அவள் குணத்தை கெடுத்து அரண்மனையில் உள்ளாரோடு பகை கொள்ளுமாறு செய்தனர். அம்மடந்தை அவர்கள் சொல்வழிப்பட்டு ஆய்ந்தோய்ந்து பாராது அரண்மனையிலுள்ளாரோடு பகை கொண்டனள். அரண்மனையிலுள்ளார் அனைவரும் அவளிடத்தே வெறுப்புற்றுப் பழித்துக் கூறுவாராயினர். அம்மொழிகள் மன்னன் செவிகளுக் கெட்டின. அவளிடத்தே தாழ்ந்த சொற்களும், இழி நடத்தைகளும், உண்டெனக் கேட்டறிந்த மன்னன் அவளுடைய குணஞ் செயல்களை நாடி அறிந்திட விரும்பினன்.

அவன் பல்வேறு வழியினும் நெடுநாள்வரை அவளுடைய நடத்தைகளையும், சொற்களையும், மறைந்து காத்திருந்தறிந்தனன். குலத்தளவே ஆகும் குணம் என்பதும், பொல்லாது சொல்லி மறைந்தொழுகும் பேதை தன் சொல்லாலே தன்னைத் துயர்ப் படுக்கும் என்பதும், மணலுள் மூழ்கி மறைந்து கிடக்கும் நுணலும் தன் வாயால் கெடும், என்பதும் ஆன்றோர் மொழிகள் அன்றோ? குணஞ் செயல்களால் அவளது மாறுபாட்டை அறிந்த மன்னன் தன்னை வஞ்சித்து நின்ற தகைமையை எண்ணி அடங்காச் சினங்கொண்டு உடைவாளைக் கையில் ஏந்தியவனாய் அவள் முன் வந்து, "கள்ளீ! நீ கொடியள்—ஓ—நஞ்சினும் கொடியள், நின் பசப்பு மொழிகளால் என்னை ஏமாற்றினை. நீ யார்? எக்குலத்தினள்? வஞ்சித் தொழுகும் மதியிலி! இனியும் வஞ்சித் தொழுகல் இயலாது. உண்மையைக் கூறு; இல்லையேல் நின்னை இவ்வாளுக்கு இரையாக்குவேன்," என்று உரப்பிக் கூறினான்.

மன்னன் சினங் கண்டு மெய்ந்நடுக்குற்ற மங்கை வாய் குழறத் தன் வரலாற்றை விளங்க எடுத்துக் கூறினாள். சேட்சென்னியின் புதல்வர்களால் தூண்டப் பட்டு ஆட்டுவிப்போன் தன்மையில் ஆடும் பாவை நிகர் மங்கையின் மதியின்மையை அறிந்து வருந்தித் தான் கொண்ட சினம் தணிந்து அவளைத் தனி மாளிகை ஒன்றில் இருத்தி அவளுக்கு ஏற்ப ஒழுகி வரலாயினன். சேட்சென்னியின் புதல்வர்களின் சூழ்ச்சியும், திருமா வளவனின் அறிவுடைச் செயலும், அந்நாட்டில் எல்லோருக்கும் தெரியலாயின.

அந் நாட்டவர் சேட்சென்னியின் புதல்வர்களிடத்து வெறுப்பும் திருமா வளவனிடத்தில், அவன் அறிவு கண்டு புகழ்ந்து அன்பு கொண்டும் ஒழுகினர். சேட்சென்னியின் புதல்வர்களோ தங்கள் சூழ்ச்சி பலவும் பயனற்றவையானமை கண்டு வருந்திச் செய்வதறியாது திகைத்தனர். மற்றும், நாட்டவர் பழிப்புரை நாளும் பெருகுதல் கண்டு நலிவுற்றனர். அந்நிலையினும் அவர்கள் திருமா வளவனிடத்தே, பொறாமையுற் றிருந்தனர் என்றால் அவர்கள் அறிவின்மையை என் என்று கூறுவது? அத்தகைய கொடுமனங் கொண்ட சேட் சென்னியின் புதல்வர்களிடத்துத் திருமா வளவன் சிறிதும் கொடுமை பாராட்டிலன். அன்னான் அவர்கள் அறியாமைக்கு மிகவும் வருந்தினான். அவர்களை நல்வழிப்படுத்தலும், இயலாததாம் என்பதை உணர்ந்த திருமா வளவன் தன்னைத் தானே காத்துக் கொண்டு அவர்களைச் செல்லு நெறியில் விட்டுவிட்டான்.

8. திருமா வளவன் வெற்றி மேம்பாடு

திருமா வளவன் நாட்டிற்கு நலம் பல புரிந்து அர சாண்டு வந்தான். திருமாவளவனின் மாட்சி ஓங்க ஓங்கச் சேட்சென்னியின் புதல்வர்களின் உள்ளம் புழுங்கின. உலகில் பொறாமை என்னும் குணம் மக்கள் மனத்தைக் கொள்ளை கொள்ளுமாயின் அன்னார் செய்வினை அறியும் திறன் படையாது, நல்வினை குன்றத் தீவினையால் நலிந்து அல்லன செய்தற்கு ஒருப்பட்டு அல்லல் உறுவர். அக்காலை, அவர்களைப் பேய்க் கோட்பட்டாரென்றே கூறிவிடலாம். எத்துணைப் பெரியார்கள் வந்து விழுமிய நல்லுரைகள் கூறினும் யாவும் செவிடன் காதில் ஓதும் சங்கே யாகும். அன்னார் செய்யப் புகும் கருமங்கள் யாவை என்பதையும், எத்தகைய விளைவுண்டாகும் என்பதையும் சிறிதும் சிந்தித்துணரார்கள். அந்தோ! பொறாமை என்னும் பேய்க்கோட்பட்டார் அல்லலுற்று நலமிலா வாழ்க்கையில் நாளும் மனக் களிப்பின்றி வாழ் நாளைக் கழிப்பர். பொறாமையே கோபம், கொலை முதலிய தீக்கருமங்களுக்குக் காரணமாகும். பொறாமையே பகைமையைத் தோற்றுவித்து அழியாப் பழியையும் துன்ப முடிவையும் உண்டாக்கும்.

சேட்சென்னியின் புதல்வர்கள் பொறாமை மிகுதியாலும், பகைமையாலும் எவ்வாறாயினும் திருமா வளவனுக்குக் கேடு சூழ நினைத்தனர். அவர்கள் நெடு நாட்களாகச் சிந்தித்துக் காலமும் இடனும் கருதி

இருந்தனர். உலகில் ஒத்த நிலைமையை உடைய அரசர்களுள் ஓர் அரசன் பேரும், புகழும் படைத்துச் சீரும் சிறப்பும் எய்துவானேல் அத்தகைமை பிற வரசர்கட்குப் பொறாமையையும், பகைமையையும் உண்டாக்கும் அன்றோ! உலகில் மன்னர்களுக்குள் போர் நிகழ்தலின் காரணத்தை ஒருவன் சற்றுச் சிந்தித்துக் காண்பானாயின் மண் காரணமாகவன்றோ நிகழ்வது என்பது வெள்ளிடை மலைபோல் விளங்கா நிற்கும்.

அக்காலத்தில் சேரநாட்டைக் **சேரன் பெருஞ் சேரலாதன்** என்பான் ஆண்டுவந்தனன். அவன், அறிவு ஆற்றலாலும், வள்ளண்மையாலும் சிறந்தவன்; எதற்கும் அஞ்சா நெஞ்சுபடைத்தவன்; பகைவர்களைப் போர் முனையிற் கலக்கி வலியழித்து வெற்றி கொள்ளும் விறலோன். அவன் முன்னிய பகையை முடித்துப் பகைவரை வெந்நிட்டோடச் செய்வதில் ஒப்புயர்வற்று விளங்கினான். மற்றும், அவன் அழகும் ஆண்மையும் பொருந்தியவன்.

சேரன் பெருஞ்சேரலாதன், சோழனுக்கு உண்டாகிய சிறப்பும் புகழும் கேட்டு மனம் புழுங்கினான். மூம் மன்னர்கள் என்று கூறப்படும் அரசர்களுள் தன்னைப்போல் சோழனும் ஓர் அரசனே யன்றோ? அங்ஙனமாக, அவன் தங்களினும் மேம்பட்டு விளங்குதல் சேரன் பெருஞ்சேரலாதனுக்குப் பெருந் துன்பத்தை விளைத்தது. ஆதலின் அவன் மனத்தைப் பொறாமை என்னும் பேய் கொள்ளை கொண்டது. அவன்சோழனுக்கு உண்டாயிருந்த வலியையும் புகழையும் ஒடுக்க விரும்பினான். அவன் மன நிலையை எவ்வாறோ சேட்சென்னியின் புதல்வர்கள் அறிந்தனர்.

அவர்கள் அவன்பாலடைந்து ஆவன கூறி அவனிடம் தோன்றிய பகைமையை மிகுவித்தனர். எரி நெருப்பில் நெய் ஊற்றினாற்போல் சேரன் பெருஞ்சேரலாதனுக்குச் சோழனிடம் பகைமை மூண்டு வளர்வதாயிற்று. சேரலாதன் செவிகளில், சேட்சென்னியின் புதல்வர்கள் கூறிய விஷ வார்த்தை அமுதமெனப் புகுந்தன. ஆதலின் தன்னைப்போல் சோழனிடம் பகைமை பூண்டுள்ளார் துணையை நாடுவானானான்.

மூவேந்தருள் ஒருவனான பாண்டியன் சோழனிடம் பகைமையும் பொறாமையும் பூண்டவன். அந்தோ! உலகில் பிறர் ஆக்கம் கண்டு பொறாமை கொள்ளல் சாதாரண மனிதர்கட்கு இயல்பு. அத்தன்மை அரசர்களிடமும் உள்ளது என்றால் அதன் வலியை என்னென்று கூறுவது! பாண்டியன் சோழன் வலியை அடக்கும் வகையை நாடிக்கொண்டிருந்தான். அந்நிலையில் சேரன் பெருஞ்சேரலாதன் சோழனிடம் பகை பூண்டுள்ளான் என்னும் செய்தி பாண்டியனுக்கு எட்டிற்று. அது அவனுக்கு மகிழ்ச்சியையும் ஊக்கத்தையும் அளித்தது. தன் ஒற்றர்களில் ஒருவனை அழைத்து அவன்பால் போகவிட்டுத் தன் கருத்தை அறிவித்தான். சேரலாதனும் தன் கருத்தை விளக்கிப் பாண்டியன் துணையை நாடினன். ஆகவே, சேரனும் பாண்டியனும் சோழனை வலியடக்க ஒருங்கு சேர்ந்துகொண்டு செய்யத் தகுவன யாவை எனச் சிந்திப்பாராயினர். அவர்களிருவரும் சோழனோடு மாறுபட்டு எழுவது கண்டு சேட்சென்னியின் புதல்வர்கள் களிப்பென்னுங் கடலுள் ஆழ்ந்தனர்.

சேட்சென்னியின் புதல்வர்கள் தம் சூழ்ச்சியின்

வலியால் அழுந்தூர் நாங்கூர் என்னும் இரு ஊர் களினிடத்துள்ள வேளிர் தவிர மற்றைப் பதினொரு வேளிர்குலக் குறுநிலமன்னர்களையும் கலைத்துத் திருமாவளவனுடன் பகைமை பாராட்டுமாறு செய்த னர். அவர்கள் சூழ்ச்சி வலையில் சிக்குண்ட குறு நில மன்னர்களும் நாடோறும் உள்ளத்தே பகைமையும் பொறாமையும் மிக்கு வளர வளர நாட்டில் பல வேறு இடங்களிலும் குழப்பத்தை யுண்டாக்கினர். திருமாவளவன் அவ்வப்போது எழும் குழப்பங்களைச் செவ்வனே அடக்குவானாயினன். அதனால் குழப் பங்களை யுண்டாக்குதலினால்மட்டும் திருமாவளவ னுடைய பெருவலியை ஒழித்தல் இயலாதென்பதை யுணர்ந்த வேளிர் ஒருவாறடங்கி வேறு வகையில் அவனை எதிர்ப்பது எனச் சிந்தித்துக் கொண்டிருந்த னர். அந்நிலையில், சேரனும் பாண்டியனும் சோழ னோடு பகைத்து எழுதலைக் கண்டு அவர்களுடன் சேர்ந்துகொள்ள வேளிர் பதினொருவரும் விரும்பினர். அவர்கள் சேரன் பெருஞ்சேரலாதனை யடைந்து தம் கருத்தை வெளியிட்டனர். சேரன் கொண்ட களிப் பிற்கும், பெருமிதத்திற்கும் அளவே இல்லை. சோழன் வலியை அடக்குவது எளிதே என அவன் மனத்தில் தோன்றிற்று. பின், அனைவரும் ஒருங்குக் கூடி எக் காலை படை எடுத்துச் செல்வதென ஆலோசித்து ஒரு வகை முடிவிற்கு வந்தனர். பாண்டியன், சேரன், வேளிர் ஆய எல்லோரும் படைவலிகொண்டு தாக்கிச் சோழன் வலியழித்து வெற்றிகொண்டு தம் புகழ் பெருக்க எண்ணிப் போருக்கு வேண்டுவனவற்றை ஆயத்தப்படுத்தினர். சேட்சென்னியின் புதல்வர்

களோ, தம் கருத்து முற்றுப் பெருங்காலம் நெருங்கியது கண்டு அளவிலா உவகை கொண்டனர்.

சேர பாண்டியர்களின் சூழ்ச்சியை முருகற் சிற்றத்து உருகெழு குரிசிலான திருமாவளவன் உணர்ந்தான். இருபெரு வேந்தரும் பதினொரு வேளிரொடு ஒரு களத்தவியப் பொருவதற்குத் தானைகள் பலவும் தகுமுறையில் சித்தப்படுத்திக்கொண்டான். அவனுடைய தானைத் தலைவர்களோ, அவனை யணுகி வணங்கி, "மன்னவ, நெடுநாட்களாகப் போரில்லாமையால் சேனையில் உள்ள வீரர்கள் வாளா உண்டு வாழ்கின்றனர். அவர்கள் போரை விரும்பி எதிர் நோக்கிக்கொண்டிருக்கின்றனர். அன்னார் ஆயுதங்களோ துருப்பிடித்துள்ளன. எங்கள் பூரித்த புஜங்களோ நசை பெரிதுடையவாயின. களி இயல் யானைக் கரிகால் வளவ! அச்சேர பாண்டியர் இக்காலை போர் தொடுத்து வருவராயின் அவர்களுக்கு நாங்கள் நன்றியறிதலுடையராவேம். நின் கொற்றம் வாழ்வதாக," என்று கூறி நின்றனர். சோழன் கரிகாலன், சேர பாண்டியர் எக்காலைத் தோன்றி எதிர்ப்பினும் அக்காலை எதிர் ஊன்றி அவர்களொடு பொருது வெற்றி கொள்ளச் சித்தமாயிருந்தனன்.

சேர பாண்டியரும் வேளிரும் படைகளைத் திரட்டிக் கொண்டு சோழநாட்டின்மீது படை எடுத்து வந்து தாக்கினர். திருமா வளவன் தன் சேனை வீரர்களைத் திரட்டிக் கொண்டு மறப்பண்பு மிகப் போரினை விரும்பி அவர்களை வெண்ணிப் பறந்தலையில் எதிர் சென்று தாக்கித் தேக்கி நின்றனன். இரு பெரு வேந்தரும் பதினொரு வேளிரும் கொணர்ந்த பெருஞ்

சேனையினும் பன்மடங்கு அதிகமான சோழன் சேனைகள் கடுவரை நீரில் கடுத்து வரக்கண்டு அவர்கள் அஞ்சினர். மாற்றலர் கூற்றார் மேவச் செருத்திடும் திறல் வாய்ந்த சோழன் சேனை வீரர்கள் ஆரவாரித்து எதிர்த்துத் தேக்கித் தடுத்து நின்ற தகைமை கண்ட சேர பாண்டிய வேளிர் சேனை வீரர்கள் நெஞ்சுடைந்து நிலை அழிந்தனர் என்பது பொய்யன்று. போரும் தொடங்கிற்று. இருதிறத்தார் சேனைகளும் காய்கெழுசினம் மிகப் பொரலாயின. ஆயினும் என்னே! அக்கன்னிப் போரிலேயே சோழன்—திருமா வளவன் தன் ஆற்றல் தோன்றப் பொருதனன். ஒவ்வொரு கணமும் சேர பாண்டியர்கட்குத் தோல்வியைத் தரும் என்று தோற்றிநின்றது. சோழன், தானே போர்க் களம் குறுகிப் பகைவர்களை எதிர்த்துப் போர் புரிந்தனன். ஓரமயம் திருமா வளவன் ஓர் அம்பு தொடுத்து விடுத்தனன். அவ்வம்பு சேரலாதனது மார்பிடம் துளைத்து ஊடுருவி முதுகின் வழியாக வெளிப் பட்டு அப்பாற் சென்று பிறர்மேலும் தைத்தது. முதுகில் பட்ட புண்ணால் மனமுட்கிப் போர்முனை நீங்கிச் சேரன் பெருஞ்சேரலாதன், கையில் தாங்கிய வாளுடன் வடக்கிருந்து பட்டினி கிடந்து உயிர் துறந்தனன். பாண்டியன் பட்டபாடு எத்தகையது என்று கூறிடவேண்டுமோ? பாண்டியனும் பதினொரு வேளிரும் போர்க்களத்தே உயிரிழந்தனர். அவர்கள் சேனைகளோவெனின் போரிற் பட்டொழிந்தனபோக எஞ்சியன உய்வகை நாடி அஞ்சி யோடின. காய்ச்சின மொய்ம்பின் பெரும் பெயர்க் கரிகால் வளவன் வெண்ணிப்பறந்தலையில் பகைவர்

களை எதிர்த்து வெற்றிகொண்டதால்மட்டும் சினந் தணிந்திடப் பெறுதவனாய் அவர்கள் நாட்டு ஊர்களை யும், மதில்களையும் அழித்து மீண்டனன்.

பகைவர்களைப் போரிற் கலக்கி, அடங்காச் சினத் தோடு கடகளிறனைய கரிகால் வளவன் முன் ஒன்பது மன்னர் தத்தம் சேனைகளை அணிவகுத்து நின்று **வாகை** என்னும் இடத்தில் எதிர்த்து நின்றனர். சோழன் தனித்துள்ளான் என்று கருதியே அவர்கள் அங்ஙனம் ஒருங்கே சேர்ந்து படை எடுத்துத் தடுத்து நின்றனர். சோழன் கரிகாலனோ சிறிதும் நெஞ்சுடை யது அவர்களை எதிர்த்து நின்று பொருதனன். அப் போரில் அவ்வொன்பதின்மரும் பீடழிந்து தத்தம் வெண் கொற்றக் குடைகளையும் இழந்தவர்களாய், அந்தோ! ஓடி ஒளிந்தனர். அவர்கள் குடைகளையும், ஆயுதங்களையும், ஆனை, குதிரைகளையும் விடுத்துவிட் டோடினர். திருமா வளவன் அவைகளைக் கைப்பற் றிக்கொண்டு வந்தனன்.

வரும் வழியில் இருந்தது **அருவா நாடு**. அதற்கு **மாவிலங்கை** என்று மற்றொரு பெயரும் உண்டு. அது **அருவாவடதலை நாடு** என்றும், **அருவா நாடு** என்றும் இருபெருங் கூறினையுடையது. அதன் தலை நகர் **கச்சிப்** பெரும்பதி. அப்பெரு நாடு சோழநாட் டின் வடபாலமைந்ததாகும். அந்நாட்டின்கண் **குறும் பர்** என்னும் ஒருவகைக் கொடிய ஜாதியார் வசித்து வந்தனர். அந்நாட்டில் வாழ்ந்த மக்கள் அக்குறும்பர் என்னும் கொடிய ஜாதியோரால் அளவிடற்கரிய இன் னலுற்று வந்தனர். குறும்பர், நாட்டில் புகுந்து மக் களுக்குப் பல்வகையிலும் இன்னல் இழைத்துப்

பொருள்களையும் கொள்ளைகொண்டு சென்றனர். அதனால், அந்நாட்டில் வாழ்ந்த மக்கள் அக்கொடியோர்கட் கஞ்சிப் பிற நாடுகளிலும் சென்று வதிவாராயினர். அந்நாட்டிலுள்ளார் படுந்துயரைக் கேள்வியுற்ற திருமா வளவன் அந்நாட்டைச் சீர்ப்படுத்த எண்ணினன். ஆதலின் அவன் அந்நாட்டிற்குட் சென்று அக்குறும்பர்களையும் பிடித்துத் தண்டித்து அவர்கள் வலி அடக்கினன். நாடும் ஒழுங்கு பெற அமைவதாயிற்று. பின், திருமா வளவன் அந்நாட்டை இருபத்துநான்கு கோட்டங்களாகப் பகுத்தான். அவைகளுக்குத் திருமா வளவன் தலைவர்களை நியமித்தான்; மற்றும் ஆவன நாடிப் புரிந்தனன்.

அக்கோட்டங்களைக் கொண்ட நாடுகள் ஆவன :—

ஆமூர், இளங்காடு, ஈக்காடு, ஈத்தூர், ஊற்றுக்காடு, எயில், கடிகை, கலியூர், களத்தூர், குன்றபத்திரம், சிறுகரை, செங்காடு, செந்திருக்கை, செம்பூர், தாமல், படுவூர், பல்குன்றம், புலால், புலியூர், பேயூர், மணவூர், வெண்குன்றம், வேங்கடம், வேலூர் என்பனவாம். மேற்கூறப்பட்ட இருபத்துநான்கு கோட்டங்களிலும் திருமா வளவன் வேளாளர்களைக் குடியேற்றிச் சீர்திருத்தினன். அதனால் நாடும் செழிப்புற்றுச் சிறப்படைந்தது.

பின்னர்த் திருமா வளவன் கச்சிப் பெரும்பதியின்கண் சிறப்புற்று விளங்கா நின்ற காமக்கோட்டத்தின் திருப்பணியை மேற்கொண்டு அப்பணியைச் செவ்வனே செய்து வழிபட்டனன். அக்காலை, வெண்ணிப் பறந்தலை, வாகைப் பறந்தலை என்னும் இருவிடங்களில் வெற்றி கொண்ட விறலோனும் காமக்

கன்னியின் திருக்கோயிலைச் செப்பனிட்டு வழிப்பட்டோனுமாகிய திருமா வளவன் முன் அக்கோயிலின் காவல் தெய்வமாகிய **சாத்தனார்** தோன்றி அம்மன்னனது சிறந்த தெய்வ பக்தியை மேம்பட எடுத்துப் புகழ்ந்து பேசித் தம் கையிலிருந்த செண்டு என்னும் ஆயுதத்தையும் தந்தருளினார். அக்காலை அத்தெய்வம் அம்மன்னனிடம், "மன்னவ, இச்செண்டால் அடிக்கப்படும் எப்பொருளும் நின் ஆணையில் அடங்கும். நின் கொற்றம் ஓங்குவதாக," என்று கூறி வாழ்த்தியது. அச்செண்டே திருமா வளவன் இமய வெற்பைத் திரித்த காலையில் கைக்கொண்டதாகும் என்பர் பெரியோர்.

தமிழ் நாட்டின் வடக்கே யுள்ளது **வடுகநாடு**. தமிழகத்தின் வடபேர் எல்லையாய் விளங்கிடும் **திருவேங்கடம்** வடுக நாட்டில் உள்ளதாகும். வடுக நாட்டில் வாழ்ந்தோர் **வடுகர்**. அவர்கள் பேசிய மொழி **வடுகு** எனப்படும். இவ்வடுகு பின் தெலுங்கு எனும் பெயர் பெறுவதாயிற்று. மன்னன் திருமா வளவன் அந்நாட்டையும் தன்னடிப் படுத்திக்கொள்ள விரும்பிப் படை எடுத்துச் சென்றான். வடுக நாட்டில் பல சிற்றரசர்களிருந்தனர். அவர்கள் அனைவரும் ஒன்று சேர்ந்து பெருஞ்சேனையுடன் வந்து திருமா வளவனை எதிர்த்தனர். திருமா வளவனோ அச்சேனைகளைக் கண்டு அஞ்சுபவன்? அவன் வடுகர்களைக் கொல் களிற்றுக் குழாத்திடை புகும் அரியேறு என்னப் பாய்ந்து அவர்களை முறியடித்து அவர்கள் பின்னிடைந்து ஓடுமாறு செய்து வாகை மிலைந்து ஓகையோடு நின்றனன். வடுகவரசர் வண்டமிழ் மன்னன் வலிகண்டு அஞ்சி வாய்பொத்தி ஏவலின் நின்றனர்.

பின்னர்த் திருமா வளவன் தொண்டை நன்னாட்டை யாண்ட தொண்டைமான் இளந்திரையனையும் போரில் கலக்கி வெற்றிகொண்டு மலையமாநாட்டை நோக்கிச் சென்றனன். அந்நாட்டினை வளப்படுத்துவது பெண்ணையாறு. அப்பேராற்றுக் கரைக்கண் அமைந்துள்ளது திருக்கோவலூர். அத்திருநகர் மலையமாநாட்டிற்குத் தலைநகராக விளங்கிற்று. மாலையமா நாட்டரனாகிய மலையமான் சோழநாட்டரசர்களின் ஆணைக்குட்பட்டு நடக்கும் சிற்றரசன். அவன், திருமா வளவனின் வருகை கேட்டுவந்து நல்வர வேற்றுக் கப்பப் பணமும், தன் நாட்டில் கிடைக்கும் நற்பொருள்களையும் அளித்து நட்புக் கொண்டனன். ஆதலால், திருமா வளவன் அந்நாட்டை விடுத்துப் பன்றிநாட்டை நோக்கிச் சென்றான்.

பன்றிநாடு, பாண்டிநாட்டிற்கு வடக்கே இருக்கும் ஒரு சிறுநாடு. அதன் தலைநகர் நாகைப்பட்டினம். அந்நாட்டின்கண் வாழ்ந்தோர் எயினர் என்றழைக்கப்படுவோர் ஆவர். அவர்களுள் நாகர், ஒளியர் இருவகையிரும் உண்டு. ஒளியர் என்பார் நாகருள் ஒருவகையினரே. ஒளிநாகர் அரசுபட்டம் எய்துதற்கு உரியராவர். அவர்கள் வலிமிகப் படைத்தவர்கள். அவர்களால் குறுநில மன்னர்கள் பெரிதும் துன்புற்றனர். அதனை அறிந்த திருமா வளவன் அவர்கள்மீது போர் தொடுத்துச் சென்று, வலியழித்து அடக்கினன். பின், திருமா வளவன் பாண்டிநாடு நோக்கிச் சென்றான்.

பாண்டி நாடு, தென்பாண்டி நாடு, பாண்டி நாடு எனும் இருபிரிவினை யுடையது. தென்பாண்டி நாடு

என்பது தற்காலம் திருநெல்வேலி ஜில்லாவே யாகும். பாண்டிநாடு என்பது மதுரை ஜில்லாவாகும். திருமா வளவன் பாண்டி நாட்டின் மீது படையெடுத்துச் சென்றதும், பாண்டியன் வெள்ளியம்பலம் துஞ்சிய பெருவழுதி பெருஞ்சேனையுடன் வந்து எதிர்த்தனன். பாண்டியனையும் போரில் கலக்கி முறியடித்து வெற்றி கொண்டு திருமா வளவன் சேரநாடு நோக்கிச் சென்றான். சேரநாடு, பூமிநாடு, குடநாடு, குட்டநாடு, வேநாடு, கற்காநாடு எனப் பிரிக்கப்பட்டு இருந்தது. இவ்வைந்து சிறு நாடுகளையும் தன்பாற் கொண்ட சேர நாட்டிற்கு இராஜதானி நகரமாக விளங்கியது திருவஞ்சைக்களம். இந்நகரை வஞ்சி என்றும் கூறுவர். வஞ்சி என்பது கருவூர் என்று கருதுவாருமுண்டு. ஆனால் திருவஞ்சைக்களமே சேர நாட்டிர்குத் தலை நகரா யிருந்தது மன்றி வஞ்சி என்ற பெயரும் பெற்றிருந்தது என்பதும் கொள்ளத்தக்கதே.

திருமா வளவன் குடவர் என்றழைக்கப்பட்ட சேர மன்னவரை வென்று பொதுவர் என்று வழங்கிய இடைக்குலத் தரசர்களையும் வென்று வேளிரையும் வலியழிக்க வெண்ணி ஐம்பெருவேளிரையும் சென்று தாக்கி வலியழித்து வெற்றிகொண்டான். இருங்கோவேள் முதலிய வேளிர் ஐவரும் திருமா வளவனுக்குக் கப்பம் கட்டுவதாக ஒப்புக்கொண்டனர்.

இவ்வாறு தமிழகம் முழுவதும் தன்னடிப் படுத்திக் கொண்ட மன்னன் திருமா வளவன் வட நாடு நோக்கிச் சென்றனன். செல்லுங்கால் பல ஆரிய மன்னர்களும் அவன் வலிமை கேட்டு அஞ்சி அவனோடு நட்புக் கொண்டு கப்பங் கட்ட ஒப்புக் கொண்டனர். மற்றும்,

அவர்கள் அளித்த திறைப்பொருள்களோ அளவில. யாவற்றையும் பெற்றுக்கொண்டு, இருநிலமருங்கிற் பொருநரைப் பெறாது செல்லும் திருமா வளவனுக்குப் பனி தூங்கு சிகரத்து இமயப்பெருங்கிரி குறுக்கிட்டது. சோழன், கச்சியம்பதியில் சாத்தனால் அளிக்கப்பட்ட செண்டால் அதனை அடிக்கவே அது அச்செண்டிற்கு நெகிழ்ந்து அகன்று நின்று வழிவிட்டது. அக்காலை மன்னன் இமையவர் உறையும் பனிதூங்கு சிகரத்து இமயமலையை யடித்ததை எண்ணி வருந்திப் பின் அதன் சிகரத்தின்மீது தன் கொடியின் இலச்சினையான புலியைப் பொறித்து வைத்து விட்டு மீண்டனன்.

மீண்ட திருமா வளவன் வச்சிர நாட்டை யடைந்தான். வச்சிர நாடு; சோணைநதியின் பெருக்கால் வளம் பெற்று விளங்குவதாகும். சோணை நதி பண்டல் கண்டு (Bundlekhand) நகரை அடுத்து உற்பத்தியாகிப் பாடலீபுரத்தருகில் (Patna) கங்கையோடு கலக்கும் ஓர் உபநதி. வச்சிர நாட்டுவேந்தன், பொன்னிநாட்டுப் புரவலனுடன் பகைவனும் அல்லன்; நட்பினனும் அல்லன்; அயலானே எனினும் அவ்வேந்தன் காவிரிநாட்டுக் காவலன் புகழையும், வலியையும் கேள்விப்பட்டு மிக்க மரியாதையுடன் தன் நாட்டிற்கு அழைத்துவந்து அரண்மனையிலிருத்தி விருந்துகள் நடத்தினன். பின், அம்மன்னன் திருமா வளவனுக்கு முத்துக்களினால் ஆக்கப்பட்ட முத்துப்பந்தரை அளித்தனன். வச்சிரநாட்டு மன்னனிடம் விடைகொண்டு அவன் கொடுத்த முத்துப் பந்தருடன் திருமா வளவன் மகதநாடு அடைந்தான். மகத

நாட்டரசனே திருமா வளவனோடு பகைமை பூண்டு போருக்கு எழுந்தனன். போரினை விரும்பி வடக்கே போந்தும் போரின்மையால் வருந்திய திருமா வளவன் மனக் களிப்புற்றுக் கடும்போர் புரிந்தனன். பொன்னி நாட்டுப் புரவலன் படைமுன் மகத நாட்டு மன்னன் படைகள் கலங்கி மலங்கி வெருண்டு இரிந்து ஓடின. மகத நாட்டு மன்னன் சோழன் வலியைச் செவ்வனே யுணர்ந்து சமாதனத்திற்கு வந்து சோழனோடு நட்புப் பூண்டது மன்றிப் பட்டி மண்டபம் என்பதையும் கொடுத்தனன். அதனைப் பெற்றுக்கொண்ட திருமா வளவன் அம்மன்னனையும் தனக்குக் கப்பங் கட்டும் மன்னருள் ஒருவனுக ஏற்றுக்கொண்டு அவந்திநாடு நோக்கிச் சென்றான். அவந்தி நாட்டரசன் சோழனுக்கு நண்பினன். அதனால் அம்மன்னன் திருமா வளவனைத் தன் அரண்மனைக்கு அழைத்துச் சென்று விருந்துகள் நடத்தினான். மற்றும், அம்மன்னன், உவகை மிகுதியால் தன் நண்பனுகிய புனல் நாடனுக்கு நவரத்தினங்களால் இழைத்த வாயிற்றோரணத்தை யளித்தனன்.

மாநீர்வேலி வச்சிர நாட்டுக் கோன் அளித்த முத்துப் பந்தரையும், மகத நன்னாட்டு வேந்தன் பகைப்புறத்துக் கொடுத்த பட்டி மண்டபத்தையும், அவந்தி வேந்தன் உவந்து கொடுத்த தோரண வாயிலையும் பெற்ற திருமா வளவன் ஆரிய மன்னர் பலரிடம் திறைகொண்டு மீண்டனன். மீண்ட அன்னேன் கடன்மீதிலும் ஆணை செலுத்தும் கருத்துடையோனுயினனுகவே இலங்கை மீது படை எடுத்துச் சென்றனன். அக்காலத்தில் முதற்கயவாகுவிற்குமுன்

ஒரு சிங்கள ராஜன் அரசாண்டு வந்தனன். அச்சிங்கள ராஜன், சோழன் படையெடுத்து வருதலையறிந்து சேனைகளைத் திரட்டிக்கொண்டு எதிர்த்து நின்று சோழனோடு போர்புரிந்தான். எங்கும் வெற்றியின் மேல் வெற்றியாக வாகை சூடிவரும் திருமா வளவன் அவனையும் போரில் கலக்கி வெற்றிகொண்டு, அவனால் அளிக்கப்பட்ட திறைப் பொருள்களையும் பிறவற்றையும் எடுத்துக்கொண்டு சோழ நன்னாட்டையடைந்து காவிரிப்பூம்பட்டினத்தில் புக்கனன். அந்நகர் அன்று தேவலோகம்போல் சிங்காரிக்கப் பட்டிருந்தது. புகார் நகரில் தேவேந்திரனைப்போல் புகுந்த மன்னன் கொலுமண்டபத்தமர்ந்து இமயம் முதல் சேது பரியந்தம் ஒருகோலோச்சுவானாயினன். நாவலந் தீவை ஒரு குடைக்கீழ் ஆண்ட ஒப்பற்ற தமிழ் மன்னன் ஓங்குயர் விழுச்சீர் பெற்ற திருமா வளவனே யன்றோ!

9. ஆதி மந்தியார்

மன்னன் திருமா வளவன், நாங்கூர் வேண்மாள் என்னும் பொற்புடை மனைவியோடு இனிது வாழ்ந்து வரும் நாட்களில் மூன்று ஆண்மக்களும் ஒரு பெண்ணும் தோன்றினர் என்று படித்தோம் அன்றோ? மன்னன், அப்பெண்மகவுக்கு ஆதிமந்தியார் என்று பெயரிட்டு அன்போடு வளர்த்து வந்தனன். ஆதிமந்தி என்னும் அப்பெண் இளம் பருவத்திலேயே உருவினும் திருவினும் ஒப்புயர்வற்று விளங்கினாள். அவளது கவின்பெறு வனப்பைக் கண்டு இன்புற்ற திருமா வளவனும் வேண்மாளும் அப்பெண்ணமுதை இரும்பிடர்த்தலையாரிடம் விடுத்துக் கல்வி கற்பிக்குமாறு செய்தனர். இரும்பிடர்த்தலையார் ஆதிமந்திக்குத் தமிழ்க் கல்வியை யூட்டிவந்தனர். அந்நங்கை உருவினும், திருவினும் ஒப்ப வளர்ந்த தொப்பக் கல்வியினும் மேம்பட்டு விளங்கினாள். இசையினும் அவள் சிறந்து விளங்கினாள். யாழ், குழல் முதலியனவற்றினும் அவள் சிறந்த பயிற்சி பெற்றிருந்தாள். அம்மட்டோ! அவள் குணத்தாலும், நலத்தாலும் ஒப்புயர் வற்று விளங்கினாள். தம் மகள் பல்லாற்றானும் சிறந்து விளங்குவதைக் கண்ட திருமா வளவனும் வேண்மாளும் கொண்ட மகிழ்ச்சிக்கு அளவில்லை. பொறையிற் புவிமகளையும், உருவில் திருமகளையும், கல்வியில் நாமகளையும், ஒப்ப விளங்கிய ஆதிமந்தி நாளும் குணனும், நலனும் ஒருங்கு வளர வளர்ந்து மணப்பருவம் எய்தினள்.

மகள் மணப்பருவம் எய்தி இருத்தலை அறிந்த மன்னன் அவளுக்கு மணம்செய்து காண விழைந்தனன். அவளது குணநலங்களுக்கு ஏற்றவாறு தக்கதோர் மணாளனைத்தேடி மணஞ்செய்து வைக்கவேண்டியது அவனுடைய கடமையே யன்றோ! உலகில் நன்மணாளனைத் தேடித் தம் புத்திரிகளுக்கு மணம் செய்து வைப்பதில் தாய் தந்தையர் அடையும் துன்பங்கள் எண்ணிறந்தனவன்றோ! கருத்தொருமித்த காதலனும், காதலியும் இவ்வுலகில் காணக்கிடைத்தல் அரிதே. ஆகலினால் திருமா வளவனும் இரும்பிடர்த்தலையாரும் ஆதிமந்திக்கு இசைந்ததோர் மணாளனை நாடி மணம் புரிவிப்பதில் பெருமுயற்சி கொண்டிருந்தனர். அவர்கள் பலதேய அரசகுமாரர்களின் எழில், குணம், கல்வி முதலியனவற்றைப்பற்றி ஆராய்வாராயினர். முடிவில் மாமனும் மருமானும் ஓர் அரசிளங்குமாரனைத் தேர்ந்தெடுத்தனர். அவன் ஆதிமந்தியின் எழில், குணம், கல்வி முதலியனவற்றிற்கு இசைந்த மணாளனே. அவன் பெயர் அத்தி என்பதாகும். அவனை ஆட்டன் அத்தி என்றும் கூறுவர்.

ஆட்டன் அத்தி ஒரு சேரநாட்டரசன். அவன் வில், வேல், வாள் பயிற்சிலும், குதிரையேற்றத்திலும், யானையேற்றத்திலும் சிறந்தவன். மற்றும், போரில் பகைவர்களை வெங்கிட்டோடும்படி துரத்திப் போர் மலைந்து வாகை சூடும் விறலோன். அவனது உருவமும், ஆடவர் அவாவும் தன்மைத்து. முருகனோ, மதனனோ என மருளும் தகைமை வாய்ந்த வடிவழகைப் பெற்ற ஆட்டன் அத்தி சங்கீதப் பயிற்சியும், கலைத்தமிழ்ப் பயிற்சியும் பெற்றவன். அவன் இசையில் பெருவிருப்புடை

யனுயிருந்தது மன்றிப் பரத நாட்டியத்திலும் தேர்ச்சி பெற்றவன். அவன் பண்டைப் பரதநாட்டிய நூல் களைச் செவ்வனே பயின்று நாட்டிய இலக்கணங்களை நன்கு உணர்ந்திருந்தான். ஆதலின் அவன் அடிக் கடி கீதங்கள் பாடி மகிழ்வதோடு அக்கீதங்களுக் கிசையச் சதியிட்டு நாட்டியமும் புரிந்து மகிழ்வான். ஆதலின் அன்றே அவன் ஆட்டன் அத்தி என்று பெயர் பெற்றுன்! அவன் அரசியலைச் செவ்வனே நடத்தி வந்தான். ஆட்டன் அத்தி, ஆதிமந்தியின் வடி வழகையும், குண நலங்களையும், கல்விச்சிறப்பையும் கேள்வியுற்று அவளை மணந்து கொள்ள விரும்பினன். ஆதலின் இரும்பிடர்த்தலையாரும், திருமா வளவனும் அவனை அணுகி ஆதி மந்தியை மணந்துகொள்ளும் படி கேட்டது அவனுக்குப் பழம் நழுவிப் பாலில் விழுந்தது போல் ஆயிற்று. அவனும் ஆதி மந்தியை மணந்துகொள்ள இசைந்தனன்.

திருமா வளவன் தன் அவைக்களத்திலுள்ள நிமித்தகர்களைக் கூவிப் பெரியோர்கள் துணைகொண்டு நன்னுள் ஒன்றைக் குறித்தனன். அந்நன்னுளில் ஆதி மந்தியை ஆட்டன் அத்திக்கு வாழ்க்கைத்துணையாக மணம்புரிவிப்பதெனக் குறித்துப் பல்வேறு தேயத் தர சர்களுக்கும், செல்வர்களுக்கும் ஓலைகள் போக்கினன். காவிரிப்பூம்பட்டினம் பொன்னுட்டு அமராவதியி னும் பொலிவு பெற்று விளங்கும்படி சிங்காரிக்கப்பட் டது. ஆட்டன் அத்தியும், சுற்றத்தாரும், பெரியோர் களும், நால்வகைப் படைகளும் புடைசூழச் சோழநன் ளுட்டுப் பூம்புகார் நகர் வந்தடைந்தனர். அந்நகரில் எங்கும் பல்வேறு தேசத்து மன்னரும், மக்களும்

வந்து நிறைந்திருந்தனர். திருமா வளவன் அவரவர்களுக்கு ஏற்றவாறு இருப்பிடங்களும், பிறவும் அளித்து உபசரித்தனன். சேர நாட்டினின்றும் போந்த மக்களும் பிறரும் செவ்வகையாக உபசரிக்கப் பட்டனர். ஆட்டன் அத்தியையும், அவன் சுற்றத்தாரையும் புதியதோர் அரண்மனையில் இருத்தினன். திருமண நாள் நெருங்கியது. திருமணத்திற்குரிய நாளன்று ஆட்டன் அத்தியையும், ஆதி மந்தியையும் கங்கை முதலிய புண்ணிய நீர் கொண்டு நீராட்டுவித்து, ஆடை ஆபரணங்களால் அலங்கரித்து அழகிய திருமண மண்டபத்தில் அரதந பீட மிசை அமர்வித்தனர். நன்முகூர்த்த வேளை நணுகியது. வேதியர் வேதம் ஓத, மங்கையர் பல்லாண்டு பாட, பல்லியங்கள் இயம்ப ஆட்டன் அத்தி மங்கல நாணை மகிழ்வோடு ஆதிமந்தியின் கழுத்தில் புனைந்தனன். எல்லோரும் மணவினை கண்டு மகிழ்ந்தனர். திருமாவளவன் தன் பண்டாரத்தைத் திறந்து யாவர்க்கும் வேண்டுவனவற்றை வேண்டியவரை அளித்தான். பல்வேறு தேசத்தரசர்களும் ஆதி மந்திக்கு அரும் பொருள்களை அளித்து ஆசி கூறினர். திருமா வள வளவன் தன் மகளுக்கு ஒப்பற்ற உயர்வு பொருந்திய பொருள் சீதனமாகக் கொடுத்தான்; பெரு விருந்துகள் நடத்தினன். சுருங்கச் சொல்லின் காவிரிப்பூம் பட்டினத்தில் ஒரு மாதம் வரை ஆதி மந்தியின் திருமண வைபவம் நடந்துகொண்டே இருந்தது. பின் அனைவரும் தத்தம் நாடுகளுக்குச் சென்றனர்.

திருமா வளவனும், இரும்பிடர்த்தலையாரும் அடைந்த மகிழ்ச்சிக்கு எல்லையில்லை. அவர்கள் பல

காலும் ஆட்டன் அத்தியைச் சோழ நாட்டிற்கு வர வழைத்துத் தம்மிடையில் அவனை வைத்துக்கொண்டு உரையாடி மகிழ்வர். ஆதி மந்தி, தான் செய்த புண்ணியப் பேறே தனக்கு நன் மணாளனைத் தந்தது என மகிழ்ந்து கணவன் கருத்திற்கு இசைந்து பெண் என்னும் பெருமையோடு இல்லறம் நடத்தி வந்தாள். கருத்தொருமித்த காதலனும், காதலியுமான ஆதி மந்தியும் ஆட்டன் அத்தியும் அறவோர்க்களித்தல், அந்தணர் ஓம்பல், விருந்தினர் பேணல் முதலிய நல்லறங்களை இன்பத்தோடு புரிந்து வந்தனர். இல்லற மல்லது நல்லறம் அன்று என்பது நரை மூதாட்டியின் நல்லுரையன்றோ! அவர்கள் இருவரும் உடல் வேறுடையவராயினும் உயிர் வேறு படாதவரே! காதல் மனையாளும் காதலனும் கருத்தோருமித்துத், தீதில் ஒரு கருமம் செய்பவே என்னும் பொன்மொழியை அவர்கள் உளத்தில் கொண்டு ஒழுகிவந்தனர். அவர்கள் உண்மையில், "காகத் திரு கண்ணிற்கு ஒன்றே மணி கலந்தாங்கு, இருவர் ஆகத்திலும் ஓருயிர் கண்டனம்" எனக் கண்டோர் கூறுமாறு இல்லறம் புரிந்து வந்தனர். சோழன் வேண்டும் பொழுதெல்லாம் ஆட்டன் அத்தியும், ஆதி மந்தியும் சோழநாட்டிற்குப் போந்து திருமா வளவனோடு சிலகாலம் இருந்து பின் தம் நாட்டிற்குச் செல்வர். இவ்வாறு சில ஆண்டுகள் கடந்தன.

என்றும் வற்றா இயல்பு வாய்ந்து, சோழநன்னாட்டிற்குப் பீடும் பொருளும் அளிக்கும் பொன்னி என்னும் காவிரி நதியில் ஆடி மாதத்தில் நீர், பெருக்கெடுத்தோடும். அப்புதுநீர்ப் பெருக்கின் பொழுது அந்

நாட்டிலுள்ள மக்கள் அனைவரும் அந்நீரில் மூழ்கி விளையாடி விழாக்கொண்டாடுதல் வழக்கம். அவர்கள் திரள் திரளாகப் பல்வேறு துறைகளுக்கும் சென்று நீர் விளையாடி மகிழ்வார்கள். அவர்கள் அக்காலை, "பொன்னளிக்கும் புதுப்புனல் காவிரி பொங்குக" என்று வாழ்த்தும் ஓசை எழுகடல் ஓசையை யடக்கும். சிலர், காவிரி நதியைப் பூசிப்பார்கள். நீர் விளையாடிய பின், ஆங்காங்குள்ள வெண்மணல் எக்கரிலும், சோலைகளிலும், மண்டபங்களிலும், புத்தம் புத்தாடைகளும், அணிகளும் அணிந்து அமர்ந்து சுற்றத்தாருடனும், மனைவி மக்களுடனும், இன்சுவை மிகுந்த நெய்யால் தாளித்த பல்வேறுவகைச் சோற்றுடன், பல பணியாரங்களையும் உண்டு, மகிழ்ச்சியோடு கடுகி ஓடும் காவிரியின் நிறைந்த புனலை நோக்கி இன்புற்றிருப்பார்கள். இத்தகைய திருவிழாவைச் சோழன் திருமா வளவன் நடத்துங் காலத்தெல்லாம் ஆட்டன் அத்தியும் ஆதி மந்தியும் சோழநாட்டிற்கு வந்து திருமா வளவனோடு இருப்பது வழக்கம். அக்காலங்களில் திருமா வளவன் காவிரிப்பூம்பட்டினத்திற்கும், மாயூரத்திற்கும் இடையிலுள்ள **கழார்** என்னும் ஊரின் காவிரித் துறையை யடைந்து எல்லாருடன் காவிரிப் புதுப்புனல் திருவிழக் கொண்டாடி மகிழ்வான்.

ஒரு வருடம் காவிரியின் புதுப்புனல் திருவிழாக் காலம் வந்தது. ஆட்டன் அத்தியும் ஆதிமந்தியும், திருமா வளவன் அழைத்ததற் கிசைந்து சோழ நாட்டிற்கு வந்தனர். திருவிழா நாளன்று மன்னன் திருமா வளவன் எல்லாரோடும் கழார் என்னும் ஊரின்

காவிரித் துறையை அடைந்தனன். அங்கு, யாவரும் புதுநீர்ப் பெருக்கில் மகிழ்ச்சியோடு மூழ்கி விளையாடிக் கொண்டிருந்தனர். ஆட்டன் அத்தியும் நீரில் மூழ்கி விளையாடிக்கொண்டிருந்தான். ஆற்றின் நீரில் நீந்தி விளையாடுதலை ஆட்டன் அத்தி மிகவும் விரும்பினான். அவனுக்கு நீந்தவும் நன்றாகத் தெரியும். எனினும் பெருவெள்ளப் பெருக்கில் புணையின்றி நீந்துதல் இன்னாதே யன்றோ! "நீர் விளையாடேல்; நெடு நீர்ப் **புணையின்றி நீந்துதல் இன்னா**" என்பன ஆன்றோரின் அமுத மொழிகளன்றோ! பல விடத்தும் மூழ்கி மூழ்கித் தோன்றித் தோன்றி மகிழ்வோடு நீர் விளையாடிக் கொண்டிருந்த ஆட்டன் அத்தி தவறிக் கடுகி வந்த நீர்ச்சுழியில் அகப்பட்டுக் கொண்டான். அவன் பல்வகையிலும் அதனினின்றும் தப்பித்து வர முயன்றும் அம்முயற்சி பயன் படாமற் போயிற்று. ஆகவே அவன் மூழ்கிய நிலையில் வெள்ளத்தால் அடித்துக் கொண்டு போகப்பட்டான். கரையில் இருந்தவர்கள் நீரில் மூழ்கி விளையாடுகின்றான் என முதலில் நினைத்தனர். நெடிது காலம் அவனைக் காணாதிருக்கவே அவர்கள் ஐயுற்றனர். எங்கும் பரபரப்பு உண்டாயிற்று. திருமா வளவன் திகைப்படைந்தான். ஆதி மந்தி நெஞ்சம் திடுக்கிட்டுச் சித்திரப் பாவையைப் போல் செயலற்று இருந்தாள். நீந்தும் வல்லார் பலர் ஆற்றில் இறங்கிப் பல்வேறிடங்களிலும் தேடித்தேடிப் பார்த்தனர். எங்கும் அத்தியைக் காணாது வருந்தி வருந்தி அரசனுக்கு அறிவித்தனர். ஆதி மந்தியோ நீர் வழி கண்களை யுடையவளாய்ப் பித்துக் கொண்டாற்போல், "ஐயகோ! என்னுயிரே! நீ யாண்டுள்

ளாய்! நீரில் மூழ்கிக் கரந்து சென்ற மாயம் தான் என்னே! என்னை இங்குவிட்டு எங்குச் சென்றாய்! என் கண்மணி! யான் தனியளாய்த் தவித்தல் தகுமோ!" என்று பலவாறு வாய்விட்டரற்றிக் கொண்டு அங்கும் இங்கும் ஓடி அலைந்தாள். அவளைத் தேற்றத் திருமா வளவன் பலவாறு முயன்றான்; ஒன்றும் பயன் படவில்லை. ஆதி மந்தி ஒருவர் சொல்லையும் கேட்காது, "மரமே! என் இன்னுயிரைக் கண்டாயோ? புல்லே, கண்டாயோ! மானே, கண்டாயோ! மயிலே, கண்டாயோ!" என்று கேட்டுக் கொண்டே வழியிடைப்பட்டவர்களையும் கேட்டுக் கொண்டு அழுத கண்ணும், சிந்திய மூக்கும், சிதைந்த ஆடையும், அவிழ்ந்த கூந்தலும், தளர்ந்த மேனியும் தாங்கிக்கொண்டு காவிரிக்கரையூடு கணவனை நாடிச் சென்றாள். மன்னன் திருமா வளவன், அவளைத் தடுத்தற்கு இயலாதவனாய், மற்றவருடன் அளவிலாத் துயரத்துடன் அரண்மனையை யடைந்தான். நாங்கூர் வேண்மாளும், இரும்பிடர்த்தலையாரும், திருமா வளவனும் எத்தகைய துன்பமுற்றிருந்தனர் என்பதை யாவரே எடுத்தியம்பும் திறத்தினர்? ஒருவாறு கூறுவோமாயின் அவர்கள் உயிரில்லா உடம்புபோல் இருந்தனர் என்னலாம்!

மக்கள் வாழ்க்கையில் இன்பமும் துன்பமும் கலந்து வருதல் இயல்பு. இன்னல் வந்துற்றகாலை அழுங்கியும், இன்பம் வந்துற்றகாலை மகிழ்ந்தும் வாழ்நாளைக் கழிப்பது சாதாரண மானிடர்களுக்கு இயல்பு. ஆனால் பெரியோர்கள் இன்பத்தையும் துன்பத்தையும் ஒப்ப நோக்கும் தன்மையுடையவராய்

வாழ்வர். ஏனெனில், "ஆவது ஆகுங் காலத் தாவதும், அழிந்து சிந்திப் போவது அயலே நின்று போற்றினும் போதல் திண்ணம்" என்பதை அவர்கள் நன்குணர் வர். விதி வலிது. அதனைத் தடுப்பார் யார்? அரசனும் பரிவாரங்களும் அடைந்திருந்த மகிழ்ச்சி ஒரு கணத் தில் மாறிற்றன்றோ!

கண்டார் நடுக்குறுங் கோலத்தோடு சென்ற ஆதி மந்தியோ காவிரியின் நெடுங்கரை வழியே பிரலாபித் துக் கொண்டு சென்று கடற்கரையை யடைந்தாள். இடைவழியில் அவள் கண்டவர்களை எல்லாம், "என் ஆருயிரைக் கண்டீரோ? என் காதலனைக் கண் டீரோ? என் ஆடல் அழகனைக் கண்டீரோ?" என்று கேட்டுக் கேட்டு வாய் நொந்தாள். அவளைக் கண்ட மைந்தரும் மங்கையரும், மெய்த்துணுக்குற் றுக் கற்பின் தெய்வமோ! விண்ணுலகத்தில் இட ருற்றுப் பொன்னுலகு நீத்து மண்ணுலகுற்ற மங் கையோ! அணங்கோ! என ஐயுற்றனர். ஆதி மந்தி ஊணும் உறக்கமும் இன்றி நின்றலும் கிடத்தலும் அகற்றிச் சின்னளில் கடற்கரையை அடைந்து ஆங்கு அலைந்து திரிந்து வருவாரையும் போவாரையும் பல வாறு கேட்டு அரற்றிக்கொண்டிருந்தனள். யாரே அவளுக்குப் பதில் கூறுவார்! அந்தோ பாவம்! கற் பின் கொழுந்தும் பொற்பின் செல்வியும் ஆய ஆதி மந்தியை அனைவரும் பேய்க்கோட்பட்டவள் என் றும், பித்தேறியவளென்றும் கருதினர். இது நிற்க.

காவிரி கொண்டொளித்த அத்தி நீர்ச்சுழலில் சிக் குண்டு தன்னால் இயன்றவரை முயன்றும் பயனின்றி நீரோடு செல்வானானன். ஆனால் அவன் நீந்துதற்கு

முயன்று கொண்டே வந்தனன். அவன் பலகாலும் வெளியே தோன்றுவதும் மூழ்குவதுமாக இருந்தான். நீர் கடுவிசை கொண்டு மண்டி ஓடிக்கொண்டிருந்ததால் அவன் நீர்ப்பெருக்கில் அடித்துக்கொண்டு செல்லப்பட்டான். நட்டாற்றில் நீர்ச்சுழியலில் சிக்குண்ட அவன் அச்சுழியலினின்றும் தப்பித்துக் கொண்டுவர, அவன் அந்நீர்ப்பெருக்கோடு இரண்டு மூன்று மைல்கள் தூரம் சென்றான். பின், அவன் நீர்ச்சுழியலின்றும் விடுபட்டான். அப்பொழுதான் அவனுக்கு அபாயம் நீங்கியது. நீந்திக் கரை யேறுதலும் கூடும் என்ற நம்பிக்கையும் அவனுக்கு உண்டாயிற்று. ஆனல் நீர்ச்சுழியலில் அகப்பட்டுகொண்டிருந்தபொழுது பலகாலும் தண்ணீர் குடித்ததினல் உடல் பருத்துவிட்டதுமன்றி அவயங்களும் சலித்திருந்தன. அச்சமயம் அவன் நீந்துதற்கு உரிய நிலையில் இல்லை. ஆகவே அவன் இயன்றளவு கரையையணுகும் முறையில் நீர்ப்பெருக்கோடு அடித்துக் கொண்டு வரப்பட்டான். அந்நிலையில் அவன் பெரிய அலைகளால் மோதப்பட்டுக் கடற்கரையை அடுத்துள்ள ஓர் ஊரின் ஆற்றங்கரையோரத்தில் ஒதுக்கப்பட்டான். அவன் கரையிலேறி அங்கு மணலில் சலிப்பால் விழுந்து கிடந்தனன்.

கடற்கரையை யடுத்ததாகிய சிற்றூர் ஒன்றில் மருதி என்பாள் ஒருத்தி வசித்து வந்தனள். அவள் தினந்தோறும அக்கடற்கரைக்குச் செல்வதுண்டு. ஆட்டன் அத்தி, ஆற்றுப் பெருக்கால் அடித்துக் கொண்டு வரப்பட்டு, அலைகடலோரத்தில் மணற் றிட்டில் விழ்ந்து கிடந்த அந்தத் தினத்திலும் அவள் அங்கு வந்தாள். அங்கு அவள் ஆட்டன் அத்தி விழுந்து

கிடப்பதைக் கண்டாள். அவன் நிலைமையை அவள் நன்கு யூகித்து அறிந்து கொண்டாள். ஆட்டன் அத்தியோ மூடிய கண் திறவாதவனாய்ச் சோர்வுற்றுக் கிடந்தான். அவன் மேனி சிறிதும் அசைய வில்லை. நெடிது நேரம் உற்றுப் பார்த்த மருதி அவன் வடிவ வெழிலால் அவன் ஒரு சிறந்தோனாக இருக்கவேண்டும் என்று நன்கறிந்து கொண்டாள். அவன் நிலையை அறிந்த அவள், அவனை மெதுவாகப் புரட்டிப் பார்த்து அவன் தன்னையும் மறந்த மயக்க நிலையில் குற்றுயிருடன் களைத்துக் கிடக்கின்றான் என்பதை அறிந்துகொண்டாள். அவள் மனம் உருகியது. மருதி, அங்குச் சற்று நேரம் இருந்து பலவகைகளி லும் அவனுக்குக் களைப்பு நீங்குமாறு செய்தாள். அவள் உதவியால் ஆட்டன் அத்தி களைப்பு நீங்கிக் கண் திறந்தான். அப்பொழுதுதான் கைகால்களை அசைக்கக் கூடிய நிலையை அவன் அடைந்தான். பின்னர், மருதி செய்த உதவிகளால் ஒருவாறு தேறி தள்ளாடித் தள்ளாடி நடக்கும் நிலைமை எய்தினன். மருதி அவனை வீட்டிற்கு அழைத்துச் சென்றாள். அங்கு அவள் அவனுக்குப் பல்வகையிலும் உண்டாகிய நோயைக் குணப்படுத்த முயற்சி எடுத்துக் கொண்டாள். அவள் நல்லுணவு அட்டு அவனுக்கு அளித்தாள். ஆட்டன் அத்தியின் நிலை ஒருவாறு குணப்பட்டு வந்தது. சில நாட்கள் கழிந்தன.

ஆட்டன் அத்தி குணம் அடைந்து எழிலும் திறனும் அடைந்தான். அவன் பழைமையேபோல ஆடலிலும் பாடலிலும் காலத்தை இன்புறக் கழிப்பதானான். மருதி என்பாள் ஒரு பாடினி. அவள், ஆட்

டன் அத்தியின் ஆடல் பாடல்களிலும், வடிவழகிலும் ஈடுபட்டு மகிழ்ந்தாள். அவள் அவனை அன்புடன் நேசித்தாள். ஆட்டன் அத்தி அவளைக் கந்தருவ மணத்தைத் தழுவி மணந்து கொண்டான். ஆட்டன் அத்தியும் மருதியும் அன்புற்று இன்புற்று வாழ்ந்து வந்தனர். ஆட்டன் அத்தி நாட்டையும், ஆதி மந்தியையும் அறவே மறந்திருந்தான்.

ஆதி மந்தி, கண்ணிற்கினிய கணவன் காவிரிப் பெருக்கால் இழுப்புண்டு போயினனே என்று கலங்கிய நிலையில் கண்களில் நீர் சோர, தலைவிரி கூந்தலோடு அரற்றிக்கொண்டு காவிரிக் கரையூடு வந்து எங்கும் தேடித் திரிந்தனள். கணவனைக் காணாது கலுழும் ஆதி மந்தி, மருதியின் வீட்டிற்குப் பக்கத்தில் தற்செயலாய்ப் போந்து அரற்றி யழுது கொண்டிருக்கையில், மருதி வெளியே வந்து அவளது துன்புற்ற நிலையைக் கண்டு மனங் கசிந்துருகி, அவளுக்குற்ற விடுக்கண் யாதென வினவி இல்லத்திற்கு அழைத்துச் சென்றனள். மருதிக்கு ஆதி மந்தி யாவற்றையும் கூறிக்கொண்டே சென்றனள். இல்லத்தை யடைந்ததும் ஆதி மந்தி ஆங்கு ஆட்டன் அத்தியைக் கண்டனள். இறந்தவர் தோன்றினாற் போல் பெருமகிழ்ச்சி எய்திய ஆதி மந்தி, ஆட்டன் அத்தியை இறுகத் தழுவிக் கொண்டனள். ஆட்டன் அத்தி வாய் பேசவியலாதவனாய்க் கண்களில் நீர் வடிய ஆதி மந்தியைத் தழுவிக் கொண்டான். "பிரிந்தவர் கூடினாற் பேச வேண்டுமோ ?" நெடிது நேரம் கழிந்த பின் இருவரும் தத்தமக்குற்ற இடுக்கண்களைக் கூறிக் கொண்டு தமக்குள் தாம் தேறுதல் அடைந்தனர்.

இருவர் நிலையையும் அறிந்த மருதி, ஆதி மந்தியின் எழிலைக் கண்ணுற்று; 'இனி ஆட்டன் அத்தி அவளை விட்டுப் பிரியான்' என்று கருதி வெளிப்போந்து கடலைக் குறுகினாள். அவள் மனத்தில் தோற்றிய எண்ணங்கள் யாவோ? அறியோம். அவள் கடலில் பாய்ந்து உயிர் துறந்தாள். அச்செய்தி பின் தெரிய வந்தது. அதற்காக அவன் பெரிதும் வருந்தினான். அவன், செய்ந் நன்றி மறவாமல், ஆவன செய்து பின் ஆதி மந்தியோடு காவிரிப்பூம் பட்டினம் சென்றடைந்தான்.

திருமா வளவன், தன் பெண்ணையும் மருகனையும் கண்டு அளவிலா உவகை பூத்தனன். சிலகாலம் ஆட்டன் அத்தி மாமனார் இல்லத்திருந்துவிட்டுப் பின் தன் நாட்டிற்குச் சென்றனன். அரசனை இழந்தோமே என்றிரங்கிக்கொண்டிருந்த அந்நன்னாடு அவனைக் கண்டதும் களிப்பென்னும் கடலுள் மூழ்கியது. ஆட்டன் அத்தி அரியணை யமர்ந்து இன்ப வரசு நடத்திவந்தான்.

10. அரசியல்

ஒரு நாட்டின் சீரும் சிறப்பும், மன்னன் பெருமையும் அவனுடைய ஆட்சிக்கு ஏற்பவே அமைவன ஆகும். மன்னன் மாசறக் கற்றோனும், பகைப்புலன் ஒடுக்கும் விறலோனும், அமைச்சர் கூறும் நல்வழிக்கண் நிற்போனும், தன்னுயிர்போல் மன்னுயிர்களைப் பாவிக்கும் தகுதி யுடையோனும், நடுநிலை தவறாதோனுமாயின் அத்தகைய மன்னனால் புரக்கப்படும் நன்னாடு மேம்பட்டு விளங்கும் என்பதில் ஐயமென்னை? திருமா வளவனோ வெனில் மன்னன் ஒருவனுக்குப் பொருந்திடத் தகுந்த மாண்புடைக் குணங்கள் யாவும் ஒருங்கே பொருந்திடப் பெற்றோன். மற்றும், நாட்டின் நலத்தையும், குடிகளின் நலத்தையும் நாடிச் செய்வன செய்தலின்கண் ஒரு சிறிதும் குறைவுபாடு உடையோன் அல்லன். அம்மட்டோ! "நீரும் உயிர் அன்றே; நெல்லும் உயிர் அன்றே; மன்னனுயிர்த்தே மலர்தலை யுலகம்" என்னும் பொன்னுரையை நன்குணர்ந்தவன். அவன் ஆற்றலும், விநோத சாதுரி புத்தியும், பேரறிவும், நடுவு நிலைமை தவறாமையும் அமையப் பெற்றிருந்தமையை நோக்குமிடத்து நாவலந் தீவை ஒரு குடைக்கீழ் ஆளும் தகுதியுடைய மன்னன் அவனே என்பது விளங்காது இராது. நரை முது மக்கள் உவப்ப, இளமை நாணி, மறைத்து, முதுமை வேடம் தரித்துக் காட்டி உரைமுடிவு கண்ட உரவோன் அன்றோ மகிதலம் போற்றும் மன்னன்

திருமா வளவன்! அச்செய்கையை நுணுகி ஆராயு மிடத்து அவனது கூரிய மதிவலியும், விநோதமும், வியக்கத்தக்கனவே யன்றோ!

திருமா வளவன் அவையில் எண்பேராயமும் ஐம் பெருங்குழுவும் இருந்தன. நாட்டுமக்களால் தேர்ந் தெடுக்கப்பட்ட ஜனப்பிரதிநிதிகளடங்கிய சபையும் இருந்தது. பார்ப்பார் குருமார்களாக அவன் அவைக்களத்தில் சிறப்புற்றுப் பொலிந்து விளங்கி னர். அவன் நாட்டுக்குடிகள் நோய் நொடிகளின்றி வாழும் பொருட்டு ஆங்காங்கு வைத்தியசாலைகள் அமைத்து மருத்துவர்களையும் நியமித்திருந்தான். நிமித்தகர்கள் பலர் அவன் அவைக்களத்தில் சிறந்து விளங்கினர். அரசனை யடுத்து அனுபவத்தாலும், கல்வியாலும் சிறந்து விளங்கிய அமைச்சர்கள் அமர்ந்து அரசனை நல்வழிப் படுத்தி வந்தனர். திருமா வளவன் தனிமைப்பட யாவும் செய்தற் குரிய ஒப்பற்ற அரசனாக விளங்கினான் எனினும், அமைச்சர்களையும் ஆன்றோர்களையும் உசாவி அவர்கள் கருத்துக்களையும் ஏற்றுக்கொண்டே யாவற்றையும் செய்து வந்தான்.

திருமா வளவன் காலத்தில் தமிழ் வளம் நிரம்பிய சோழ நன்னாட்டில் கைத்தொழில், சிற்பம், சங்கீதம் முதலியன சிறந்து விளங்கின. வேளாண்மை சிறப் புற்றோங்கியது. அவன் வியாபாரத்திற்குரிய பல வசதிகளையும் செய்வித்தனன். கடற்றுறை முகங் களும், அவ்வவ்விடங்களில் கலங்கரை விளக்கங்களும் சிறந்து விளங்கின. வியாபாரம் செழித்தோங்குவ தாயிற்று. மொழி பல பெருகிய பழிதீர் தேயத்துப்

புலம்பெயர் மக்கள் கலந்தினிதுறையும் முட்டாத சிறப்பினை யுடையது காவிரிப்பூம்பட்டினம் என்று எல்லோரும் போற்றிக் கூறுவர். சோனகர், சீனர், சாவகர், ரோமர் முதலிய பல நாட்டோரும் காவிரிப் பூம் பட்டினத்தை யடைந்து வாணிபம் பேணி வந்தனர். அதனாலும் நாட்டில் செல்வம் பெருகிற்று.

திருமா வளவன் கல்வியைக் கண்ணென மதித்து வந்தனன். அவனுக்குப் பெருந்துணையாகவும் ஆசிரியராகவும் இருந்து வந்தவர் இரும்பிடர்த்தலையார் என்னும் புலவர் அன்றோ? கல்வியைப் பெருக்கித் தன் நாட்டுக் குடிகளின் அகவிருளை யோட்டி மேன்மைப் படுத்த வேண்டியது தன் கடனே என்பதை அவன் உணர்ந்திருந்தான். அதனால் அவன் தன் நாட்டில் எங்கும் கல்விக் கழகங்களை நிறுவி மக்களுக்குக் கல்வி புகட்டி வந்தனன். அவன் காலத்தில் புத்தக நிலையங்கள் பல நிறைந்து விளங்கின. ஆங்காங்குத் தமிழ்ச் சங்கங்களை நிறுவிப் புலவர்களை அவைகளில் சேர்த்துத் தமிழ்க் கல்வியைப் பரவச் செய்தான். அதனாலும் தமிழ் கல்வி பரவலாயிற்று. அவன் தமிழ்ப் புலவர்களை ஆதரித்து வந்தான். அவன் காலத்தில் பல்வேறு சமயத்தவர்களும் இன்புற்று வாழ்ந்து வந்தனர்.

திருமா வளவன், குடிகளிடத்தில் ஆறில் ஒரு பகுதியையே அரசுக்குரிய கடமையாகக் கொண்டான். அவ்வாறு கொண்ட வரிப்பணத்தையும் குடிகளின் நன்மையைக் கருதியே செலவிட்டு வந்தான். காவிரிப் பேராற்றில் அணைகட்டிக் கால்வாய்கள் வெட்டி நீர்ப்பாய்ச்சன வசதிகளைச் செய்து வேளாண் மக்க

ளுக்குப் பேருதவியைப் புரிந்து வந்தான். கல்வியைப் பெருக்கும் முறையிலும் திரண்ட செல்வத்தைச் செலவு செய்து வந்தான். அவன் ஆட்சியில் குடிகளுக்குக் கள்வர், பகைவர், வேற்றுப் புல வேந்தர், விலங்கு முதலியனவற்றால் ஒருவித அச்சமும் ஏற்படவில்லை. நாட்டில் ஒற்றுமை நிலைத்திருந்தது. குடிகள் ஒருவருக்கொருவர் அன்பும், நட்பும், பரோபகாரமும் உடையவர்களாய் இன்புற்று வாழ்ந்து வந்தனர்.

திருமாவளவன் மக்களின் ஒழுக்க நெறியைக் காக்க எண்ணி விப்பிரர்களைத் தருவித்து நன்மார்க்கங்களை எடுத்து இயம்புமாறு பணித்தான். மற்றும், சைவசமயத்தைப் பேராதரவுடன் போற்றி வந்தான். ஆங்காங்குக் கோயில்களும், மடங்களும் கட்டுவித்து வேத பாடசாலைகளையும், தேவாரப் பாடசாலைகளையும் ஏற்படுத்தினான். கோயில்களில் நித்திய நைமித்திக விழாக்கள் செவ்வனே நடைபெற்று வந்தன. மன்னன் சைவசமயத்தைப்பற்றி ஒழுகினனேனும் பிற மதத்தையும் அன்போடு போற்றிவந்தான். சமண பௌத்த மதங்களும், வைணவமதமும் அவன் ஆட்சியில் யாதொரு இடையூறுமின்றித் தழைத்தோங்கி வளர்வனவாயின. சுருங்கச் சொல்லுமிடத்து மன்னன் திருமா வளவன் காலத்தை இராம ராச்சியம் என்றே சிறப்பித்துக் கூறிவிடலாம். அந்நிலையை எய்துதற்கு அவன் தாயொடு தந்தையாய்க் குடிகளால் போற்றப்பட்டதே காரணம் ஆகும். யாவற்றிற்கும் காரணம் இரும்பிடர்த்தலையார் என்னும் புலவர் அவனோடிருந்து வந்ததே என்னலாம்.

11. தமிழ்ப் பற்று

ஒரு நாட்டின் மேன்மையும் அதன் உயரிய நாகரிக
மும், மக்களின் ஒழுக்கமும், கைத்தொழிலும், செல்
வமும் பிறவும் அந்நாட்டு மக்கள் அடைந்துள்ள கல்வி
யைக் கொண்டே கூறவேண்டியிருக்கின்றது. நாட்
டில் கல்வி விருத்தியடைவதற்கு ஏற்ப அந்நாட்டின்
செல்வமும், வளனும், உயர்வும் மேம்படுகின்றன.
நம் பாரத நாட்டோர் பண்டைக்காலம் முதல் கல்வி,
நாகரிகம், செல்வம், கைத்தொழில் முதலியனவற்
றால் மேம்பாடுற்று விளங்கினர். தமிழ் நாட்டு மக்கள்
அடைந்த நாகரிகமே, உலகில் முதன்முதல் மக்கள்
அடைந்த நாகரிகம் என்று கருதப்படுகிறது. தமிழ்
மக்களின் பழஞ்சரிதையை நுணுகி ஆராயப் புகுந்
தால் அன்னார் பெற்றிருந்த மேனிலை வியக்கத்தக்க
தாக விருக்கின்றது.

மன்னன் திருமா வளவன் காலத்தில் தமிழ்மொழி
யின் நிலையைச் சிறிது ஆராய்ந்து பார்க்குமிடத்துத்
தமிழ்மொழி தலைசிறந்து விளங்கியது என்பது நன்கு
புலப்படும். மன்னன் திருமா வளவன், தன் மாமன்
இரும்பிடர்த் தலையாரிடம் கல்வி கற்றுத் தமிழ்
மொழியின் அருமை பெருமைகளை இளமையிலேயே
அறிந்திருந்தான். மற்றும், கூரிய அறிவு படைத்த
அவன், நாட்டுமொழியின் வளர்ச்சியே நாட்டையும்,
நாட்டு மக்களையும் உயர்தர நிலைக்குக் கொண்டு வரும்
தகைமை பெற்றது என்று நன்கறிந்திருந்தான். ஆத

லின், அவன் தமிழ் மொழியிடத்து அளவிலா அன்பும் ஆர்வமும் கொண்டு போற்றி வந்தனன். தமிழ் மணம் தமிழ் நாடெங்கும் கமழவும், தமிழ்த்தாய் களிக் கூத்தாடவும் மன்னன் வேண்டும் முறையில் உதவி வந்தனன். தமிழ்க்கலை பரவுமாறு ஆங்காங்குக் கலைக் கழகங்களும், நூல் நிலையங்களும் அமைத்துத் தமிழ்க்கலை யூட்டிவந்தனன். தமிழ்ப்புலவர் பலரைத் தன் தோழர்களாகக் கொண்டு தமிழ்க்கலைப் பயிற்சியையே தனக்குப்பொழுது போக்காகக் கொண்டு மன்னன் காலங்கழித்து வந்தான்.

தமிழ்ப்புலவர்கள் பலரும் அவனையடைந்து அவனுடைய புகழ், வீரம், தமிழ்ப்பற்று முதலிய அரும் பெருங் குணங்களைப் பாடிப்புகழ்வர். மன்னன் திருமா வளவன் இனிய நன்முகங் காட்டி, இன் சொல்லியம்பி, நல்வரவு கூறி, அரண்மனைக்குள் அவர்களை அழைத்துவந்து, நெடுநாள்வரைத் தன்னிடத்தே வைத்துக்கொண்டு தமிழ் மொழியின் அருமை பெருமைகளை அவர்களிடம் உசாவி அறிந்துகொண்டு, பின், அவர்களுக்கு ஆடை, ஆபரணம், செல்வம், யானை முதலியன வெறுப்ப அளித்துத் தேரேற்றி அவரவர் ஊர்களுக்கு அனுப்புவான் என்றால் அம்மன்னன், தமிழ் மொழியிடத்தும், தமிழ்ப் புலவர்களிடத்தும் கொண்டிருந்தபற்றின் மிகுதியை என்னென்று இயம்புவது! அம்மட்டோ! தமிழ்ப்புலவர்கள் அவனிடம் விடை பெற்றுச் செல்லுங்கால் அவர்கள் பின் அவன் காலால் ஏழடி நடந்து சென்று வழிவிடுத் தனுப்புவன் எனின் அவன் கொண்டிருந்த தமிழ்ப் பற்று இத்தகையதென்று இயம்பு திறத்ததன்று.

அவன் காலத்தில் நக்கீரர், பரணர், மாமூலர், உருத்திரங் கண்ணனுர், முடத்தாமக் கண்ணியார், கருங்குழல் ஆதனுர், கழாத்தலையார் முதலிய புலவர்கள் சிறந்து விளங்கினர். அவர்கள் அனைவரும் மன்னன் திருமாவளவனைப் புகழ்ந்து பாடியுள்ளனர். முடத்தாமக் கண்ணியார் என்பார் முத்துப் போன்ற பத்துப் பாட்டில் ஒன்ருன பொருநராற்றுப்படை என்னும் நூல் ஒன்றைப் பாடியுள்ளர். அதில் அவர், மன்னன் திருமா வளவனுடைய குணம், செயல், அரசநீதி, வீரம், தமிழ்ப்பற்று முதலியனவற்றைச் சிறக்க விரித்துக் கூறிப் பெறலரும் பரிசில் பெற்று மகிழ்ந்தார். உருத்திரங் கண்ணனுர் என்னும் புலவர், திருமா வளவனின், குணம், செயல், கொடை, வீரம், நாட்டுவளம், முதலிய பலவற்றை விதந்து கூறிப் பாடியுள்ள பட்டினப் பாலை என்னும் அவன் முன் கூறி அவனைக் கேட்பித்து அவனுல் பதினுறு நூருராயிரம் பொன் பரிசாகப் பெற்ருர். பண்டு; போஜன் என்னும் அரசன் காளிதாஸன் என்னும் புலவருக்கு அக்ஷரலக்ஷம் பொன் கொடுத்தான் என்று கேள்வியுண்டு. தமிழ் அரசனுகிய திருமா வளவனும் அத்தகையனுய் விளங்கியது தமிழகம் செய்த தவப் பயனே அன்ருே!

அவன் காலத்தில் கடை எழு வள்ளல்களும் தமிழகத்தில் சிறந்து விளங்கினுர்கள். அவர்கள், பாரி, ஓரி, காரி, பேகன், ஆஅய், அதிகமான், நள்ளி என் போராவர். அவர்கள் தமிழ் மொழியையும் தமிழ்ப் புலவர்களையும் பெரிதும் மதித்துப் பேணி வந்தனர். அதனுனும் சீர் பற்று விளங்கியது தமிழ்மொழி. மற்றும், மன்னன் திருமா வளவன் காலத்தில் கபிலர்,

பரணர், நக்கீரர், இடைக்காடனார், மாமூலர் முதலாய பொய்யடிமை யல்லாத புலவர்கள் வீற்றிருந்து தமிழ் மொழியைப் போற்றிய மூன்றாம் சங்கம் சிறந்து விளங்கியது. அக்காலத்தில் அச்சங்கத்தில் நல்லிசைப் புலமை வாய்ந்த நற்றமிழ் வல்லோர் நானூற்றிற்கும் மேற்பட்டிருந்தனர். மற்றும், அக்காலத்தில் விளங்கிய புலவர்களால் இயற்றப்பட்ட, பத்துப்பாட்டு, எட்டுத்தொகை, பரிபாடல், பதினெண் கீழ்க்கணக்கு, சிற்றிசை, பேரிசை, முத்தொள்ளாயிரம் முதலான நூல்களும், கூத்தும், வரியும் ஆய பல நூல்கள் மிளிர்ந்து விளங்கின.

மன்னன் திருமா வளவன் இயற்றமிழ், இசைத்தமிழ், நாடகத்தமிழ் என்னும் மூன்றையும் நன்கு பயின்றிருந்தான். ஆதலின் மன்னன் திருமா வளவன் தன் நாட்டில் எங்கும் ஆடரங்குகளும், நாடகசாலைகளும், கலைக்கழகங்களும், பட்டிமண்டபங்களும் அமைத்திருந்தான். அவன் காலத்தில், இசை நுணுக்கம், இந்திரகாளீயம், பஞ்சபாரதீயம், பஞ்ச மரபு, பெருங்குருகு, பெருநாரை, முதலிய இசைத் தமிழ் நூற்களையும், குணநூல், கூத்தநூல், சயந்தம், முறுவல், செயிற்றியம், பரதசேனாபதீயம், பரதம், மதிவாணனார் நாடகத்தமிழ்நூல் முதலான பல நாடகத்தமிழ் நூற்களையும் செவ்வனே பயின்றிருந்த தமிழ்ப்புலவர்கள் பல்லோர் தமிழகத்தில் தலைசிறந்து விளங்கினர். பாவலர்களின் உடன் பிறப்பும், கல்விக்குப் பகையுமாகிய வறுமை என்னும் நோயை; ‘வறுமைக்கு வறுமைவந்தது’ என்னுமாறு ஓட்டித் தமிழ்ப்புலவர்களைக் காத்த பெருந்தகையும் தமிழகத்

துப் பேரரசனுமான மன்னன் திருமா வளவனின் ஆட்சிக் காலத்தில் தமிழ்மொழி சீரும் சிறப்பும் பெற்று மிளிர்ந்தது.

திருமா வளவன் காலத்தில் பெண்களும் தமிழ்க் கல்வியிற் சிறந்து விளங்கினர். பெண் கல்வியைத் திருமா வளவனும் போற்றி வந்தான். அவன் காலத்தில், அரசன் மகள் ஆதி மந்தியும், வெள்ளிவீதியாரும், வெண்ணிக்குயத்தியாரும், குறமகள் இளவெயினியும், குறமகள்குறி யெயினியும், காவற்பெண்டும், காக்கைப் பாடினியார் நச்செள்ளையாரும், ஒக்கூர் மாசாத்தியாரும், குன்றியாளும், கழார்க்கீரன் எயிற்றியாரும், நக் கண்ணையாரும், நன்னாகையாரும், காமக்கண்ணிப் பசலையாரும், பூங்கண்ணுத்திரையாரும், போன்மணி யாரும், பாரிமகளிரும், ஔவையாரும் சிறந்து விளங்கி னர். இதனாலேயே பண்டைக்காலத்தில் தமிழகத் துப் பெண்மணிகள் எத்துணைப் பெருஞ்சிறப்புடைக் கல்வியைப் பெற்றிருந்தனர் என்பது விளங்கும். மற் றும், இக்காலத்தில் பெண் கல்வியைப் பேணுதல் கடமை என்று கூறுவார்க்கு அது தமிழகத்திற்குப் புதுமை யன்று என்பது நன்கு விளங்கும். தமிழ் மொழிக்கும், தமிழகத்திற்கும் வாய்த்த போற்காலம் என்று கூறத் தகுந்தது கடை எழுவள்ளல் எழுவரும் சிறக்க வாழ்ந்ததும், மன்னன் திருமா வளவன் சோழ நன்னாட்டிற்கு அரசனாக விருந்து ஆண்டதுமான நற் காலமே ஆகும்.

கல்வி, கேள்விகளிற் சிறந்த திருமா வளவன் நாட் டிற்குப் பல நன்மைகளைப் புரிந்தான் என்பது ஒரு தலை. அவன் இவ்வுலகில் அடைந்து துய்க்கக்

கூடிய இன்பங்கள் அனைத்தையும் அறிவால் நாடி யறிந்து அனுபவித்தான். பின், அவன் மறுமை இன்பத்தையும் மறவாது துய்க்க வெண்ணினான். அவனுக்கு மனைவியர் பலர். அவர்களுடன் அவன் இல்லற நெறி கடவாது ஒழுகிவந்தான். யாகங்கள் பலவற்றையும் அருமறை யுணர்ந்த அந்தணர் துணைகொண்டு செய்து மகிழ்ந்தான். அவன் வாழ்நாளில் கொடுத்த தானங்கள் மிகப் பல. அவன் வாழ்நாள் முழுவதும் நன்னெறியில் ஒழுகி இன்புற்றிருந்தான்.

காலன் மிகக்கொடியன். அரியணை யமர்ந்து ஆணை நடாத்தி அவனியாளும் அரசரேனும் அமைந்த நாள் உலந்தால் இறப்பது திண்ண மன்றோ? தமிழ்மொழிப்புலவோர் கண்ணீர் பெருக்கவும், தமிழகம் வருந்தவும், மன்னன் திருமா வளவன் அந்தகன் கையகப்பட்டான். அவன் இறந்தது குறித்து வருந்திக் கருங்குழலாதனார் என்னும் புலவர் புலம்பிப் பாடியுள்ளார். தமிழகம் அம்மன்னன் பிரிவாற்றாமைக்கு வருந்தியது. அவனுக்குப்பின், அவன் மகன் **சோழன் நலங் கிள்ளி** சோழ நாட்டிற்கு அரசனானான்.

12. திருமா வளவன் காலம், மதம், குணாதிசயங்கள்

காலம் :—சோழர் தம் மரபில் மிகப் பழமை யானவனும், கீர்த்தி பெற்றவனும், **சோழர் குலக் கொழுந்து** என்று போற்றத் தக்கவனுமான மன்னன் திருமா வளவன் காலத்தை அறுதியிட்டுச் சொல் வது மிகவும் எளிதன்று. தேச சரித்திரத்தையும், புலவர்கள் சரிதங்களையும் வரன்முறையாகக் காலத் தோடு ஒழுங்குபட எழுதி வைக்கும் முறை பண் டைத் தமிழ்மக்களிடத்து இல்லை என்றே கூறலாம். எனினும் இக்காலத்தில் சிலாசாஸனப் பரிசோதகர் களின் துணையைக் கொண்டும், பழந்தமிழ் நூற்களிற் காணப்படும் அரும் பெருங் குறிப்புக்களைக் கொண் டும் சற்றேறக் குறையத் தமிழ் மன்னர்களின் கால மும், தமிழ்ப் புலவர் பெருமக்களின் காலமும் ஒருவாறு எழுதப்பட்டு வருகின்றன.

கரிகாலன் என்னும் திருமா வளவன், முதற் கரி காலனாவான். கரிகாலன் என்னும் பெயரால் பலர் பின்னர் இருந்தனர். ஆதலின் இவனை முதற்கரி காலன் என்றழைத்தனர். இவன் காலத்தை ஆராய் வோம். அரசகுடும்பத்தில் தோன்றி அருந்தவ ஒழுக் கம் பூண்டு மாசிலா மனத்துடன் தமிழகம் போற்றும் தகுதி வாய்ந்த பெரியார் **இளங்கோ வடிகள்**. அவர், தமிழகத்தில் நிகழ்ந்த உண்மைச் சரிதை ஒன்றை எழுதியுள்ளார். அது '**சிலப்பதிகாரம்**' எனப்படும்

சிறந்த காப்பியமாகும் அதனில் உண்மை நிகழ்ச்சிகளே கூறப்பட்டுள்ளன. அந்நூற்கு உரை எழுதியவர், 'கரிகாற் பெருவளத்தாற்கு அவன் அவை அரங்கேறிக் காட்டலை விரும்பி' எனக் குறித்துள்ளதால், சிலப்பதிகாரக் கதை நிகழ்ந்த காலத்துக் கரிகாலன் இருந்திருக்கவேண்டும். இளங்கோவடிகளும் சேரன் செங்குட்டுவனும் நெடுஞ்சேரலாதன் மக்கள். நெடுஞ்சேரலாதன் மனைவி நற்சோணை. நற்சோணை கரிகாலன் மகள் ஆதலின் கரிகாலனது பெண்வயிற்றுப் பேரன் செங்குட்டுவன். செங்குட்டுவனும், இலங்கை முதலாம் கயவாகும் ஒரு காலத்தவர்கள். கயவாகு முதலாவான் காலம் கி. பி. 1113 முதல் 1125 வரை ஆகும். ஆதலின் சேரலாதன் காலம் கி. பி. 75 ஆகும். ஆதலின் கி. பி. முதலாம் நூற்றூண்டினன் திருமா வளவன் என்பார் சிலர். சிலர், திருமா வளவன் காலம் கி. மு. முதல் நூற்றூண்டினன் என்பர். ஒரு தமிழ் நூல் ஆராய்ச்சியாளர் கி. பி. 30-60 வரை என்பர். நுணுகி ஆராயுமிடத்துக் கடைச் சங்க காலத்தில் திருமா வளவன் இருந்திருத்தலினுலும் பட்டினப்பாலை என்னும் நூலை உருத்திரங் கண்ணனார் என்னும் புலவர் அவன்மீது பாடிப் பரிசில் பெற்றுள்ளதாலும், அவன் காலத்திலிருந்த தமிழ்ப் புலவர்களின் காலத்தை நுணுகி ஆராயுமிடத்தும் மன்னன் திருமா வளவன் கி. மு. முதல் நூற்றூண்டினன் என்பதே பொருத்த முடையதாகும்.

மதம் :—மன்னன் திருமா வளவன் காலத்திற்குச் சற்றேறக்குறை இரு நூறூண்டுகளுக்கு முன்பே தமிழகத்தில் ஜைன, பௌத்த மதங்கள் பரவியிருந்தன,

எனினும் தமிழகத்தில் சைவ மதம் சீர் பெற்றுத் துலங்கிற்று. வைணவமும் சைவத்தோடு தழைத்தோங்கியது. ஆரியர்களது வைதீக மதமும் சிறந்து விளங்கிற்று. அக்காலத்தில் தமிழகத்தில் மக்களும் மன்னர்களும் யாகங்கள் இயற்றுதலைக் கைக்கொண்டு ஒழுகி வந்தனர் என்பது ஒருதலை. ஆரியமும் தமிழும் தமிழகத்தில் சிறந்து விளங்கின. எனினும் தமிழ் மக்களிற் பெரும்பகுதியோர் சைவரெனவே துணிந்து கூறி விடலாம். மன்னன் திருமா வளவன் எல்லாச் சமயத்தோரையும் ஒப்ப நடத்தி வந்தான். அவனிடத்தில் மதத்துவேஷமும், சாதித்துவேஷமும் சிறிதும் காணப்படவில்லை. அந்தணர்களைக் கொண்டு யாகங்கள் பலவற்றை அவன் செய்துள்ளான். அவன் வைதிக மதத்தையும் அந்தணர்களையும் ஆதரித்து வந்தான். ஜைனப் பள்ளிகளுக்கும், பௌத்த விகாரங்களுக்கும், வைணவாலயங்களுக்கும், சிவன் கோயில்களுக்கும், அந்தணர்களுக்கும், அவன் செய்துள்ள நன்மைகள் மிகப் பல. மன்னன் திருமா வளவன் காஞ்சியில் திருப்பணியியற்றியதையும் ஏகப்பவாணரை வழி பட்டமையையும் ஒரு பாசுரம் விதந்து கூறுகின்றது. ஆதலின் மதத்துவேஷமற்ற மன்னன் திருமா வளவன் சைவ மதத்தைக் கடைப்பிடித் தொழுகி வந்தனன் என்பது பலர் கொள்கை.

குணாதிசயங்கள் :—மன்னன் திருமா வளவன் ஊக்கமுடையவன் ; கல்வியில் பெருவிருப்புடையவன் ; பகைவரை யடக்கியாளும் விறலோன். தமிழ் மொழியையும் தமிழ்ப்புலவர்களையும் ஆதரிக்கும்

பெருங்குணம் அவனிடத்தில் இயல்பாகப் பொருந்தி யிருந்தது. அவன் நாட்டிற்கும், மக்களுக்கும் நன்மை புரிதலிலேயே கண்ணும் கருத்து முடை யோன். பெண்கல்வியைப் போற்றும் பெருந்தகைமை வாய்ந்தவன். நுண்ணிய பொருள்வளங் கண்டு மகி ழும் தன்மையும், கவிதைகளின் சிறப்பையும், புலவர்களின் பெருமையையும் உணரும் பெற்றி வாய்ந்தவன் திருமா வளவன். தாளாண்மையிற் சிறந்த வேளாண்மையைப் பேணிவளர்க்கும் பெருந் தகை அவனே. திரைகடல்மீது பல கலம் செலுத்தி வாணிபம் பேணும் எண்ணமும், ஊக்கமும், உழைப் பும் உடையவன் திருமா வளவன். சிற்பம், ஓவியம், சங்கீதம், நாடகம் என்னும் அருங்கலைகளைப் போற்றி வளர்த்த புண்ணியன். தமிழை வளர்த்த கண்ணி யன். பெருவளம் பெருக்கிய திருமா வளத்தான் ஒழுக்கமும், கல்வியும், தன்னுயிர்போல் மன்னுயி ரைப் பாவிக்கும் தகைமையும் கொண்டு திகழ்ந்த ஒப் பற்ற சோழர்குலக் கொழுந்து.

போங்கும் மங்களம் எங்கும் தங்குக

The Huxley Press, Madras